

SANDRA BROWN

Complotul voluptății

SANDRA BROWN

COMLOTUL VOLUPTĂȚII

Traducere OANA MOVILEANU

1994

La urma urmei, nu e important că nu te pricepi să faci nimic altceva, nu e important că îți pierzi sursa de câștig, casa, averea. Renunță la toate acestea. După ce vei renunța, vei ajunge din nou să te respecti pe tine însăși. Ca prostituată, ești un nimeni, o jucărie pentru bărbați. Dă-i naibii pe peștii și pe mahării tăi. Te vom ajuta să te pui pe picioare și toată viața pe care ai trăit-o până acum ți se va părea un vis urât.

Margaret Lawrence Brown vorbea deja de vreo cincisprezece minute. Făcu o scurtă pauză și sorbi o înghițitură de apă din paharul care îi fusese pus la tribună. Se bucura că această mulțime venise în Parcul Central ca s-o asculte. Oamenii mai veneau încă. Erau femeii în majoritate, dar se vedeau și destui bărbați printre ele. Margaret vorbea energic, foarte repede, n-avea nevoie să-și aleagă cuvintele, pentru că apelul său i se adresa fiecăreia.

Această femeie de vreo treizeci de ani, nemachiată, zveltă, cu părul negru, făcea impresie. Purta blue-jeans, cizme și o ață cu perle la gât. O americană tipică. Margaret era destul de cunoscută ca luptătoare pentru drepturile femeii; avusese destule victorii. Din când în când, putea fi văzută pe ecranele televizoarelor; scrisese trei cărți, de pe urma cărora câștigase mulți bani și, cu ajutorul acestora, pusese bazele organizației „*Femeia liberă, astăzi*”.

S-au găsit destui care să râdă de ea când începuse să se ocupe de problemele prostituatelor, însă acum, la trei luni scurse de la această inițiativă, când mii de femei renunțaseră la fosta lor ocupație și-i urmară sfaturile, nimeni nu mai făcea haz.

— Acum trebuie s-o termini cu chestia asta! Îndemna, cu glas tare, Margaret.

— Da! îi răspundeau, strigând, femeile.

— Vei trăi din nou!

— Da, da! îi răspundea corul entuziast.

— Vei fi liberă.

— Da!...

În această clipă, Margaret se prăbuși la pământ, însă mulțimea continua să strige. Din rana mică și curată care-i apăruse în cap, curgea sângele. Trecură câteva minute până când oamenii înțeleseseră ce s-a întâmplat, după care toți fură cuprinși de isterie și panică.

Margaret Lawrence Brown fusese asasinată.

Pentru a ajunge în vila aceea din Miami, trebuia să treci de poarta controlată de aparatura electronică și să accepți să te percheziționeze cei doi paznici înarmați, cu uniforme.

Pentru Alio Marcusi acest control nu reprezenta o problemă. Era un om în vârstă, gras, cu ochii apoși din pricina excesului de alcool, care mergea precum o pisică gravidă.

Se apropie fără grabă de clădirea masivă. Era îmbrăcat cu un costum gri, îngust, în carouri, prea gros pentru această zi călduroasă și însorită. După ce sună, îi deschise servitoarea, o italiancă morocănoasă, ursuză, care vorbea rău englezește.

Îl făcu semn cu capul în direcția piscinei, mormăind că îl poate găsi acolo pe Bassalino. Alio o plesni mai jos de spinare și o porni spre curtea interioară, unde era un bazin de înot de clasă olimpică.

Îl întâmpină Mary Anne August, o fată neobișnuit de frumoasă, blondă, cu o coafură înaltă, cam de modă veche. Silueta ideală îi era și mai bine scoasă în relief de bikini strâmți și albi.

— Salut, îi spuse ea chicotind, apoi se ridică de pe salteaua pneumatică. Vreau să-mi prepar un cocteil. Vrei și tu?

Stătea în picioare în fața lui, jucându-se excitant cu lăntșorul de aur care-i atârna printre sâni mari.

Alio îi privea sâni, se lungea pe buze, imaginându-și ziua când Enzo i-o va ceda și pe păpușica aceasta, ca pe predecesoarele ei.

— Da. Aș vrea un „Barricadi” cu cartofi prăjiți, alune și vreo două măsline. Se mângâie compătimitor pe burta rotofeie. Astăzi n-am apucat să mănânc, am avut multă treabă. Ce face Enzo?

Mary Anne îi făcu semn cu capul înspre grădină.

— Trebuie să fie pe-acolo. Tunde trandafirii.

— Ah, da, trandafirii lui!

Instinctiv, Alio își aruncă privirea spre casă, convins că Rosa Bassalino îl spionează dindărătul draperiilor.

Rosa era soția lui Enzo. De vreo cincisprezece ani, nu mai ieșea din camera ei. Aria comunicării ei se limita numai la cei trei fii. Aproape tot timpul se afla la postul ei de la fereastră, așteptând și observând totul.

Alio se lăsă să cadă în șezlong și-și închise ochii cu plăcere. Avusese o zi grea, acum se putea destinde un pic.

— Salut Alio, băiete, cum o mai duci? Cu o expresie vinovată, Alio sări din șezlong.

Enzo îl privea de sus în jos. Împlinise șaiszeci și nouă de ani și totuși nimeni nu i-ar fi dat această vârstă: avea o ținută semeață, de om tânăr, dinții îi erau încă albi și tăioși, părul des, de culoarea oțelului.

— Bine, Enzo, treburile nu-s într-adevăr încă în regulă.

își strânseseră mâinile și se plesniră tinerește peste umeri. Alio era văr cu Enzo. Enzo făcuse din Alio ceea ce era el acum.

– Vrei să bei ceva, dragul meu? întrebă Mary Anne, lipindu-se de spatele lui Enzo.

– Nu, îi spuse acesta tăios. Du-te în camera ta. Te chem eu când voi avea nevoie de tine.

Mary Anne plecă fără să scoată o vorbă. Probabil că tăcerea ei era explicația faptului că Enzo o suportase mai mult timp decât pe celelalte.

– Deci?

– S-a făcut, îi răspunse Alio. Am văzut cu ochii mei. E un profesionist, unul dintre cei care lucrează pentru, Tony Layton. A dispărut înainte ca lumea să priceapă ce s-a întâmplat. Chiar de-acolo vin.

Enzo încuviință gânditor din cap. Da, e o plăcere să auzi vești bune.

– Dă-i băiatului un miar și ține-l în raza ta de observație. Un asemenea om ar trebui promovată. Nu-i prea ușor să execuți pe cineva în văzul mulțimii.

– Da, e greu, într-adevăr, rosti Alio.

– Cred că are treizeci, șopti o femeie.

– Chiar așa-i, îi răspunse alta. Două dame respectabile – ridurile și cutele de pe față le trădau vârsta – o urmăreau pe Lara Crighton, care intra în piscina clubului „Maella”. Era de o frumusețe ireproșabilă la cei douăzeci și șase de ani; zveltă, bronzată, cu sâni moi și senzuali, cu o claie de păr auriu, scânteind în soare.

Se culcă alături de prințul Alfa Masserini și răsufală din greu.

– Dragă, am început să mă plictisesc aici. N-ar fi bine să mergem undeva?

Prințul Alfa se întoarce cu fața spre ea.

– Te plictisești? întrebă el. Eu îți trezesc plictisul? Cum te poți plictisi lângă mine?

Lara oftă din nou. Începuse s-o calce pe nervi. Cine ar mai putea-o plictisi, dacă nu el? Lara nu lăsa pe nimeni să plece până nu găsea un înlocuitor potrivit. Avusese pe toată lumea: pe toți prinții și ducii, câțiva actori de film și chiar unul sau doi lorzi, pe care-i putuse agăța.

Nu-i ușor să mizezi pe un contingent atât de sus-pus.

– Nu te înțeleg, Lara, continuă să-i reproșeze prințul Alfa. Încă nicio femeie nu s-a plâns că s-ar plictisi cu mine. Nu sunt un bărbat plictisitor, sunt plin de energie și vitalitate sau, cum spui singură, sunt un stâlp al înaltei societăți. Lara oftă și mai adânc. Băgase de „Seamă că, în timp ce vorbea, penisul i se umfla sub slipul alb cu marca firmei „Cemitii”.

– Doamne, taci o dată! Gunguri ea abia auzit, Cel mai mult o irita sexul cu el. Știa totul de dinainte, era pus la punct și se făcea mecanic.

– Hai, spuse prințul Alfa, încercând s-o ridice, mândru de siguranța în posibilitățile sale. Mai întâi ne odihnim puțin, îi propuse el, făcându-i cu ochiul. Pe urmă facem o scurtă călătorie în munți cu „Ferrari”-ul, să ne plimbăm printre țărani.

– OK, încuviință Lara. Fură urmăriți de priviri înțelegătoare. Prințul și iubita lui locuiau în camere diferite, dar făceau dragoste în camera Larei. Totuși, când se întoarseră, ea nu-l lăsă să intre.

– Ce s-a întâmplat? protestă el. S-a ridicat bine chiar acum, aș zice că foarte bine.

– S-o lăsăm pe mai târziu, îi spuse Lara cu blândețe. În orice caz, i se părea că este destul de prietenoasă cu el.

– Mă culc puțin și te chem după ce mă trezesc. Cu toate protestele prințului, Lara închise ușa, se duse în baie, unde se desfătă cu apa caldă.

Deodată simți un fel de neliniște interioară. O asemenea neliniște mai simțise pe când era căsătorită cu Michael Crichton.

Divorțul o scutise de aceste senzații. Ce s-o fi întâmplat acum? În camera domnea semiîntunericul, datorită draperiilor coborâte. În pat era cald și bine, nimeni nu sforăia lângă ea și n-o plictisea cu discuții prostești.

Zbârnâi telefonul. Se ridică și, nemulțumită, duse receptorul la ureche, convinsă că e prințul Alin și că trebuie să-l refuze.

Însă era un telefon de la New York.

– Alo? Lara era curioasă cine putea ști de aventurile ei aici.

– Lara? Lara, tu ești? Sunt Kath. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Margaret a fost ucisă! Au împușcat-o pe Margaret!

Margaret Lawrence Brown fu dusă imediat la spitalul din apropiere. Încă mai trăia, dar era în stare gravă. Devotatele ei adevrate așteptau tăcute la ușa clinicii. Numai prietenelor ei cele mai apropiate li se permisesse să însoțească targa până în sala de operație. Acum acestea așteptau și sperau. Nu plângea nimeni – Margaret nu putea suporta lacrimile.

Kath Long și Rio erau prietenele ei cele mai bune. Cu Kath învățase la colegiu, iar aceasta îi era acum secretară, împluternicit, organizator și ajutor de nădejde.

Rio Jawa, înainte de a se întâlni cu Margaret, fusese o stea a filmului ilegal, avea patru copii, fără să aibă nici soț, niciun însoțitor permanent. Devenise una dintre membrele fondatoare ale organizației „*Femeile libere, astăzi*”, pe

care o sprijinea din toate puterile. Doctorul tocmai îi comunicase că lui Margaret i se făcuse o transfuzie de sânge.

– Unde-i Ducky? o întrebă Rio pe prietena ei.

– Vine, e pe drum, îi răspunse Kath, care albise la față, văzând cum medicii dispăreau pe rând îndărătul ușii sălii de operație.

– Pot s-o văd? întrebă Kath pe unul din ei.

– Îi sunteți rudă? o întrebă acesta cu blândețe.

– Da, minți Kath. Doctorul îi apucă mâinile.

– Nu e un spectacol prea plăcut.

Kath își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns.

– Dar, dacă îi sunteți rudă... Firește, e împotriva regulamentului, dar totuși intrați.

Rio încuviință din cap și Kath îl urmă pe doctor.

Făceau tot ce depindea de ei. Cu ajutorul a două tuburi, îi făcuseră prima transfuzie de sânge. În nas mai avea fixat un tub. Un doctor îi masa inima.

– Există vreo speranță cât de mică? întrebă Kath de-a dreptul. Doctorul clătină negativ din cap și, calm, o scoase din sală.

– Doamne! Oare cine-a făcut-o?

Din clipa în care Margaret se prăbușise la pământ, Kath își punea permanent această întrebare.

Încet, își perinda prin minte toate variantele posibile. Margaret avea mulți dușmani. Unii o invidiau, alții erau deranjați de activitatea ei, alții o dușmăneau pur și simplu pentru că era tânără și foarte frumoasă. Erau mulți care o urau pentru activitatea căreia i se dedicase. Era invidiată și pentru că trăia după capul ei, nefiindu-i frică de reproșuri și bârfe. Trăia cu un cântăreț negru destul de celebru. Despre acesta, se spunea că ar fi avut un trecut suspect.

Kath nu-l putea suporta. Avea impresia că acesta o utilizează pe Margaret în scopurile sale. Kath citise scrisorile pline de ură pe care le primea Margaret. Erau pline de vorbe jignitoare, i se spunea saltea pentru negri și chiar era amenințată cu moartea.

„Lawrence Brown, te-am văzut acum câțva timp într-un concert al lui Johnny Carson. Te urăsc. Arăți ca un șobolan. Îți doresc moartea. Poate că o să te omor cu mâna mea”.

Asemenea scrisori soseau aproape zilnic, iar pentru Kath deveniseră atât de obișnuite, încât le uita aproape imediat. Numai amenințările prin telefon, o înspăimântau.

Vocile schimbate și estompate cu batista o preveneau pe Margaret că-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Foarte de curând, de când începuse să se ocupe de problema prostituatelor, primise încă un telefon de amenințare. De sfaturile lui Margaret începuseră să asculte prea multe prostituate: peștii, proprietarele caselor de toleranță și boșii, care țineau toate frâiele în mâinile lor, începuseră să intre în panică. Se întâmpla ceva nemaipomenit: prostituatele se împuținaseră și după fiecare nouă cuvântare a lui Margaret, deveneau și mai puține, căci organizația „*Femeia liberă, astăzi*”, nu numai că le încredința de sprijin, ci le și acorda ajutor concret: le găsea de lucru, le ajuta cu locuințe și chiar cu bani, mai ales în cazurile când sprijinul financiar era absolut necesar. Aceste lucruri îi sileau pe inamicii lui Margaret să ia măsuri ferme. Margaret era amenințată și i se cerea să renunțe a mai participa la „marea revoluție a prostituatelor”, cum fusese numită mișcarea ei de către „New man’s magazin”. De curând, revista îi publicase fotografia pe prima copertă, iar în interior tipărise un articol despre ea, întins pe șase pagini.

Își croi cu greu drum în spital, ciocnindu-se mereu de polițiști și oameni de la radio sau televiziune.

Ducky, care era însoțit de manager și de un reprezentant al presei, refuză comentariile. În sfârșit, reuși să treacă de mulțime, însă un lucrător al serviciului de securitate îi bară calea spre lift.

— Doamne, șopti Ducky. Luați-l de-aici pe tipul ăsta, că-l fac surcele! Polițistul îl privi bănuitor și duse mâna la pistol.

— Fii calm, Ducky, îi spuse managerul. Poliția e aici ca s-o protejeze pe Margaret. Kath trebuie să fie undeva pe-aici.

În cele din urmă trimiseră pe cineva după Kath, aceasta veni, și polițistul le permise să intre.

— Cum s-a întâmplat? întrebă iute Ducky. Poliția a arestat pe cineva? O să aresteze pe cineva?

— Probabil că poliția nu știe nimic, îi răspunse, calmă, Kath. În orice caz starea ei e foarte gravă.

În lift o întâlniră pe Rio.

— Nu se mai poate face nimic, le spuse ea scurt. Margaret a murit acum câteva clipe.

Enzio Bassalino era un bărbat masiv, solid și Mary Anne August se distra întotdeauna ori de câte ori el începea să facă de mâncare cu mâna lui. De obicei, îi dădea pe toți afară din bucătărie, își punea un șorț și se apuca să facă spaghetti, pâine de grâu și un sos special, după o rețetă proprie.

– Dragule, arăți foarte caraghios cu șorțul ăsta, gângurea Mary Anne. Prezența ei o accepta, dar numai în calitate de observatoare. Mica ta mamă nu te poate ajuta cu nimic? „Mica mamă” – așa îi spunea Enzoio. Ea nu știa că așa le spusese tuturor celorlalte femei, care trecuseră înaintea ei pe aici.

– Nu, clătină Enzoio din cap. Mai adu-mi niște vin.

Mary Anne îi adusese vin, se așează pe masa de bucătărie și începu să-și agite picioarele lungi. Era îmbrăcată cu o rochie foarte strâmtă, cu decolteul foarte adânc. Enzoio îi selecta garderoba, așa cum avea el chiar n-o lăsa să poarte pantaloni sau fuste, nici să se îmbrace neîngrijit, indiferent. Comparându-și viața plăcută de-acum, la Enzoio, cu viața din trecut, Mary Anne ceda tuturor capriciilor.

– Ia gustă, îi spuse el cu mândrie, servind-o cu sos picant, fierbinte. Ea deschise gura și imediat țipă:

– Oh, Nunzi, e prea fierbinte, i-ai fript gura micii tale mame.

Enzio izbucni într-un râs zgomotos. Astăzi era bine dispus și era gata să râdă din orice fleac.

– E o ticăloșie din partea ta, îl dojeni Mary Anne. E urât că te porți așa cu mica ta mamă.

– Nici nu-ți imaginezi ce înseamnă ticăloșie, îi spuse Enzoio. Își înmuie degetul în sosul clocotit, îl linse, plescăi nemulțumit din buze și mai turnă puțin vin. Ești o mică mamă bună. Rămâi așa și întotdeauna va fi în regulă.

În felul ei, Mary Anne îi plăcea foarte mult. Era mai proastă decât multe alte femei și nu punea întrebări niciodată: era clădită așa cum îi plăcea lui, întotdeauna era gata să-l servească și niciodată nu-l irita. Nu avea parte cu ea de acea rutină obișnuită, pe care i-o ofereau celelalte femei, care, mutându-se la tine, după vreo două săptămâni cred că ești complet în puterea lor. Sunt curioase, pun o groază de întrebări și, când ai chef te culci cu ele, se plâng că le doare capul. Enzoio era foarte mândru de faptul că și acum, cu toate că avea deja șaiszeci și nouă de ani, putea face dragoste o dată sau de două ori pe săptămână. Cu plăcere, deși cu amărăciune, își amintea timpurile de altădată, când, putea s-o facă o dată, de două sau uneori de trei și chiar patru ori pe noapte. Pe-atunci era un bărbat turbat!

Acum e rândul fiilor lui să continue tradițiile lui Bassalino în ceea ce privește femeile. Și avea fii, trei tineri reușiți cu care se mândrea. Ei erau sensul vieții lui și trebuiau să ducă în viitor numele lui Bassalino, iar când el va îmbătrâni de tot, fiii lui îl vor susține, așa cum și el i-a susținut cândva.

Bine că n-au picat sub influența mamei lor. După părerea lui Enzoio, aceasta nu era normală. Ședea mereu ferecată în camera ei, spiona, trăgea cu

ochiul pe fereastră și nu-i primea decât pe fiii ei, când aceștia o vizitau. Acum cincisprezece ani s-a izolat în camera ei, în tot decursul acestui timp încercând să-l frângă pe Enzo, sperând că-l va face să se căiască.

Însă el nu a cedat. În consecință, numai ea a avut de suferit. Orice ar fi făcut el în viață, era viața lui și nu avea dreptul să se amestece.

Datorită faptului că era gata să se dea în bărci cu prima femeie cât de cât atrăgătoare, încă din tinerețe i se spunea „Taurul”.

O dată distrându-se cu soția lui Vincent Hogge, unul dintre prietenii lui, a fost rănit de un glonț. Aceasta a fost prima și ultima lui rană. După cum spuneau gurile rele, Vincent Hogge i-ar fi prins pe amândoi în timpul unei scene de amor și a tras, nimerindu-l chiar în orificiul anal.

Din fericire, istoria aceasta s-a petrecut cumva altfel decât era povestită. Vincent trăsesese în el, asta-i așa, dar glonțul l-a nimerit într-o fesă și nu i-ar fi provocat cine știe ce rană periculoasă.

Această tărășenie, totuși, nu i-a făcut deloc plăcere lui Enzo și foarte curând lui Vincent Hogge i s-au întâmplat o serie de accidente. Acestea au început cu faptul că locuința lui Vincent a luat foc și s-au sfârșit cu norocul acestuia de a fi scos din apă în ultima clipă, înainte de a se fi înecat, având legat de picioare un bloc de beton.

Cu Enzo nu era de glumit. Lui personal nu-i plăcuse că această istorie fusese dată în vileag și că se găsiseră destui care să-și râdă de el pe furiș.

Curând după această tărășenie a cunoscut-o pe Rosa Vacco Moran și s-a însurat cu ea. Era fiica unui prieten. Fața ei era slabă, puțin inexpressivă, fragilitatea sfintei Madona se întruchipase în această italiancă tânără și pură. Au făcut o nuntă grandioasă. Era îmbrăcată cu o rochie albă de dantelă, iar Enzo era înveșmântat într-un frac excepțional, cu un trandafir roșu la butonieră, cu pantofi și mănuși albe.

Rosa avea optsprezece ani, el treizeci și trei. Alcătuiau o pereche frumoasă, și curând Rosa își schimbă modul calm de viață, rezultat din educația ei decentă, adaptându-se la stilul dinamic al soțului ei.

Nu voia să fie gospodină, să stea acasă, să se ocupe de bucătărie sau copii și să meargă numai la biserică. După ce li s-a născut primul băiat, l-a lăsat cu totul în grija doicii, întrucât ea și Enzo lipseau aproape tot timpul de acasă.

El nu se împotriva și, în principiu, se simțea măgulit.

Rosa era o femeie frumoasă și inteligentă, iar Enzo știa că mulți îl invidiau pentru o asemenea soție. În timp ce alți bărbați își țineau soțiile în casă, iar la curse, la baruri și cluburi veneau însoțiți de prietene, Enzo își

facea peste tot apariția împreună cu Rosa. Fusese acceptată în cercul lui de amici, se împrietenise cu aceștia și începuse să se bucure de atenția lor.

Chiar și Enzo era uimit de norocul care dăduse peste el. Rosa îl satisfăcea în toate privințele și, la trei ani după nașterea primului fiu, îi mai dăruia încă unul.

Nu avea secrete față de ea. Știa totul despre afacerile lui și, în decursul multor ani, când el repurta succes după succes, când câștiga din ce în ce mai multă influență și putere, eliminându-și concurenții, ea îi fusese mereu alături. Aproape întotdeauna Rosa era de partea lui, atunci când el, în virtutea propriilor principii ale dreptății, se răfua cu inșii care nu-i erau pe plac.

— Rosa e mai tare decât mulți bărbați, zicea de obicei Enzo. E o femeie neobișnuită.

Avea mulți admiratori, lucru pe care Enzo îl știa și cu care se mândrea. După ce li se născu cel de-al treilea fiu, Angelo, când ceilalți doi împlineau doisprezece și, respectiv, nouă ani, Rosa începu să-și petreacă mai mult timp acasă. Enzo nu avea nimic împotriva. Încetă să-l mai însoțească în scurtele lui călătorii la Chicago sau pe Coasta de Vest. Aveau o casă bogată și nu era deloc rău dacă Rosa va rămâne acolo mai mult timp cu copiii, bucurându-se astfel de viață.

Încercă să-și lărgească cercul de prieteni. Toate fostele ei cunoștințe erau într-un fel sau altul încurcate în afaceri tenebroase, așa că Rosa începu să-și dorească relații cu un alt fel de oameni.

În vecinătatea casei lor se afla proprietatea unui artist și a soției acestuia. Rosa l-a rugat s-o introducă în cercul lor. Mai întâi, aceștia i-au făcut cunoștință cu familia unui bancher, apoi cu familia Cardwell, care aparținea și ea lumii bune.

Treptat, Rosa se înconjură de noi cunoștințe, iar cele vechi începură să dispară.

Lui Enzo nu-i era pe plac acest lucru. Călătoriile lui de afaceri deveniră mai lungi, își închirie un mic apartament și, drept prietene, își găsi o mulțime de fete ușurate, cărora le spunea găște proaste. Încă mai încerca s-o influențeze în bine pe Rosa și se întreba care să fie motivul în virtutea căruia se schimbase atât de mult.

Într-o seară, se întoarse acasă cu o oră mai devreme decât se aștepta ea. Era ziua când aniversau douăzeci și trei de ani.

Voise să-i facă o surpriză, să stea în liniște de vorbă cu ea, să-i spună grijile care-l frământă și să-i recâștige bunăvoința. La cei treizeci și nouă de

ani ai ei, cu părul ei negru, cu rochia ei neagră, de sub care i se ghicea silueta formidabilă, Rosa, deși îmbătrânise puțin, arăta încă senzuală și foarte atrăgătoare. Îl întâmpină cu răceală și-i spuse că vrea să divorțeze de el și să se căsătorească cu Charles Cardwell. Știa totul și despre apartamentul închiriat și de fete, așa că decisese să se despartă de el.

Enzio ascultă toate acestea cu stupefacție: Charles Cardwell, un trântor de douăzeci și șase de ani, nu-i inspira niciun respect.

Enzio părea absolut calm, dar nu voia să știe decât un lucru: s-a culcat deja cu el sau nu?

— Da, îi răspunse Rosa. Nu mințea niciodată și nu se temea de nimic. Scuză-mă, dar mă duc în camera mea.

Enzio tăcu, se uită îngândurat pe fereastră, apoi începu să dea telefoane. În timpul nopții Charles Cardwell îi fu adus de patru băieți din garda lui personală.

Bietul tânăr, speriat și neînțeleghând nimic, tremurând din tot trupul, îl rugă pe Enzio:

— Vă rog să mă ascultați!

Enzio porunci să-l lege și să-l târască în camera Rosei. Ea se trezi și, îngrozită, îl văzu pe iubitul ei Charles Cardwell. Scena nu prevedea nimic bun. Degeaba îi arunca soțului ei priviri imploratoare. Enzio o smulse din pat și o sili să privească uciderea lui Charles Cardwell.

Acesta fu înjunghiat ca un berbec.

Lara scăpă cu greu de prințul Alfred. Trăia cu el de șase luni. Era un bărbat posesiv, suspicios și gelos. Când îi spuse că trebuie să plece imediat la New York, el nu găsi altceva mai bun de făcut decât să-și închipuie că are un rival.

— Cine-i? Crezi că-ți poate oferi mai mult decât mine?

— Nu-i vorba de un bărbat, ci de problemele mele de familie, îi explică Lara cu răbdare.

— Știi că n-ai familie, mereu mi-ai spus că n-ai pe nimeni. Lara îl aprobă cu capul.

— Da, așa-i, însă am o rudă îndepărtată. Făcu o scurtă pauză. Am o soră vitregă, pe Bat, care are nevoie acum de mine.

— O soră vitregă! începu să țipe prințul Alfa. Ești pusă în situația de a minți, și ți-ai inventat o soră vitregă. Sunt sigur că~i vorba de un bărbat, Lara.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Dar n-am ce face, trebuie să plec.

— Vin cu tine.

— Nu vreau să vii cu mine.

Se certară mult timp, dar în cele din urmă prințul plecă. Lara își pregăti geamantanele și, bucuroasă că a scăpat în sfârșit de prinț, plecă la aeroport.

Oriunde apărea, Lara Crichton era întotdeauna deservită la clasa cea mai înaltă. Era tânără, frumoasă, fosta soție a unuia dintre cei mai bogați bărbați din Londra, făcea parte din acea categorie de oameni pe care presa îi numea „oameni frumoși”. Fotografia ei apărea mereu pe copertile revistelor de modă, în care tot timpul era caracterizată ca un exemplu veritabil de feminitate.

În general, în ființa ei se încarnase tot ceea ce constituia obiectul de luptă al lui Margaret Brown.

Ziaristii încercau să adulmece dacă erau surori vitrege după tată.

Fiecare dintre ele pășise spre glorie în mod individual, și amândouă aveau motive serioase să nu-și divulge secretul. Crescuseră în țări diferite și viața uneia dintre ele se deosebea capital de viața celeilalte. Totuși atunci când, rar de tot, se întâlneau, relațiile dintre ele erau cu adevărat calde. Se iubeau, se înțelegeau și niciuna nu-i reproșa celeilalte felul cum trăiește.

Tatăl lor, Jim Lawrence Brown nu fusese căsătorit nici cu mama lui Margaret, nici cu mama Larei. Margaret avea cinci ani când îi murise mama, și Jim a luat-o pe fetiță cu el în California, unde făcuse cunoștință cu o femeie, al cărui soț plecase pentru un an de acasă. Jim s-a instalat cu Margaret la această femeie, după care s-a născut Lara. Când soțul s-a întors, mama i-a dat lui Jim copilul și cinci mii de dolari, ca să dispară cu amândouă fetițele.

Cu banii aceștia, el și-a cumpărat o mașină veche și o rulotă. De mică, Margaret a început să se îngrijească de Lara și s-o ocrotească. Jim nu era deloc un tată rău, totuși umbla mereu cu capul în nori, cânta la chitară sau dormea. Au plecat în Arizona și s-au oprit la o fermă, a cărei proprietară era văduva Mary Chaucer.

Margaret a început să umble la școală. Era o fetiță foarte dotată, deosebit de matură pentru vârsta ei.

Curând Jim începu să se neliniștească din pricina statului prea mult într-un loc, dar copiii nu-l lăsau să plece. Poate de aceea s-a căsătorit cu Mary Chaucer. Aceasta era mai în vârstă decât Jim, era o femeie grăsuță, blajină și, mai târziu, rememorând trecutul, Margaret nu putea explica această căsătorie decât prin faptul că tatăl lor voise să le asigure viitorul ei și Larei, întrucât oricum avea de gând să dea bir cu fugiții. Exact peste o lună, dispăru.

Margaret împlinise nouă ani în ziua când a găsit scrisoarea de adio a tatălui lor și cinci sute de dolari.

Era scrisoarea unui laș, care ruga să fie înțeles și iertat.

Mai târziu Mary născu o fetiță pe care o botează Bat, despre existența căreia Jim n-avea să mai afle.

După aceea totul s-a schimbat: la fermă nu era un bărbat care să lucreze, treburile începură să meargă rău. Mary și-a zdruncinat sănătatea și a rămas fără bani. Margaret a fost trimisă la un internat, iar Lara la niște rude de-ale lui Mary din Anglia. Cele două surori nu s-au văzut zece ani.

Margaret studia la colegiu, iar Lara lucra la Londra ca model, cu destul succes. Bat împlinise zece ani. Ocupa împreună cu Mary un mic apartament și, atâta timp cât mama ei putea munci, umbla la școală.

Margaret le ajuta cât putea, dar și ei îi era greu să plătească taxele la colegiu, pe care voia neapărat să-l termine.

Iar Lara câștigase un concurs, primind drept premiu o excursie la Hollywood. La cei șaisprezece ani ai ei, era într-adevăr frumoasă, dar încă nu ajunsese la perfecțiunea de mai târziu. Surorile s-au întâlnit și au petrecut împreună o singură săptămână. Dar între ele s-a reinstaurat imediat căldura din copilărie.

După o săptămână, drumurile iarăși li s-au despărțit. Își scriau sau își telefonau din când în când.

Bat împlinise cincisprezece ani când Mary murise de cancer. Fiecare dintre surori îi propusese să se mute la ea, însă Bat preferă independența și, împreună cu prietenul ei Max, se alătură unei comunități hippie. Margaret nu se opuse. Deja începuse activitatea ei de înființare a organizației pentru egalitatea în drepturi a femeii și se pregătea să editeze cartea Femeile – sexul inegal în drepturi. Steaua ei începuse să capete înălțime.

La Londra, Lara făcuse cunoștință cu Michael Crichton și se căsătorise cu acesta. Tatăl lui era unul dintre cei mai bogați oameni din Europa, iar Michael era singurul moștenitor. Căsătoria lor n-a fost de durată: au trăit împreună doar un an, suficient totuși pentru ca Lara să se simtă independentă. Reviste ca „Women’s Wear Daily” sau „Vogue” apăreau arareori fără fotografia ei sau fără să descrie hainele pe care le purta, fără să povestească cu ce se ocupă și cu cine se întâlnește. Uciderea lui Margaret Lawrence era marea senzație a zilei. Dar Lara Crichton știa că la aeroportul Kennedy se adunaseră o mulțime de fotografi special pentru ea.

În costumul cu pantaloni al firmei „Yves Saint-Laurent” și cu pălăria ei uriașă, Lara poza în fața lor. Ochii ei reci și verzi erau ascunși îndărătul

lentilelor unei perechi de ochelari de soare foarte la modă. Prins cu o brățară la mână, avea un ceas cu cadran negru, marca firmei „Cartier”.

— Cu ce scop vă aflați aici, doamnă Crighton? o întrebă unul dintre reporteri.

— Treburi, îi răspunse posomorâtă Lara. Treburi personale.

Limuzina o aștepta. Urcă pe bancheta din spate și se relaxă. În avionul spre New York își amintise ultima ei întâlnire cu Margaret. Se oprise pentru două zile la New York, ca să facă niște cumpărături. Ca de obicei, Margaret o invitase la ea, iar Lara alesese intervalul dintre lunch și ora când trebuia să meargă la salonul cosmetic „Elizabeth Arden”;

Margaret era în îmbrăcămintea ei obișnuită: blue-jeans albaștri, cămașă decolorată, ochelari negri. Era nepieptănată și nemachiată.

— Ie-te-te! Plescăise nemulțumită din buze Lara. Dacă ai vrea, ai putea să arăți grozav.

Margaret începuse să râdă.

— Parcă nu știi cât timp se pierde în zadar, atunci când îți întinzi pe față porcăria asta.

— Curând o să primesc o funcție de conducere la un concern de produse cosmetice și o să-ți trimit o ladă întreagă de parfumuri, rujuri de buze și alte chestii.

— Dă-te tu singură cu ele, râdea Margaret...

Se tachinau prietenește una pe cealaltă.

— Ce noutăți ai?

Margaret pregătise un cocteil și cele două surori se așezară în camera aceea plină de lucruri aruncate în dezordine. Lara își ușurase sufletul, simțindu-se mai calmată decât în urma unei vizite la psihiatru. O oră întreagă îi împărtășise problemele ei: dacă-i place sau nu prințul Alfa, dacă trebuie să vândă hârtiile, dacă lui Margaret i-a plăcut inelul ei cu rubin. Lara simțea nevoia să se destăinuiască cuiva. Niciodată nu o interesaseră cu adevărat treburile lui Margaret și nici nu se gândise la asta.

Cât de primitivă, trebuie să fi apărut în ochii sorii ei, cât de egoistă, preocupată de chestiunile ei personale! Și totuși, Margaret o asculta întotdeauna cu răbdare, ca și cum ar fi avut o mulțime de timp liber. Oare de ce începi să înțelegi prea târziu că cineva are nevoie de cineva? Bat Lawrence Brown veni la New York cu trenul. Ajungea pentru prima oară în acest oraș. De fapt, acum își părăsea pentru prima dată comunitatea care îi devenise cămin de la vârsta de cincisprezece ani. Acum Bat avea douăzeci. Era o blondină cu tenul alb, cu plete lungi și dese, care-i ajungeau până la

talie. Bat nu se folosea niciodată de cosmetică și fața ei, cu ochii mari și albaștri, părea a unui copil. Era îmbrăcată ca de obicei: o rochie indiană, lungă, cu petice, sandale împletite pe picioarele goale, numeroase fâșii din piele atârinate de gât, brodate artizanal cu perle.

Împrejurul gâtului mai avea un lăntșor de aur cu cruciulița pe care erau gravate cuvintele „Dragoste – pace – Margaret”.

Cu toată diferența de vârstă, surorile țineau foarte mult una la alta. Le una o legătură sufletească foarte puternică.

Bat venise cu o geantă mare, din piele de capră, în care îi încăpuse tot bagajul: o pereche de blue-jeans, o cămașă și multe cărți. Lucrurile nu însemnau nimic pentru ea. Pasiunea ei erau numai cărțile.

– Dă-mi ceva de băut, dulcico! se legă de ea un bețiv. Pentru asta o să-ți arăt ceva în pat.

Cufundată în gândurile ei, ea trecu mai departe fără să-i acorde nicio atenție. Cu siguranță, Margaret i-ar fi spus: „Cară-te la mama dracului!”. Kath îi promisese că o va întâmpina cineva la gară, și Bat trebuia să aștepte lângă biroul de informații. Însă trenul sosise cu câteva minute mai devreme și fata se decise să ajungă singură până la apartamentul lui Kath.

Pur și simplu, nu putea crede că s-a întâmplat așa ceva. Nu și-o putea imagina pe Margaret moartă! Fusesse o ființă atât de blândă, atât de deșteaptă. Să zicem că, într-adevăr, Margaret era intransigentă, fermă, și nu numai când trebuia să ofere, ci și atunci când trebuia să obțină ceva. Toți știau că este așa, dar altfel n-ar fi reușit să reziste în jungla în care era nevoită să lucreze. Pentru ultima dată, Bat o văzuse cu șase luni în urmă. Venise, împreună cu Kath, pentru o vizită de câteva zile. La comunitate, totul îi plăcuse lui Margaret, toți au fost bucuroși de venirea ei. Adusesse cărți noi, discuri și jucării pentru copii, î jucării bune, nu niște vechituri acolo. La fermă trăiau zece copii, de educația cărora se ocupau cele cinci femei și cei opt bărbați care alcătuiau comunitatea. Printre aceștia era și copilul lui Bat, o fetiță de patru ani.

Când venea, întotdeauna Margaret ajuta la muncă, îi era absolut indiferent dacă spală podelele, dacă face de mâncare sau dacă lucrează în grădină. Spunea că muncind se odihnește.

Înainte plecării ei, au organizat o petrecere cu muzică zgomotoasă și cu narcotice pe care Max le adusesse din California. Margaret și Max s-au retras într-una din camere. Clachter era scund, nu prea simpatic și absolut nu pe gustul ei. Dar întreaga atmosferă de la fermă predispucea la sex, care era considerat ceva obișnuit, fără niciun fel de convenții, gelozie sau afectare. A

doua zi, înainte de plecare, Margaret i-a dăruit lăntişorul de aur, a sărutat-o și i-a șoptit:

— Ai avut noroc. Într-adevăr, viața de-aici e minunată.

Bat izbucnise în râsul ei sonor, de copil, smulgându-i promisiunea unei noi vizite.

— La sfârșitul verii, îi promisese Margaret. Acum, iată, vara se sfârșise. Niciodată Margaret, nu va mai veni la fermă, însă Bat a venit la New York. Nu știa cât va rămâne aici, simțea doar că trebuie să fie acum aici.

Discuția continuă în biroul lui Enzo. Zâmbea și dădea afirmativ din cap. Era absolut clar că afacerile merg iarăși normal. A avut dreptate. Decizia lui a fost singura acceptabilă. Chiar dacă ar fi ieșit din afaceri, băieții tot ar fi venit să-i ceară sfatul. Așa a fost întotdeauna când lucrurile evoluau spre o bătălie decisivă. Frank, fiul mai mare, avea altă părere, dar nu se pricepea deloc la asemenea chestiuni. Da, la cei treizeci și șase de ani ai lui, era bun comerciant dar începea să ezite ori de câte ori trebuia luată o decizie fermă.

Ce foloase poți trage de pe urma amenințărilor? Ca și altădată, acțiunile ferme erau singurele corecte.

Trecuseră două săptămâni de la asasinarea lui Margaret Lawrence Brown, și valul de indignare scădea treptat.

Pierzând-o pe Margaret, care le conducea și căreia îi puteau cere ajutor, prostituatele se potoliseră. Parcă odată cu asasinarea lui Margaret fusese ucis și spiritul combatant. Tot mai multe femei, care renunțaseră la fosta lor ocupație și-și găsiseră altceva de lucru, se întorceau la profesia obișnuită, cu toate că le așteptau bătăi și jigniri... Fuseseră învinse pentru a doua oară.

Enzio avea o bună dispoziție grozavă. Comandă pentru Mary Anne un mantou din șinșila, care fu adus după câteva ore. Deși Mary Anne nu știa ce sărbătorește Enzo, se bucura împreună cu el.

— Ești superamantul meu italian, mieuna ea. Ești supermanul meu.

— Iar tu ești o bucățică zemoasă, condimentată, îi răspundea el zâmbind. Îi făcea plăcere să-i privească trupul legănător, sânii mari, pielea mătăsoasă, buzele rotunde. Încă nu se plictisise de toate acestea.

Lola nu era numele ei adevărat. Uscățivă, neîngrijită, cu ochii negri, purta niște haine după care oricine își putea da seama că e prostituată. Avea pieptul plat. Își rodea tot timpul unghiile, era mereu flămândă și nervoasă. După mâini, se putea imediat constata că utilizează narcotice. Avea nouăsprezece ani.

Bărbații o băteau. Billy n-o pocnea prea tare: avea câteva vânătăi și o arsură pe spinare, făcută cu țigara aprinsă. Erau măsuri suficiente pentru a-i

da de înțeles că s-ar putea s-o pățească și mai rău. Ea știuse totul înainte de a se fi petrecut această istorie. Trăia cu Charles Myller, unul dintre oamenii lui Tony. Pe Margaret o împușcase Charlie.

Lola pășea iute pe stradă. Era prima ei ieșire din casă după evenimentele petrecute, abia acum reușise să-și facă curaj.

Avea pe ea o fustă scurtă, cizme șnuruite de vară, bluză strâmtă, părul îi era încâlcit, genele rimelate țipător. Charlie îi strigase din pat:

— Du-te și câștigă ceva. Pe urmă, poate mergem la cinema. Dar să nu te întorci cu mai puțin de două sutare!

Lola lâncezise în pat aproape două săptămâni. Charlie nu avusese nimic împotriva. Amețit de succes, pleca des de-acasă. Tony era mulțumit de felul cum lucrase și voia să-l aibă mereu lângă el.

Lola știa că Charlie intenționa să se descotorosească de ea. Avea planurile lui și nu voia ca ea să-l încurce. Însă, pentru ea, acest lucru nu mai avea deja nicio importanță. Știa ce are de făcut.

Un bărbat îi aținu calea și o înșfăcă de mână. Ea se smuci.

— Astăzi nu ține, îi spuse ea tăios. Astăzi nu lucrez. Porni iarăși repede, întorcând din când în când capul, ca să vadă dacă nu o urmărește cineva. În mână avea un petic de ziar cu o adresă.

— Unde te grăbești, dulcico? Se agăță de ea un bețivan. Cară-te de aici! se răsti ea la el!

Când găsi în sfârșit adresa căutată, Lola ezită, se opri pe trotuar și cercetă clădirea. Însă, amintindu-și de Suzanne, micuța ei surioară, scuipe cu năduf și intră cu pași hotărâți.

— Trebuie să stau de vorbă cu Kath Long, spuse ea. Nu mă așteaptă. Spuneți-i că e ceva urgent.

Recepționarul o măsură pe fată din cap până în picioare. Era bătrân și morocănos. Cât timp telefonă în apartamentul lui Kath, privirile îi rămaseră pironite pe picioarele fetei. Kath îi spuse s-o lase să intre.

După moartea lui Margaret, veneau la ea o mulțime de femei, așa că se obișnuise cu aceste vizite. Le trata cu cafea, discuta cu ele și le făcea cadou portretul lui

Margaret cu inscripția: „Pace – dragoste”. Într-o anume privință, o consola faptul că moartea lui Margaret impresionase atâta lume. Kath deschise ușa, o invită pe Lola la bucătărie și îi oferii o băutură răcoritoare. Din prima clipă își dădu seama că Lola consumă narcotice.

Nu vreau nimic de la dumneavoastră, îi spuse Lola. N-o să vă rețin prea mult, vreau doar să vă comunic ceva. Privind-o pe Kath și văzând-o foarte

obosită, cu cearcăne întunecate împrejurul ochilor, Lola se grăbi să spună: Nu vreau premiul, n-am nevoie nici de bani, nici de consolare. Vedeți cine sunt și că nu ascund acest lucru. Margaret ne-a dat o speranță, dar pe mine n-ar fi reușit să mă pună pe picioare, eu am pierdut partida. Totuși am o soră, care-i încă un copil. Nu vă pot explica.

Se opri și își șterse nasul cu dosul palmei. Unul dintre oamenii lui Tony, n-are importanță cine... a acționat dintr-un ordin... Și Tony a îndeplinit un ordin. Numele omului, care a pus totul la cale, este Enzo Bassalino... el singur e vinovat de cele întâmplate. Locuiește la Miami. Formal, a ieșit din afaceri, dar ține totul în mâna lui. Lui Margaret moartea i se trage de la el, nu de la țeava pistolului.

Kath nu scoase o vorbă. Era convinsă că fata spune adevărul.

— Acum trebuie să plec. Lola se răsuci spre ușă.

— Poți depune mărturie la poliție? o întrebă Kath. Mi-aș pierde timpul.

Întreaga poliție e în mâna lui Bassalino. Dacă vrei să vă răzbunați, faceți-o singură.

— Nu înțeleg, spuse Kath.

— Gândiți-vă. Puteți s-o faceți, sunteți inteligentă, aveți cunoștințe.

Brusc, Lola începu să se agite. Îi venise o idee.

— V-aș putea spune numele celui care a tras, dar adevăratul ucigaș este Bassalino.

— Am admirat-o pe Margaret Lawrence Brown. Străduiți-vă să puneți mâna pe ticălos.

— Mai poți rămâne un pic aici? o întrebă Kath.

Voia să-i cheme pe Ducky sau pe Rio, în orice caz pe cineva care putea înțelege mai bine decât ea toate acestea.

Lola clătină negativ din cap.

Afară era întuneric și ea o porni înspre Times-Square. Nemaivorind să-și amintească amănuntele, își zice că, probabil, a făcut totul cum trebuie. Se opri în holul unui cinematograful, apoi se apropie de un bărbat de vârstă mijlocie.

Schimbară câteva cuvinte și porniră repede spre hotelul din apropiere. Bărbatul insistă să intre singur în hotel, iar ea să-l urmeze după câteva minute. Camera era mică, patul desfăcut. Lola începu să se dezbrace. Bărbatul n-o lăsă să se descalțe de cizme. Nici el nu se dezbracă, se descheie doar la pantaloni.

Fără o clipă de întârziere, se apucă de treabă. În acest timp, Lola privi indiferentă în tavan. Era calmă și nesimțitoare. Bărbatul se potoli repede. Lola luă banii și o porni agale spre casă.

Charlie dormea. Ea se duse la bucătărie, desfăcu o sticlă de coniac și bău din gătlej. Băutura rece îi arse gâtul. Apoi scoase pistolul lui Charlie de după frigider, unde îl ținea de obicei, și îl cercetă cu atenție: pistolul era încărcat. Lola îi puse amortizorul. Știa să folosească arma. Apoi intră în cameră și îl strigă. Trezindu-se Charlie se săltă din pat și văzu pistolul îndreptat spre el.

— Ce naiba...

Glonte i se înfipse în picior. Cu satisfacție, Lola auzi bufnitura înfundată a glonțului. El încercă să se ridice, având întipărită pe față o expresie de mânie și mirare, Lola trase între picioarele lui și îl nimeri în punga testiculară. Charlie urlă de durere. Atunci ea îl împușcă direct în inimă. Bărbatul căzu pe parchet și amuți. Fata puse pistolul lângă el și ieși din cameră. Urcă cu liftul la etajul 45, ieși pe acoperiș, se duse până la parapet și se aruncă în gol.

Căzu pe un gard din fier forjat, ale cărei sulite îi străpunseră trupul. Muri Lola în ambulanța care o ducea la spital.

— Deci, înțelegerea rămâne valabilă, nu? întrebă Rio, privindu-i pe toți cei prezenți. N-aș vrea ca cineva să dea din coadă și să dispară. Cine s-a decis nu mai are cale de întoarcere, poate merge numai înainte.

Se uită la Lara.

— Nu trebuie să mizăm că cineva poate ieși din joc, retrăgându-se în micul său paradis.

Lara roși, dar răspunse calm:

— Ascultă, Rio, pentru mine nu-i un joc. Margaret mi-a fost soră și, chiar dacă a fost cu totul altfel decât mine eu am iubit-o la fel de mult cum ați iubit-o voi. Știu ce am de făcut și, crede-mă, o s-o fac.

— Ai înțeles greșit, Rio, spuse repede Kath. La toate ne-au cedat nervii. Cui nu i s-ar întâmpla așa ceva după tot ce s-a petrecut? Acum, după ce am pus totul la cale și suntem gata de orice, ne va fi mai ușor. Eu una, cel puțin, mă simt bine.

Statura puternică a lui Ducky K. Williams se ridică de pe fotoliul pe care ședea. Era iritat și agresiv.

— Consider că planul meu e cel mai bun, spuse Lei apăsător.

— Planul tău? îl ironiză Rio. Te duci la el și-i spui: „Bună dimineața, mărite boss Bassalino, știu că dumneavoastră ați dat ordin să fie asasinată Margaret. Veniți înapoi, domnule Bassalino, ca să vă sugrum cu mâinile

mele”. Ducky, n-ai decât aiureli în cap. E unul dintre cei mai mari gangsteri. Te-ar ucide de cum ai apărea în preajma lui. Și chiar dacă ai ajunge la el, simpla luiucidere n-ar fi suficientă. Ceea ce am hotărât noi este singura posibilitate de a ne răzbuna pe el.

Ducky oftă.

– Rio, nu te gândești decât la regulat. Aici te împreunezi, acolo te împreunezi, mare lucru: pe băieții ăștia nu-i poți uimi cu nimic, toate acestea le-au avut deja.

– O să reușesc, spuse Rio, sigură pe ea.

– Da, o asemenea sex-bombă ca tine poate reuși, cred că și Lara ar reuși. Deși n-o cunosc destul de bine, cred că este energică. Dar Bat? Glumești? O copilă ca ea va fi strivită și înfulecată de ticăloșii ăștia, dacă le cade-n labe.

– Vreau s-o fac, Ducky. Ochii Batei se deschiseră larg.

– Deci, am hotărât, spuse fermă am hotărât definitiv. Măine începem. Williams le părăsi.

Canaliile! bolborosi el. Femeile astea blestemate de Dumnezeu. Urcă în „Rolls-Royce”-ul său parcat lângă casa lui Kath, chiar dacă parcarea era interzisă. Înfuriat, împinse o casetă în casetofonul stereo, întâmplător, era înregistrarea „Ducky K. Williams, Cântă Ducky K. Williams”. Prima parte îi era dedicată lui Margaret. O compusese pentru ea. Cât de încăpățânată era! O adevărată pisică sălbatică în pat ca și în rest. Dacă ar fi ascultat de el...

– Renunță, o rugase el pe Margaret. Lasă-i pe malierii ăștia în pace. Poate că o să salvezi vreo două prostituate, dar ce folos o să ai din asta?

Ea îi flutura zâmbetul ei irepetabil și nu-i dădea ascultare.

Fusese implicat în această afacere fără să apuce să-și dea seama cum s-a întâmplat.

Făcuse niște datorii, nu prea mari, doar de două sute de mii. Pentru un disc înregistrat sau pentru două săptămâni de concerte într-o cârciumă oarecare din Miami, ar fi putut să și le achite. Dar în momentul de față n-avea niciun Cent în buzunar, îi achitase de curând o sumă mare fostei soții, iar cheltuielile lui zilnice erau și ele foarte mari. Ducky K. Williams trăia ca un prinț.

Le rămăsese dator mahărilor din Las Vegas, dar aceștia erau siguri că le va restitui banii. Starurile rămân de obicei fără onorarii înainte de a le avea în buzunar. Nu era nimic neobișnuit în asta. Ducky nu avea motive de îngrijorare.

Legătura lui cu Margaret Brown nu era pentru nimeni o taină. În felul ei, Margaret era la fel de celebră ca și el. Ziarele și revistele începuseră să scrie despre relațiile lor ca și cum ar fi fost vorba despre două staruri, nu despre sentimente și gânduri omenești.

Tocmai atunci îi venise lui Margaret ideea salvării prostituatelor. Nu-i era suficient că le apăra pe gospodinele de New Jersey, care se răzvrătiseră și fuseseră învinse, mai avea nevoie și de prostituate. Iar Margaret obținea întotdeauna tot ce dorea.

Aceste campanii le desfășura inteligent și fără grabă, iar oamenii râdeau:

— Salvarea prostituatelor! La ce bun?

Și Ducky era sceptic în privința acestei inițiative. Între timp ajunsese să se înțeleagă excelent cu Margaret. O admira, dar nu-și închipuise că ea poate avea o atât de mare influență asupra oamenilor.

Însă Margaret avea într-adevăr influență. Ironiile încetaseră. Urmară câteva telefoane care îl puseseră în încurcătură.

— Vezi Dutky! Spune-i prietenei tale să înceteze. Și noi îți ștergem datoriile.

Așa sunau cele dintâi oferte.

Mai apoi telefoanele deveniseră din ce în ce mai amenințătoare și el depusese toate eforturile ca s-o facă pe Margaret să-și înceteze activitatea. Însă ea nici nu voia să audă.

În sfârșit, restitui cele două sute de mii, împrumutând suma de la Bosco Sam, un vechi prieten al său, traficant de droguri. Imediat telefoanele de amenințare încetaseră, iar după două săptămâni Margaret fusese ucisă. Ducky luase hotărârea să se răzbune, la fel ca și Rio, Khat și surorile lui Margaret, despre existența cărora Ducky nu știuse nimic înainte de asasinat.

N-au decât să-și pună singure planul în aplicare, se gândi Ducky. Acestea aveau de gând să se răfuiască cu fiii lui Enzo Bassalino cu ajutorul sexului și psihicului, distrugându-l în acest fel pe bătrân. E o idioțenie. Nu vor reuși s-o facă, n-au nicio șansă. Dar n-au decât să-și facă jocul până când își va pune el planul în aplicare. Puteau apărea și dificultăți, dar Ducky era convins că totul se va desfășura exact cum a gândit el.

Era înalt și arăta bine. Era un exemplar excelent de latino-american prosper. Când zâmbea, și zâmbea tot timpul, i se vedeau dinții albi, fără cusur. Avea ochii căprui-închis și părul negru, cârlionțat. Avea treizeci și trei de ani. Purta costume negre, italiene, cămăși de mătase și încălțăminte de fabricație manuală. Lui Nick Bassalino i' se potriveau doar lucrurile cele mai bune.

Trăia liniștit într-o casă mare de lângă Hollywood. Deși nu era actor, datorită înfățișării sale, primea numeroase oferte să joace filme.

Și doar dacă te uitai atent la el începeai să te îndoiești că dinții îi sunt naturali, că nasul nu i-a fost corectat de cosmetologi și că părul nu îi e vopsit.

Nick Comerț Era șeful, capul companiei „Casa corporated”. Această companie, de pe lângă alte activități, controla tot ce era legat de furtul automobilelor și camioanelor. Era cea mai puternică dintre toate companiile similare de pe Coasta de Vest, și Nick îi era devotat. Cu un tată ca Enzo Bassalino nu trebuise s-o pornească de la zero. Prietena lui permanentă era April Crawford – o stea de cinema destul de în vârstă, divorțată de patru ori. Starurile mărunte sau fetișcanele nu erau pe potriva lui Nick. Voia să pară respectabil când ieșea în lume, iar la Hollywood cel mai bun mijloc era să apari însoțit de o actriță celebră.

Pentru întâia oară o văzuse într-o revistă cinematografică și se îndrăgostise pe loc de ea.

Trăiau împreună de un an și pentru imaginea amândurora acest amănunt era foarte important. April era impresionată de faptul că Nick avea foarte mulți bani și nu-i storcea pe-ai ei, cum făcuseră predecesorii lui. Arăta foarte bine, nu era prea tânăr și astfel nu constituia un pretext pentru ironii. Se împăca bine cu prietenii ei și, ceea ce era foarte important pentru April, era foarte bun la pat.

Cât despre Nick, pe el îl atrăgea decența relației. Posibilitatea de a aparține lumii cinematografului, de a apărea când și când în reviste îi făcea viața și mai frumoasă.

Nu înțelegea de ce tatăl lui protesta atât de insistent împotriva lui April. Enzo îi telefona adeseori, reproșându-i această legătură.

– Cum te înțelegi cu hoașca ta bătrână? Faci de răs numele de Bassalino!

– Ți-ar plăcea mai mult dacă aș umbla cu o găscă frumoasă, de optsprezece ani, dar proastă?

– Ce nu? Nu-i nimic rău în doi sâni într-o femeie cu fața frumoasă, pentru, care te invidiază toți, dar care nu-ți aparține ție.

– Nu poți înțelege, îl contrazicea Nick de fiecare dată. Se săturase să tot repete același lucru de fiecare dată.

– Deci nu înțeleg. Însă, pentru un bătrân care nu înțelege nimic, fac totul destul de bine, zic eu. Și faptul că ești fiul meu mi se pare că nu-i chiar atât de rău.

– OK, să nu mai vorbim despre asta. Când o să mă despart de ea, o să-ți trimit o telegramă de felicitare.

— Ticălosule! Bombănea Enzoio. Și izbucneau amândoi în râs.

Atașamentul dintre ei se baza pe iubirea profundă care de obicei unește familiile italiene.

Pe lângă tot ce făcuse la viața lui, și făcuse destule, Enzoio fusese și un tată bun pentru fiii lui. Cu toată starea proastă a sănătății mamei lor – nebulnia Rosei Enzoio o numea stare proastă a sănătății – crescuse din ei niște băieți grozavi. Nick era boss-ul firmei „Casa de Comerț corporated” și lucra într-adevăr bine. Știa toate intrările și ieșirile și trebuia să te gândești de două ori înainte de a încheia o afacere cu el. Era cu adevărat fiul lui Bassalino.

April intrând în camera voluptății.

Locuiau petreceau întotdeauna împreună.

La cei patruzeci de ani și ceva ai ei, April se ținea bine. Era o blondină scundă, zveltă, întotdeauna bine îmbrăcată și îngrijită. De departe părea de treizeci de ani, dar din apropiere vârsta i-o trădau ridurile mici și obosite, ca și începuturile de pungi de sub ochi.

— Pentru tine sunt gata întotdeauna, dragostea mea, îi răspunse Nick, îmbrățișând-o și făcând-o să strige de încântare.

— Vreau să ne întoarcem mai devreme seara asta, îi spuse April, deși mai avusese patru soți și nenumărați amanți, cu niciunul dintre ei nu mai avusese parte de o plăcere erotică atât de mare ca aceea pe care i-o oferea Nick. Aș fi chiar bucuroasă să nu mergem nicăieri. Cred că ar fi bine să-i telefonez. Mă va înțelege.

— Nu, nu va înțelege, spuse Nick, sigur pe el. În plus, amândoi suntem aproape gata, iar tu arăți ca o păpușică. Nu voia în niciun caz să rateze petrecerea dată de Jenny Jamieson, o actriță la fel de celebră și de aceeași vârstă cu April.

Plecară la petrecere cu „Mercedes”-ul negru al lui Nick.

Rochia bleu a lui April îl irita pe Nick cu fluturașii ei care se scuturau.

— Nu te sprijini de mine Fluturașii nu se lipesc de costum.

— Faci mofturi, râse April. Dar oricum te iubesc. La petrecere erau mulți cunoscuți și ei intrară în îmbulzeala zgomotoasă.

O actriță cu sânii mari se apropie de Nick atunci când el comanda băuturile la bar. Cu aceasta Nick avusese de-a face înainte de a o fi cunoscut pe April.

— Ce mai faci, Nick? îl întrebă fata, lipindu-și de el sânii tari. Când te desparți de mârtoaga ta bătrână? Să nu uiți că m-aș bucura să mă întâlnesc cu tine. Trase apoi o înjurătură cumplită.

— Scuză-mă, dar mă așteaptă o doamnă, îi replică Nick politicos.

April iarăși bea mult. După cel de-al patrulea whisky, începu să bâiguiască, apoi începu să se clatine și se vedea după ochi că e beată. Nu mai avea mult până s-o facă lată. Aceasta îl șoca întotdeauna pe Nick. El unul bea puțin, profesia îi pretindea cap limpede și reacții rapide. De aceea se mulțumea de obicei cu un tonic.

Încerca cu blândețe s-o convingă pe April să nu bea alcool, să consume numai cocteilurile, desigur foarte slabe. Dar nu putea face nimic, pentru că fiecare chelner umplea paharul. Petrecerea dată de Jenny Jamieson nu era o excepție, și în curând April era beată crișă.

Din experiență, Nick știa că acum e mai bine să-i dea pace, întrucât la beție era agresivă și putea jigni pe oricine.

Nick stătea de vorbă cu o ziaristă limbută, când văzu o fată printre invitații strânși lângă bar. Era de înălțime mijlocie, cu pielea bronzată într-o nuanță măslinie, cu o coamă aurie de păr pe cap, împestrită de șuvițe aurii. Silueta ei care-ți tăia respirația se profila ușor prin rochia albă, subțire, cu șlițuri laterale lungi, care îi ajungeau până aproape de talie. Neîndoielnic, era cea mai frumoasă dintre fetele pe care le văzuse Nick vreodată, și doar văzuse destule la viața lui.

— Cine-i? întrebă Nick.

Pe fața ziaristei flutură un zâmbet răutăcios, abia perceptibil.

— Mai bine să nu afle Enzo că ai pus ochii pe ea. E Lara Crighton, una dintre fetele bogate pe care le vezi pe copertile revistelor de modă.

Nick schimbă discuția.

Lara îl recunoscuse imediat. La urma urmei, îi văzuse fotografiile, îi cunoștea biografia și știa totul despre relațiile lui cu April Crawford.

Îl urmărea de mult din celălalt capăt al încăperii; și acum ocupase acest loc de lângă bar tocmai pentru ca el s-o remarce neapărat. Simți că a observat-o și că n-a rămas indiferent.

Începutul fusese simplu. Pentru Lara, primul pas era întotdeauna simplu, pentru că bărbații o priveau cu admirație. Chiar și când nu avea decât șaisprezece ani, le atrăgea atenția. Frumusețea, firea ei conciliantă, blândă îi permisese foarte curând să cucerească iubirea cuplului fără copii, căruia îi fusese încredințată, pentru creștere. Și deși părinții ei adoptivi nu erau bogați, o răsfățau peste măsură. Se obișnuise să fie în centrul atenției și se deprinsese a-i juca pe toți pe degete.

La paisprezece ani se lăsase de școală ca să studieze dansul, dicția și gimnastica ritmică, apoi câștigase un concurs și fusese premiată cu o

excursie la Hollywood. Cel mai plăcut episod din această călătorie fusese întâlnirea cu Margaret. După ce se întorsese la Londra, începuse să primească tot mai multe oferte de a lucra ca manechin. Mai întâi a pozat într-un atelier particular, apoi a devenit fotomodel. Se deprinsese să se adapteze ca un cameleon, lucru foarte important pentru un fotomodel. Putea părea și o fetiță nevinovată, și o femeie intelectuală, și o fetișcană sexy, și o tipă modestă, pe care nimeni nu o bagă în seamă.

Lara deținea la perfecțiune arta disimulării. Munca îi plăcea și n-o obosea peste măsură. Ținea regim, făcea gimnastică, mânca bine și dormea cel puțin opt ore pe noapte. Se făcea tot mai frumoasă.

Începuse să iasă în lume numai cu bărbați de o anumită categorie: aceștia trebuiau să-i lărgescă orizontul, să-i completeze educația. Refuza să se culce cu ei, întrucât nu găsea printre aceștia un profesor demn, care s-o inițieze în arta erotismului.

Când împlinise douăzeci de ani, îl cunoscuse pe Michael Crichton și înțelesese imediat că acesta era bărbatul cu care trebuia să se căsătorească.

Pe-atunci Michael primise deja un milion drept moștenire și trebuia să primească și mai mult. Era tânăr, frumos și foarte răsfățat. Fetele îl luau cu asalt, și Lara înțelegea că pe acest câmp de luptă trebuie să uzeze de toate rezervele de care dispune, dar că trebuie să învingă neapărat. Planul și l-a pregătit până la cel mai mic detaliu. Refuza toate invitațiile, dar în același timp păstra legătura cu prietenii lui și totdeauna își făcea apariția în locurile frecventate de el.

Prietenul lui cel mai bun, Addy Stephan Kayes s-a îndrăgostit de ea și a cerut-o în căsătorie, însă Lara nici nu s-a gândit să renunțe la ceea ce-și pusese în gând. A avut nevoie de câteva luni pentru a-l prinde în mreje pe Michael și, în sfârșit, acesta fu pus pe jar. Au închiriat un avion și s-au căsătorit în Tahiti. Pretutindeni presa scria despre ei, entuziasmându-se de noul și splendidul cuplu. Căsătoria a ținut exact un an, timp în care Lara devenise celebră. Totul s-a terminat pe neașteptate, și el și ea dorind divorțul. Amândurora li se urâse să-și îngreiească libertatea prin legăturile conjugale. S-au despărțit prieteni. Michael a acceptat să-i asigure viitorul cu o sumă considerabilă.

Ea a plecat în Mexic ca să pună la punct divorțul, apoi a ajuns la Acapulco, unde a făcut cunoștință cu primul ei prinț italian. Apoi și-a început călătoriile prin toată lumea: cele mai bune stațiuni, în anotimpurile cele mai potrivite pentru distracții cu bărbații cei mai interesați și deloc săraci.

Abia după asasinarea lui Margaret avusese un moment de iluminare. La drept vorbind, ce a izbutit să facă în viață? De ce crede că-i așa de important să fie mereu în văzul lumii? De ce și-a căutat mereu alți și alți parteneri?

Oare chiar e nevoie ca în fiecare aeroport s-o aștepte reporteri, iar cuvintele ei să fie citate în fiecare revistă de modă? Oare au fost chiar atât de interesante călătoriile pe Nil și prin întreaga Africă? Nu le întreprinsese decât pentru a fi fotografiată de fiecare dată în alte toalete, iar peisajele exotice nu îndepliniseră decât rolul de simple decoruri.

Acum, După ce meditase la toate acestea, totul i se părea van și inutil. Moartea lui Margaret, plecarea la New York și discuțiile cu prietenii acesteia îi deschiseseră ochii într-un mod neașteptat. Era pregătită să facă ceva. Răzbunarea pentru asasinarea lui Margaret îi oferise această posibilitate. Fusese ideea lui Rio. Nu puseseră la cale o crimă. La urma urmei, omul care o împușcase pe Margaret fusese ucis de către Lola. Rio visa să facă dreptate supremă. Acest deziderat i-ar fi plăcut lui Margaret.

Angajaseră trei detectivi care studiaseră în detaliu modul de viață al lui Enzo Bassalino și ajunseseră la concluzia că acest cinic nu ține cu adevărat decât la cei trei fii ai lui, Frank, Nick și Angelo.

Cine voia să se răzbune pe Enzo Bassalino nu avea altă variantă mai bună decât să lovească în fiii acestuia.

Suzy și Les Larson, un cuplu tânăr, o invitaseră pe Lara la o petrecere, unde trebuia să strălucească mama lui Les, una dintre cele mai bogate femei din lume. Lara venise în vizită cu o zi mai devreme știind că în cursul săptămânii se va întâlni neapărat cu Nick, deoarece April frecventa cu plăcere asemenea îmbulzeli. Și faptul că îl întâlneau reprezenta deja un mare succes.

— Cine e bărbatul acela? o întrebă ea pe Suzy Larson.

— E Nick. E prietenul lui April Crawford, îi răspunse Suzy. Pentru femeile obișnuite e inaccesibil. Mi se pare că-i nebun după ea. O însoțește peste tot, ca o dădacă. Dar de ce mă întrebi? îl găsești atrăgător?

Lola lăsă întrebarea să-i treacă pe lângă urechi.

— E actor?

— Nu, se ocupă cu niște afaceri dubioase. Les *zice că-i gangster. Suzy râse. Văd că ți-a plăcut.

— Nu, n-aș zice, îi răspunse Lara cu un căscat. E prea strălucitor. Prea sunt grozave toate la el, începând cu pantalonii și terminând cu dinții.

— Da... Ți-am spus că e în mâini de fier. N-aș prea crede că-ți convine. Larei îi făcea plăcere să afle care sunt, după părerea lui Suzy, bărbații potriviți pentru ea.

Petrecerea era teribil de plicticoasă, și Larei i se urî curând aici. Sammy Albert, un actor cu reputație de afemeiat încercă s-o convingă pe Lara să evadeze împreună cu el la o discotecă. Îl refuzase deja de cinci ori, însă el se ținea scai ea, insistând s-o facă să se răzgândească. Lara îl rugă să-i facă cunoștință. Sammy făcu imediat. April avea rujul șters de pe buze.

Lara zâmbi, îi făcu lui April câteva complimente drăguțe; se întreținură despre niște cunoștințe comune de la Londra și, în acest timp, își făcu apariția Nick. Acesta îi luă lui April paharul plin din mână, vărsându-i jumătate din conținut pe rochie.

— Îl cunoști pe Nick Bassalino? întrebă April, privindu-l cu ochi de îndrăgostită. Ea e Lara... Lara...

— Crighton, completă Lara, privindu-l cu atenție și răspunzând călduros la strângerea lui de mână. Avea ochii căprui și privirea sinceră, prietenoasă.

— Ce-ați zice să mergem la o discotecă? insistă iarăși Sammy. Nick nu vîi s-o convingi pe Laura?

— Excelentă idee! exclamă April. Îmi place să dansez. Oricât de simpatică ar fi Jenny, petrecerile ei sunt groaznic de plicticoase.

— Mergi cu noi? o întrebă Sammy pe Lara. Ea dădu afirmativ din cap.

— Dar trebuie să-i previn pe Les și pe Suzy.

— Ei, cum ți se pare? îl întrebă Sammy pe Nick

— E grozavă!

April izbucni în răs.

— Dragul meu Sammy, te îndrăgostești nevoie-mare de fiecare fată nouă, dar numai pentru o săptămână.

— O săptămână petrecută cu ea m-ar face fericit cu adevărat.

Lara se întoarse repede și plecară cu toții. Lara urcă în mașina lui Sammy, iar

Nick și April îi urmau cu „Mercedes”-ul.

— Eu aș încerca să scap de ei, spuse Sammy. Mai bine am merge la mine ca să bem ceva. Ți convine?

— Nu, cu așa-ceva am terminat, îi răspunse Lara.

— Ah, așa! rosti Sammy, simțind că-și pierde darul vorbirii. Săptămânal, primea mii de scrisori de la admiratoarele lui, dintre care multe visau doar să-l atingă, iar asta nici n-a vrut să meargă la el acasă. Și când te gândești ce grozav e apartamentul cel nou!

Ca de obicei, discoteca era plină, însă pentru Sammy Albert și April Crawford s-a găsit repede o masă. Starurile sunt întotdeauna la mare cinste, acesta este unul dintre avantajele profesiei lor.

April comandă un whisky dublu și-l târî pe Sammy spre ringul de dans supraaglomerat.

— Sunt prieteni, spuse ferm Nick. Sammy a jucat rolul principal într-unul din filmele lui April.

— OK, îi zâmbi Lara. Mie îmi e indiferent, dumitale nu?

— Doamne Dumnezeule, sigur că nu! Îmi place s-o văd pe April distrându-se. E o femeie fantastică, de o energie inepuizabilă. E o adevărată tigroaică! Lara îl privi cu atenție, ca să vadă dacă nu cumva glumește. Totuși avu impresia că Nick crede într-adevăr ceea ce spune. Impresia era susținută și de zâmbetul admirativ cu care el o urmărea pe April.

— Mi se pare că ea și Sammy au aceeași vârstă, observă Lara.

— Nu știu, răspunse Nick, ridicând din umeri, Ce importanță are vârsta? April are în degetul mic mai multă energie decât am eu în tot corpul.

April aici, April acolo. Nu-i chiar atât de ușor să pui mâna pe Nick Bassalino. Lara se obișnuise că toți bărbații îi cădeau la picioare, indiferent dacă erau însurați sau celibatari. Una dintre expresiile preferate ale Larei era: „Bărbații seamănă cu femeile ușuratec – sunt lesne de cucerit”.

Din propria ei experiență, știa că poate pune mâna pe orice bărbat voia. Acest lucru nu reprezenta nicio dificultate pentru ea și nu avea importanță cine-i bărbatul:

ducele cu care întinsese istoria pe doi ani, celebrul actor de film cu care trăise numai câteva luni. De prințul german se ocupase numai un an, de lordul englez opt luni, de armatorul grec aproape un an și, în sfârșit, se oprise la prințul Alfa Masserini.

Considera că prințul Alfa e ceea ce-i trebuie: avea înfățișarea starului de cinema, banii armatorului, aerul tineresc al lordului englez și farmecul ducelui.

Totuși, acesta se dovedise a fi pur și simplu un egoist. „Un egoist ca și mine”, se gândi Lara și zâmbi fără voie.

— De ce zâmbești? întrebă Nick.

— Nu de lucrul care te-ar bucura pe tine.

Lara își clătină capul și buclele părului ei lung și des îi căzură pe frunte. El o privi. În această clipă Lara era nemaipomenit de frumoasă.

Dar frumusețea nu înseamnă mare lucru la Hollywood, unde sunt atâtea siluete feminine deosebite. Extraordinare. La Hollywood frumusețea e o

marfă prea abundentă, greu de vândut. April era altfel. Era o femeie deosebită, l avea multe avantaje față de celelalte și era respectată de toată lumea. Datorită lui April, Nick avusese posibilitatea să pătrundă în lumea filmului, la care visase din copilărie.

Nu, nu, nici nu se gândea să-și riște relația cu April de dragul unei legături întâmplătoare. Era o femeie, orgolioasă și geloasă și ar fi făcut un scandal imens dacă l-ar fi prins cu așa ceva.

— Sper că veniți la petrecerea pe care Suzy și Les o dau pentru mine? îl întrebă Lara.

— April nu refuză nicio invitație. După cum o știu eu, nu lasă să-i scape nicio petrecere.

Lara râse și-l privi cu ochii ei splendizi. „Excelent, își zise ea. E destul de prost și de mărginit”.

Frank Bassalino era fiul cel mai mare al lui Enzo și era cel mai atașat de tatăl lui.

Când Enzo s-a decis să se retragă din afaceri, tocmai lui Frank i-a încredințat continuarea lor, întrucât acesta conducea una dintre întreprinderile cele mai importante.

— Va mai trece un timp și se va face un bărbat adevărat, se putea auzi deseori de la Enzo.

Frank găsea ușor limbaj comun cu vechi amici ai lui Enzo. Și acest lucru nu era simplu deloc. Frank știa foarte bine afacerile și, într-o anume privință, era mai abil decât Enzo. Aceasta pentru că crescuse în acele cartiere ale New York-ului, unde nimeni nu era cruțat; poate că de aceea Frank nu avea acea moliciune siciliană, care îl caracteriza pe Enzo. Acum Frank avea treizeci și șase de ani, din care șaisprezece lucrase pentru tatăl său. Studiase în profunzime mecanica afacerilor clandestine: spălarea banilor, prostituția, jocurile de noroc, răpirile de persoane, drogurile. Un timp fusese pur și simplu asasin, ocupație care chiar îi făcuse plăcere.

Enzo nu încuviința aceste îndeletniciri fiului lui, întrucât erau prea riscante.

Frank era crud cu femeile, pe care le avusese într-un număr incredibil de mare. Le utiliza și le arunca imediat, ca pe niște lucruri inutile. Când împlinise douăzeci și nouă de ani, văzuse la mama lui fotografia unei verișoare din Sicilia și decisese că aceasta îi va fi soție. Fata nu avea decât paisprezece ani când îi fusese adusă. Nu vorbea deloc englezește. Enzo le plăti rudelor pentru zestre și totul se aranjă. Frank se căsători cu fata aceea.

Acum, când împlinise douăzeci și unu de ani, vorbea încă prost englezește. Trăiau într-o casă din Queens cu cei patru copii ai lor și îl așteptau pe al cincilea.

Frank nu-și făcea de cap. Din când în când se răcorea cu câte o prostituată, și aceasta era singura lui slăbiciune.

Rio încercase să pună frâul pe el dar nu reușise. Nu era genul lui, nu-i putea place.

Nu, de succes la Frank se putea bucura numai o femeie care să emane prosperitate și naivitate, care să-i amintească de soția lui din primele zile când o cunoscuse.

Desigur, Bat s-a dovedit a fi cea mai potrivită dintre ele.

Și a apărut o posibilitate excelentă: Frank căuta pentru copiii lui o fată care ar fi putut să le predea engleza. Însărcinase cu căutările trei firme de intermediere, dar până acum respinsese toate candidaturile, deoarece fetele erau ori negrese, ori mexicane.

Bat își oferi singură serviciile. În locul veșmântului hippie se îmbracă cu fustă și bluză, își strânse părul pe ceafă, se machie și-și pregăti niște scrisori false de recomandare.

Servitoarea o introduse în salon și o rugă să aștepte. Camera era plină de mobilier de modă veche, pe pereți erau tablouri ieftine cu scene biblice.

Bat așteptă cam o jumătate de oră. În sfârșit, apărură Frank, însoțit de soție.

Era înalt, cu părul negru, cu umerii largi, cu nasul acvilin și gura tăiată adânc, semn că este capricios. Era îmbrăcat într-un costum negru și, în felul lui, era foarte atrăgător.

Bat îl urî din prima clipă. Îi cunoștea pe acești oameni „mari”, pentru care forța era arma principală. Își aminti noaptea aceea de la comunitate, când niște bărbați ca el îi treziseră pe toți; erau vreo nouă sau zece inși beți toți. Râzând cu hohote, bând whisky din sticle, se năpustiseră cu mașinile la ferma lor, care era departe de șosea și fermele din vecini erau prea îndepărtate ca să poată cere ajutor.

Ușa de la intrare nu fusese încuiată, și bețivii pătrunseseră cu ușurință în încăperea. Rex, bătrânul lor câine ciobănesc, își apăruse stăpâniile până când fusese ucis. După aceasta, bărbații le-au smuls pe fete din așternut, le-au violat pe rând și i-au stâlcit în bătaie pe băieți. Își băteau joc de toți și îi jigneau cu cuvintele cele mai indecente. A fost o luptă inegală. Lupta unor bărbați puternici, siguri că n-avea cine-i pedepsi, cu niște tineri lipsiți de apărare.

— Dacă ai fi fiica mea, i-a şuierat unul dintre ei, te-aş biciui, de n-ai mai putea merge o săptămână întreagă.

Înainte de a pleca, cu un cuţit de bucătărie, le-au tăiat băieţilor părul. Lui Max au trebuit să-i pună şaisprezece copci pe cap. Toate acestea se întâmplaseră cu doi ani în urmă, însă Bat încă mai dormea cu grijă şi oameni ca Frank îi trezeau un dezgust profund.

Frank mormăi:

— Sunteţi încă foarte tânără, nu-i așa?

— Am douăzeci. În ultimii trei ani am lucrat cu copiii. Mi-aţi văzut scrisorile de recomandare? Frank dădu afirmativ din cap, însă era surprins că fata care se oferise era atât de tânără. Era aproape incredibil după mizeriile pe care agenţiile i le propuseseră până acum.

Copiii le-ar putea place fata asta. E foarte curată şi îngrijită.

— Deci, vreţi să vă angajaţi la munca asta. Sunteţi angajată! O sută de dolari pe săptămână, cameră bună, mâncare, două seri libere pe săptămână. Vineţi să vedeţi copiii?

— Da, cu mare plăcere.

— Ana Maria! O chemă el pe soţia lui oacheşă, care părea cam timidă. Arăta obosită şi destul de plină. Adă copiii şi arată-i doamnei... Repetaţi-mi, vă rog, numele dumneavoastră.

— Bat.

— Da, desigur, Bat. Ea e doamna Bassalino. Nu vorbeşte aproape deloc englezeşte. Ar fi bine dacă aţi învăţa-o puţin şi pe ea. Vă va aduce copiii şi vă va arăta tot. Dacă apar probleme, veniţi la mine, dar să ştiţi că am treburi până peste cap şi ar fi bine ca să aveţi cât mai puţine probleme. De când puteţi începe?

— De mâine.

— Sunteţi o fată bună. Ana Maria poate naşte dintr-o zi în alta. De aceea avem nevoie permanent de ajutor.

Le zâmbi celor două femei, o împinse pe Ana Maria spre Bat, îi mai aruncă o privire şi ieşi.

După toate cele întâmplate, Angelo fusese trimis în secret la Londra. Numai în acest mod putea fi ascuns măcar până când clanul Camparo se va linişti cât de cât.

Gino Gamparo putea să cadă curând în mâna poliţiei, iar după nuntă – adică peste vreo două luni – incidentul ar putea fi uitat şi atunci Angelo se va putea întoarce acasă.

Într-un fel, această escrocherie îl distra pe Enzo. Angelo era singurul dintre fiii lui care nu lăsa să-i scape nicio fustă. Dar într-o asemenea situație, dacă Angelo nu ar fi fost fiul lui, probabil că ar fi fost găsit în East-River, la fiind, cu un bloc de beton legat de picioare.

Mai treacă-meargă dacă n-ar fi avut altă vină decât că s-a culcat cu o fată. Dar nu trebuie s-o faci în ajunul logodnei ei cu altul și nici într-un caz într-un loc unde te pot surprinde fratele ei și logodnicul; trebuie să fii prevăzător, mai ales când e vorba de fiica unui concurent puternic, deși în momentul de față ești în relații bune cu el. Tocmai de aceea Angelo fusese exilat la Londra. Acolo se putea ocupa de câteva tripouri. Enzo pregătise deja totul pentru el.

În ce privește afacerile, Angelo îi înșelase așteptările. Nu avea energia și vanitatea care caracterizau clanul Bassalino îi lipsea o anumită asprime în relațiile cu oamenii,

Nu avea decât douăzeci și patru de ani. De fapt, era încă un copil. Avea viitorul în față. Va mai prinde la minte. Dar Enzo se gândea și că el, la douăzeci și patru de ani, era mâna dreaptă a lui Crazy Marcos și i se deschideau perspective excelente.

În New York Angelo lucra pentru Frank.

— E un ticălos mie și leneș, se plângea Frank. Dacă-l trimit undeva ca să aibă grijă de niște bani, trebuie să trimit în urma lui încă un om, pentru că dumnealui se și distrează-n pat cu cine știe ce femeie. N-are în cap decât...

Enzo îl trimisese pe Coasta de Vest și încercase să-l facă să lucreze pentru Nick, dar și acolo începuseră neplăceri. Istoria cu o actriță de film s-a terminat cu o bătaie soră cu moartea pe care i-a aplicat-o regizorul fetei.

— La Londra ține-te în frâu, îl prevenise Enzo. Toți trebuie să respecte numele Bassalino. Regulează-te cât vrei, dar nu uita că banii sunt lucrul de căpătâi. Avem perspective favorabile acolo. Vreau să studiezi totul și să storci cât se poate storce. Mai întâi o să lucrezi cu firma „Stevesto”. Ei îți vor arăta tot ce trebuie.

Angelo ridicase din umeri. Banii nu însemnau nimic pentru el. Avea mulți bani și credea că n-are rost să se cocoșeze pentru ei. Nu vedea niciun sens în asta. Iar în ce privește respectul pentru numele Bassalino, de asta n-au decât să se îngrijească Frank și Nick, pentru că lor chestia asta le face plăcere.

Totuși An gel o nu încercă să-și contrazică tatăl. Odată îi declarase că nu vrea să se lege la cap cu afacerile lui Bassalino, că vrea să se facă artist sau chiar muzician. Pe-atunci tocmai împlinise șaisprezece ani. Enzo îl bătuse cu cureaua și îl ținuse două săptămâni închis în casă. De-atunci Angelo nu mai suflase o vorbă despre asemenea intenții.

Curând descoperi că Londra e un oraș grozav, cu multe fete frumoase și oameni prietenoși. Puteai umbla pe străzi fără teamă că vei fi atacat și jefuit. S-a găsit o locuință, apoi a început să lucreze la firma „Stevesto”. Nu era o muncă grea. Trebuia să urmărească activitatea din două cazinouri.

Angelo era fericit. În fiecare săptămână, după cum avea chef, și avea întotdeauna, mai apărea o fată. Sexul îi era necesar zilnic, ca și ceașca de cafea. Această artă o stăpânea la perfecție.

Angelo nu era atât de înalt și bine clădit fizic ca frații lui. Fața îi era îngustă și osoasă, purta părul lung și se îmbrăca destul de neglijent. Barbișonul îl făcea să semene puțin cu Che Ghevara.

— Arăți ca un blestemat de comunist, ți-a adeseori Enzo la el. De ce nu te tunzi și nu-ți cumperi niște țoale decente, cum ar fi un costum bun? De ce nu vrei să arăți curat și respectabil, ca frații tăi?

Însă Angelo continua să se îmbrace cum îi plăcea lui. Era singura lui posibilitate de a-și manifesta protestul față de tatăl său.

Toată presa britanică se adunase la aeroportul londonez Heatrow ca s-o întâmpine pe Rio Jawa. Era starul incontestabil al filmului clandestin și mama a patru copii de rase diferite. Era mereu în centrul atenției și celebritatea i-o lua mereu înainte. Era înaltă, zveltă, cu fața foarte expresivă, scoasă și mai bine în relief de genele false și lungi, de culoare purpurie. Tenul măsliniu, trăsăturile fine ale feței îi indicau originea: era pe jumătate indiană.

La optsprezece ani, când se afla la tratament într-un spital pentru narcomani, o descoperise Billy Express, care pe atunci turna un film despre droguri. Acesta filmase toată perioada și etapei tratamentului ei, făcând astfel din ea un star de cinema.

Pe neașteptate, devenise celebră. Avură un copil. Firește, nașterea fusese înregistrată pe peliculă. Billy era foarte bogat. Făcuse avere turnând o mulțime de filme pornografice. O luase la el și de atunci locuiseră într-o vilă elegantă din New York, împreună cu mama lui. Rio îi era recunoscătoare lui Billy pentru că o ajutase să scape de patima heroinii. Îl însoțea adeseori în timpul-călătoriilor lui de afaceri.

Apoi a apărut un tânăr chinez cu numele de Li, care împărțea întotdeauna patul și cu Billy, atunci când Rio nu putea face acest lucru. Când Rio s-a culcat prima dată cu Li, Billy a fost foarte încântat să filmeze scena respectivă.

Rio. Rămase iarăși gravidă, însă Billy era entuziasmat. Îi plăceau copiii. La indicațiile lui, tot etajul casei fusese utilat pentru copii. Rio născu gemeni – doi chinezi micuți.

Toți erau fericiți: Billy, blânda și mărunțica lui mamă, Li „copiii și Rio. Făceau filme, dădeau petreceri vesele și trăiau în lumea lor scumpă și beată.

Odată Rio l-a cunoscut pe Larry Bolding. Acesta era un senator foarte respectabil, căsătorit, de vreo patruzeci și cinci de ani. Venise la o petrecere Rio a pus ochii pe el de îndată ce i-a văzut fața bronzată, costumul și ochii expresivi.

– Billy, trebuie să-l am, i-a șoptit ea lui Billy la ureche.

– Nimic mai simplu, i-a răspuns Billy. Toarnă-i chestia asta în pahar.

A fost unul dintre puținele cazuri când nu era beată și nu luase droguri. Se decise să nu-i toarne nimic seniorului în pahar, ci să-l cucerească. Era drăguț și zâmbetul lui o făcea pe Rio să se topească.

A avut nevoie de o săptămână ca să-l tragă în dormitorul ei și încă de câteva săptămâni ca să-l dezbrace. În schimb îi făcea o deosebită plăcere să-l vadă în chiloți și maieu. A vrut să încerce cu el unul din procedeele ei, dar el înclina spre varianta obișnuită. Acesta a fost începutul relației lor, care a durat trei luni, întreținută în mare secret, deoarece el era căsătorit.

Între timp, Rio își pierduse orice urmă de interes față de Billy, căsătoria lor rezista doar aparent. I-a spus lui Billy că nu se mai poate culca cu el și, în cele din urmă, l-a părăsit și și-a închiriat un apartament în oraș, pentru că oricum lui Larry Bolding nu-i plăcea modul ei de viață. Billy îi dădea bani, copiii rămăseseră la el și Rio îi vizita în fiecare zi. Mai avea încă nevoie de ea pentru filmări și, la urma urmei, ea era superstar al lui.

Larry nu voia ca ea să lucreze, pentru că trebuia să-și găsească timp pentru a se putea întâlni cu ea.

Rio se îndrăgostise cu adevărat de el. Făcea tot ce voia Larry. De dragul lui începuse să trăiască decent, fără droguri, petreceri, beții, a renunțat la produsele și toaletele extravagante.

Însă vizitele lui devenea din ce în ce mai rare și, în sfârșit, încetară cu totul. Acest lucru o doborî.

Încercă să ajungă la el, dar nu reuși. Bariera nu putea fi depășită.

Un regiment întreg de secretare și funcționare îl ocrotea; n-avea nici măcar posibilitatea să-i comunice că așteaptă un copil.

Își tăie venele dar, datorită unei întâmplări norocoase, o găsi vecina ei. Aceasta s-a dovedit a fi Margaret Lawrence Brown. Rio avu nevoie de mult timp ca să-și vină în fire. Simți un dezgust puternic față de toți bărbații. O

asculta pe Margaret, și cuvintele acesteia cădeau pe un sol prielnic. Mai târziu, a născut copilul și și-a revenit definitiv. Billy ar fi vrut ca ea să se întoarcă la el, dar Rio era convinsă că nu va mai putea trăi ca înainte. A vrut să ia copiii, dar Billy i-a păstrat. La proces s-a iscat un scandal, tribunalul s-a pronunțat în favoarea ei. Jignirilor cu care Billy o împroșcase în fața sălii arhipline, în pofida martorilor, adică a așa-zișilor ei prieteni, care declaraseră că e o mamă rea, Rio obținuse copiii.

Margaret Lawrence Brown compăruse ca martoră a ei și dispoziția ei decisesese totul: copiii îi fuseseră încredințați.

Acesta fusese unul dintre cele mai importante procese ale anului, în orice caz ca număr de persoane implicate.

După aceea Rio începuse să primească nenumărate oferte de filmări. Fiecare studio o voia.

Și iarăși se dedicase cu totul muncii ei, nemaivoid să răscolească trecutul.

Acum se afla la Londra cu un singur scop, foarte precis: Angelo Bassalino. Deși erau prieteni vechi, Bosco Sam îi ceruse datoria înapoi. Iar Ducky K. Williams n-avea acum niciun sfanț.

După moartea lui Margaret, Ducky nu fusese în stare să se țină de afaceri. Rămăsese în apartamentul în care altădată locuia împreună cu Margaret.

— Concentrează-te, Ducky. Trebuie să ne apucăm de lucru, îl sfătua managerul în fiecare zi.

— Lasă-mă în pace, îl ruga Ducky. Am nevoie de câtva timp ca să-mi vin în fire.

Astfel fuseseră anulate toate contractele, un turneu în Europa și câteva înregistrări importante de discuri. Mulți clienți îl amenințau că-l dau în judecată.

Ducky nu câștigase niciun cent, iar banii care veneau din vânzarea discurilor ajungeau în buzunarele fostei lui soții și ale celor doi foști copii.

Copiii îi nimea „foști” pentru că soția obținuse o hotărâre a tribunalului care îi interzicea să-i viziteze.

Ducky îi telefonă lui Bosco Sam.

— Vreau să-ți fac o propunere, îi spuse el.

— Îmi trebuie banii mei, îi răspunse Bosco Sam, abia abținându-se să nu țipe. Dacă n-ai fi fost tu, Ducky...

Erau prieteni din școală.

— Hai să ne întâlnim, îi propuse Ducky. Propunerea o să te intereseze.

— Bine, bine. Noi, negrii, trebuie să fim uniți.

Se întâlnește la grădina zoologică. Bosco Sam nu rămânea niciodată singur cu cineva, acesta era principiul lui. Toate discuțiile importante le purta în locurile aglomerate.

— Aici n-or să mă lase pe mine în pace, i se plânse Ducky. Dar era o dimineață rece de octombrie și grădina zoologică era pustie.

Și unul și celălalt erau figuri remarcabile. Ducky avea pe el un palton de nură lung până la pulpe, cu cingătoare, cizme și ochelari negri, uriași,

Bosco Sam, care cântărea o sută douăzeci de pfunzi, se gătise într-un palton din păr de cămilă.

— Lua-o-ar naiba de grădină zoologică! spuse Bosco Sam. Însă e singurul loc unde mai poți discuta afaceri.

— Ascultă ce vreau să-ți propun, îi spuse Ducky în timp ce se plimbau pe lângă țarcul maimuțelor.

Se aude că vrei să te aliezi cu Crown. Că vă uniți și-l înșfăcați de beregată pe Frank Bassalino. Cred că nu-i prea greu. Dar ce-ai zice dacă i-aș nimici toată banda lui Frank, pe frații lui și pe Enzo?

— Tu? îl întrebă Bosco Sam și izbucni în râs.

— Lua-te-ar naiba, n-o mai fă pe prostul! spuse Ducky.

Bosco Sam se cutremură iar de râs.

— Ascultă, îi zise Ducky, vorbesc serios. Pentru două sute de mii n-o să trebuiască să-ți miști măcar un deget. N-o să trebuiască să vă murdăriți mâinile, pricepi? N-o să aveți de ce vă teme de poliție. N-o să știe nimeni de înțelegerea noastră O să știm numai noi doi. Bosco Sam căzu pe gânduri.

— Totul va fi cum se poate mai bine. Poți să aștepti liniștit până sare totul în aer, vei fi cu conștiința împăcată și nimeni nu te va putea suspecta.

Bosco Sam râse din nou.

— Văd că ai rămas grozav. Ești star de primă mărime, dar nu te-ai schimbat deloc.

— Pentru asta o să pregătesc vreo două cântece pentru ziua de nuntă a fiicei tale.

— Păi n-are decât zece ani.

— Am timp să aștept. Deci cum facem cu chestia asta? Ți-e clar la ce mă refer?

— Hm, da. Îți dau de știre. Dar nu uita că-mi trebuie dovezi incontestabile că e mâna ta la mijloc. Pe cine vrei să iei pentru treaba asta?

— Am pus ochii pe doi tipi. Bosco Sam scuipe.

— Ia-l pe Leroy Jesus Balls. N-o să te coste mult, în schimb stârpitura asta neagră nu știe de frică, toți îi spun „Mingea neagră”.

O maimuță țipă tare.

— Canalia! Înjură Ducky. Blestemata de maimuță m-a udat tot! Încet dar sigur, Lara începu să-i dea târcoale lui Nick.

S-au întâlnit pentru a doua oară la petrecerea pe care Suzy și Les o organizaseră pentru Lara, apoi s-au întâlnit și la premiera unui film cu Warren Beatty.

De obicei Lara era însoțită de Sammy Al beri, însă nu-i permitea să se apropie prea mult de ea.

După câțva timp, îl rugă pe Sammy să-i invite pe April și pe Nick la cină într-un bistrou.

Convins fiind că în seara aceea îi va ceda, Sammy era într-o dispoziție excelentă.

Lara avea pe ea o jachetă din catifea neagră, produs al firmei „Yves Saint-Laurent”, iar pe sub jachetă purta o bluză subțire, încheiată până sus, din șifon aproape transparent. N-avea sutien și, la cea mai mică mișcare, sânii i se reliefa destul de bine.

— Ba îi vezi, ba nu-i vezi, declară Sammy, mândru, despre sânii, încă din primele minute ale serii.

Nick și April erau în raporturi încordate. Din când în când, April îl ironiza caustic, dar o făcea, bineînțeles, în șoaptă, pentru că niciodată nu se cobora într-atât, încât, printr-o scenă publică de gelozie, să-și păstreze reputația.

Dar șampania cu care o tot îndemnase Sammy începu să-și facă efectul.

— Nu te mai uita la blestematele alea de țâțe! Sâsâi April.

Nick, care depunea mari eforturi ca să n-o privească pe Lara, se simți atins în amorul propriu.

— Te rog, nu te enerva, îi spuse el.

Luându-l peste picior; April îl întrebă:

— Ce-i, micuțule, ai uitat cu cine stai de vorbă?

— Discut cu tine pentru astăzi ai băut destul.

O apucă ferm de mână când ea luă pocalul și încercă să-l ducă la gură. April se înfurie, dădu să-și smulgă mâna, pocalul se răsturnă și i se vărsă în mâneca rochiei.

— Vai, vai! Lara ajunsese prima lângă ea și, cu un șervețel, îi șterse mâneca. Poate că n-o să rămână pătată.

— Ah, e o rochie veche de tot, spuse April. Reușise să se stăpânească și zâmbea. Nick, tare neîndemânatec mai ești câteodată! Și se întoarse spre Sammy, care ședea lângă ea.

Lara privi spre Nick și-i zâmbi compătimitor. El îi răspunse tot cu un zâmbet și privirea îi alunecă pe sâni. Dacă tot a fost luat la rost, de ce să nu-i mai privească o dată?

Lara îl privea fix, dar deja nu mai zâmbea. Îl privea iscoditor și cu interes.

Brusc, el simți că-l incomodează strâmtoarea pantalonilor. Era o senzație pe care de mulți ani și-o putea stăpâni. O cerule! Femeia asta! A făcut o cârpă din el. În decursul ultimului an, de când era cu April, numai de două ori avusese prilejul să se distreze cu altele.

Prima dintre acestea fusese un manechin cu fața banală, dar cu picioarele fantastice. A doua fusese o fată pe care o găsisese pe plajă, într-una din rarele lui zile libere. Nici uneia nu-i spusese cine e. Astfel nu risca nimic și April nu avea cum să afle.

— Nu vrei să mergem la discotecă? Le propuse Sammy.

— Ideea e excelentă! răspunse April. Între timp mai dădea gata un pocal cu șampanie.

Nick nu încercă s-o oprească. Astăzi n-are decât să-și poarte singură de grijă. Mâine dimineată se va căi.

La discotecă băură iar șampanie și Lara observă că bea chiar și Nick, ceea ce până atunci nu se mai întâmplase.

Dansa cu Sammy, fără nicio plăcere, pentru că o iritau manierele impertinente ale acestuia, într-adevăr, bărbații europeni erau deosebiți prin priceperea lor de a se purta decent în timpul dansului. Sammy țopăia ca un nebun și semăna cu un mic elefant.

După ce se întoarseră la locurile lor, April îi propuse să meargă amândouă la toaletă. Până acum Lara fusese foarte amicală cu Aprilie.

— Draga mea, ai avut absolută dreptate, spuse April. Într-adevăr, rochia s-a uscat și șampania n-a pătat-o. N-ai un pieptene?

Stăteau alături în fața unei oglinzi mari, prinsă pe perete. April putea trece ușor drept mama Larei, dar ea nu remarca acest lucru. Se părea că imaginea ei din oglindă e la fel de frumoasă ca a însoțitoarei ei.

— Nu găsești că Sammy e foarte drăguț și nostim? o întrebă ea. Sper că înțelegi ce noroc ai.

— La ce te referi? o întrebă Lara.

— Draga mea, femeile umblă înnebunite după el, însă văd că tu l-ai scos din minți.

Lara zâmbi, știind ce va urma.

— În acest oraș sunt foarte puțini bărbați adevărați, continuă April cu un zâmbet. Eu una știu foarte bine, pentru că am fost căsătorită de patru ori. De

pildă, să-l luăm pe Nick. E frumos. Dar ce poate oferi? Nu-i decât un amant bun. Între noi fie vorba, eu pretind mai mult de la bărbați. Înțelegi unde bat? Lara clătină afirmativ din cap.

— Da, înțeleg. Ceea ce April voia în realitate să-i spună suna cam așa: „Rămâi cu Sammy al tău și ia-ți labele de pe Nick”.

April își studie cu atenție dinții în oglindă.

— Îmi place bluza ta, draga mea. De unde ai cumpărat-o? În orice caz, Nick nu e un mare admirator al sânilor, preferă picioarele. April își ridică fusta și-și dezveli picioarele încă perfecte. Mă îndoiesc că mi-ar permite să, port o asemenea bluză. În această privință, e foarte sever. E singura trăsătură italienească a caracterului lui. Dar ajunge cu sporovăitul, hai să ne întoarcem la șampanie.

Lara mai rămase un timp la toaletă. „N-are de ce să-mi explice mie ce înseamnă bărbații italieni. Sunt severi numai când e vorba de soțiile lor. Oare Nick chiar are de gând să se însoare cu April? La anii ei, arată încă bine și, în plus, e celebră. Numele lui April Crawford e la fel de cunoscut ca al Lanei Turner, ca al Avei Gardner sau al altor celebrități”.

Lara știa deja multe lucruri despre Nick, dar trebuia să afle și mai multe. Când se întoarse, April dansa cu Sammy.

Își scoase jacheta și Nick o îmbrățișa din priviri.

— Vrei să dansezi?

Ea dădu afirmativ din cap. Se ridicară, el o luă de braț și o conduse spre ringul de dans mic, aglomerat. Bubuia la maxim o melodie în interpretarea lui Curtis Mayfield.

Fără să se scape din ochi, interpretau toate mișcărilor rituale. Era un dansator bun, cu ținuta frumoasă, cu mișcări controlate, degajate. Muzica era prea tare ca să poată discuta. Apoi melodia se schimbă brusc și Heite începu să cânte „Pot să-ți spun adio”, lent, cu sentiment și sens.

Nick o privi posesiv cu ochii lui căprui. O strânse încet la piept și degetele i se înfipseră în corpul ei gol de sub șifonul negru. Lara își fixă privirile în ochii lui, se lipi de el și îi simți excitația.

Muzica, senzația apropierei unui bărbat – într-un anumit moment ea voi să uite totul și să rămână singură cu el. Cedă acestei senzații și se lipi de el cu tot trupul.

— Ah, fetițo, nici măcar nu-ți pot spune ce am acum pe suflet, îi șopti el. Nu, nu trebuie să-ți spun, știi, ai știut-o din clipa când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Ea se îndepărtă puțin de el și clătină încet din cap.

— Trebuie să te văd, îi spuse el. Hai să prânzim împreună mâine. Am putea să ne întâlnim undeva unde e multă lume...

— Stai! Lara se desprinsese de el și ei se opriră în mijlocul mulțimii care dansa. Eu mă pot întâlni oricând cu tine, pentru că nu-s legată cu nimic.

Nick o trase iarăși spre el.

— Ascultă, fetițo, doar știi că eu sunt legat de April. E o femeie mică și simpatică și n-aș vrea s-o supăr.

— Nici n-ai s-o faci, îi spuse Lara tăios. Redevenise stăpână pe sine.

— Nu te purta așa, spuse Nick. Doar ai aceleași sentimente ca și mine, știu sigur. Dacă ți-aș putea pătrunde în chiloții strâmți ți-aș demonstra că... Ea îi luă vorba din gură. În ochii ei țopăiau drăcușori veseli:

— OK. Hai să plecăm imediat. Spune-i „la revedere” lui April, iar eu o s-o sărut pe obraji. Atunci o să mă pot dezbrăca pentru tine de chiloții ăștia strâmți și...

— Canalie! Se încluda el. Ochii ei verzi ardeau.

— Nu sunt canalie, vorbesc cinstit. Dacă ne plăcem unul altuia, cine ne poate sta în cale?

— Știi foarte bine cauza! gemu el.

— Da, cauza e aici. Lara părăsi ringul de dans și li se alătură celorlalți. Era mulțumită de evoluția evenimentelor. Acesta era abia începutul.

Bat îl putea vedea pe Frank numai duminicile. Era singura zi pe care și-o petrecea acasă.

În cursul săptămânii, se scula foarte devreme și pleca din casă când ceilalți dormeau și se întorcea târziu, când ai casei deja se culcaseră.

Duminica era singura zi pe care le-o putea dedica copiilor. De obicei, dimineață se plimba cu ei prin parc și se întorcea la grandiosul prânz, alcătuit din mai multe feluri de mâncare gătite de Ana Maria. După amiază se juca bucuros cu copiii și se cufunda cu totul în universul lor. Băieții se jucau cu mașinuțele lor și cu trenulețul electric, pentru fetița de șase ani, care părea preferata lui, Frank inventa felurite jocuri iar pentru fetița de doi ani meșterea figurine complicate. Era un tată bun, dacă se poate spune așa despre un om care le rezervă copiilor o singură zi pe săptămână.

Ana Maria era o femeie liniștită și chiar prostuță. Nu simțea nevoia să studieze limba engleză. Frank și copiii vorbeau cu ea în italiană și, întrucât ei erau toată viața ei, la ce-i mai trebuia și engleza? Zile întregi se ocupa de bucătărie, de broderie sau le scria rudelor din Sicilia ieșea foarte rar din casă.

Bat considera că munca ei e teribil de plicticoasă. Copiii erau bine educați. Făcea cu ei câte o oră de engleză pe zi, lucru care parcă și celor mici le plăcea. În afara acestei ore, nu mai avea ce face. Copiii mai mari mergeau la școală. După amiază, fetița de doi ani dormea.

Peste două săptămâni se întâlnește cu Kath.

— Mă tem că n-o să-mi iasă nimic, îi spuse ea. Lipsește aproape tot timpul de acasă.

Kath încuviință din cap:

— Oricum, a fost un plan prostesc. Trebuie să încetezi afacerea asta.

Bat se gândi la comunitate, la propriul ei copil și la prieteni. Se păru seducătoare propunerea lui Kath să-și ia lucrurile și să plece de aici. Dar aceasta ar însemna să se recunoască învinsă, iar Bat voia să ducă treaba la bun sfârșit, ca și celelalte.

— Dar cum se descurcă Lara și Rio? întrebă ea. Au ceva succese?

— Se pare că-i în ordine, îi răspunse Kath. Astă seară i-am fixat o întâlnire lui Ducky. În ceea ce te privește, sunt sigur că va accepta. Trebuie să ieși din joc.

— De ce? întrebă Bat roșind. Sunt sora lui Marga ret Vreau să fac și eu ceva.

Nu vreau amestecării tale în tărășenia asta.

— Dar am acceptat și nu vreau să renunț la jumătatea drumului.

În seara aceea Bat rămase să-l aștepte pe Frank. Se îmbracă într-o cămașă de noapte din bumbac, lungă, cu volănașe, cum poartă copilițele. Își pieptănase părul auriu și și-l slobozise să curgă pe umeri. Părea foarte tânără, proaspătă și frumoasă.

Din camera ei, Bat putea vedea vestibulul. La ora două noaptea, veni o mașină cu trei bărbați. Doi coborâră și se îndreptară spre casă. Apoi unul dintre ei se întoarse la mașină și aceasta demară. Aceasta însemna că, în sfârșit, Frank venise.

Bat rămase încă în dreptul ferestrei. Spaima îi sugruma gâtulejul. Știa toate tabieturile lui Frank. Intra de obicei în camera lui de toaletă, se schimba și se ducea în bucătăria mare, de modă veche, unde își fierbea lapte și prăjea pâine.

Pe lângă casă mai trecu o mașină cu farurile stinse. În ea erau doi oameni. Oare Frank și-o mai fi angajat și bodyguarzi care-i urmăreau pe paznici?

Rămăsese tot în dreptul ferestrei și i se făcuse frig. Ce-ar fi dacă s-ar duce acum lăstar, și lui i-ar veni cheful? Ce-ar fi? Cum să se poarte cu puternicul

acesta, nici nu știa Rio. Frank Bassalino, de exemplu, era un bărbat ferm și puternic. Ce trebuie să facă pentru a-l învinge?

Se gândi la Margaret, la omul care poruncise să fie împușcată, și pe neașteptate se decise.

— Frank oriunde te-ai uita, peste tot ai probleme.

Taurii fac presiuni din toate părțile: sau plătești mai mult, sau ai mai multe neplăceri. Banda clanului Crown își face de cap. Trebuie făcut ceva cu ei. Enzo îl scosese din sărite cu telefoanele și reproșurile lui permanente. Are spioni peste tot. La urma urmei, a ieșit din afaceri, la ce mama dracului își bagă nasul peste tot?

Îl mai enerva și situația banilor care trebuiau cheltuiți pentru paza numeroaselor restaurante și cluburi aflate sub protecția lui.

În ultimul timp avuseseră loc câteva accidente, iar proprietarii câtorva stabilimente începuseră să întrebe de ce, cu toate că plătesc și poliției și lui Frank Bassalino pentru securitatea lor, nu sunt asigurați ca și mai înainte de pierderi și de riscul de a sări în aer.

Frank bănuia că în spatele acestor accidente se află una dintre organizațiile de negri, pe care o conduce Bosco Sam, regele traficantilor de droguri.

Se spunea că Bosco Sam își face planuri mari, sperând că se va putea infiltra în afacerile Bassalino-Crown.

Frank îi transmisese deja lui Bosco Sam că este gata să se așeze la masa tratativelor.

Între timp, izbutise să-i convingă pe proprietarii cluburilor și restaurantelor că e în interesul lor să continue să plătească pentru securitatea lor. Frank era sigur că se va descurca singur cu problema aceasta.

Iar acasă era Ana Maria cu un pânțec atât de imens, încât nici nu mai putea fi vorba de vreo joacă. În ultimul timp chiar că-i mergeau toate pe dos. În locul lui Esther luaseră în casă altă servitoare. Esther îl cunoștea, de aceea crezuse că o pregătise și pe noua servitoare. Aceasta avea ochii negri, sânii rotunzi și coapsele puternice, într-o seară a răsucit-o și a plesnit-o peste fund. Apoi î-a dat capul pe spate și a început să-i atingă și să-i gâdile sânii, plesnind-o încetisor peste șolduri. Depășise deja orice măsură, dar fata își revenise din șoc și începuse să se apere, împotrivirea ei îi făcea lui Frank și mai multă plăcere. Atunci ea începuse să țipe ca din gură de șarpe, din nas începuse să-i curgă sânge. Într-un cuvânt, a avut loc un scandal nemaipomenit. Fata striga să vină poliția și Frank a avut nevoie de mult timp

ca s-o potolească. Era înciudat și prost dispus. N-avea niciun motiv de bucurie. Această istorie se petrecuse cu două săptămâni în urmă, iar acum trebuia să se gândească cum s-o îmbuneze pe Ana Mari a.

Ah, la început a fost cu totul altfel – drăguță, tânără, curată, nevinovată. În momentul când se gândea la aceste lucruri, în bucătărie intră Bat.

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea. N-am știut că este cineva aici. Nu pot ațipi și m-am gândit să-mi încălzesc niște lapte.

– Laptele cald e pentru fetele bătrâne, spuse Frank rar. Până atunci nu văzuse cât e de frumoasă.

Ea râse nervos și scoase laptele din frigider.

El o urmări cum se apleacă, scoate sticla cu lapte și o scutură.

Nu folosea produse cosmetice. El ura femeile machiate. Acestea îi aminteau de ștoarfele murdare și senzuale, cu sutiene negre și ciorapii cu portjartiere, pe care le prefera tatăl lui și cu care acesta îi făcuse cunoștință, lui Frank, pe când acesta n-avea decât treisprezece ani.

– Vă descurcați bine cu serviciul? o întrebă Frank răgușit.

– Da, mulțumesc, domnule Bassalino. Mesteca de zor laptele, iar șuvițele de păr auriu îi acopereau fața.

– Cum se comportă copiii?

– Copiii sunt foarte cuminți. Își întoarse capul ca să-l privească și lui îi plăcu fața ei curată, senină. În momentul acela ea înțelese că l-a dat gata.

Nu-i mai rămânea decât să-și calce pe inimă și să-și reprime dorința de a i se împotrivi.

– Ești o fată frumoasă, spuse Frank. De ce te ascunzi și nu te ocupi decât de copii?

– Îmi place viața liniștită.

Laptele începu să fiarbă și Bat urmărea spuma care se umfla. Aceasta depăși marginea oalei și i se revărsă pe mână. Țipă ușor de durere.

Frank era gata să strige: „La dracul!”, dar văzând ce s-a întâmplat, îi unse mâna friptă cu un strat gros de unt.

– Scuzați-mă, vă rog. Îl privi cu ochii ei albaștri, larg deschiși. Ce neîndemânatecă sunt!

Stăteau aproape unul de altul, ea îi simțea mirosul trupului și nu avea altă dorință decât să fugă. Dar se apropie și mai mult de el. El o prinse de braț, o săltă în sus ca pe un copil și o sărută mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai apăsător. Ea tăcea. Buzele îi rămăseseră uscate, închise și tremurau

— Doamne! se miră el. Ești ușoară ca un copil și nu te pricepi deloc să săruți. Câți ani ai?

În brațele lui, ea se simțea prizonieră. Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o strivească cu ușurință.

— Am douăzeci de ani, șopti ea.

— Ai avut vreun bărbat?

— Domnule Bassalino, vă rog, dați-mi drumul, mă doare. El o lăsă imediat jos.

— Știi ce vreau? o întrebă el cu un glas surd. Ea dădu afirmativ din cap și-și coborî iute privirile în pământ.

— OK Atunci du-te în cameră. Nimeni n-o să vadă nimic. Ai mai avut pe cineva?

Spera că va spune „nu”. După Ana Maria nu mai avusese parte de fecioare. Practic, toate femeile cu care avusese de-a face fuseseră niște ștoarfe.

— Nu mai sunt virgină, spuse Bat. Frazele învățate pe de rost îi săreau ușor de pe buze. Mi s-a întâmplat o dată, când n-aveam decât doisprezece ani. Tatăl meu vitreg era beat. N-am înțeles ce voia de la mine. Am născut un copil. De-atunci n-am mai avut pe nimeni.

Frank ascultă tăcut. Fata îi plăcea. N-avea nicio importanță că i se întâmplase o singură dată, cu o rubedenie beată. Și pe-atunci n-avea decât doisprezece ani. Își băgă mâna sub cămașa ei de noapte.

— Domnule Bassalino, nu pot. Ochii ei erau înspăimântați. Soția dumneavoastră, copiii, nu-i bine...

— O să-ți plătesc. O privi mai blând. Îți dau o sută de dolari bani gheață. Te deranjează?

Ea clătină din cap.

— Mi se pare că nu m-ați înțeles. Vă găsesc foarte atrăgător, dar circumstanțele nu permit așa ceva. Sunt în serviciul dumneavoastră și mă bucur de încrederea dumneavoastră și a soției. Dacă noi... Știți la ce mă refer, nu? Cum m-aș simți mâine?

Frank fu uimit de atâta onestitate. Prea puțini oameni onești întâlneau pe drumurile vieții. Totuși nu se mai putea opri.

— Dar dacă te dau afară? întrebă el.

Ea clătină din cap. Șuvițele ei moi și aurii îl fermecară, îi venea să se scalde în ele. O dorea.

— Ce vrei? o întrebă Frank. Știi că oricare om are o dorință.

— Nu vreau nimic, îi răspunse ea, calmă. Când v-am văzut prima oară, am înțeles imediat că nu trebuie să mă angajez aici. Sunteți primul bărbat

despre care m-am gândit că nu e ca ceilalți și că mă va înțelege. Sunteți primul bărbat pe care mi l-aș fi dorit, dar sunteți căsătorit și, deci, e imposibil.

El o îmbrățișă iarăși cu mâinile lui puternice și începuse să o sărute.

Palma lui îi aluneca pe corp. Încercările ei de a scăpa de el erau zadarnice și Frank începuse să semene din ce în ce mai mult cu cel care o violase.

Se împotriva din răspuțeri, dar în același timp își simțea sufletul ușurat. Curând se va întâmpla, el vrea asta, ceea ce înseamnă că totul decurge conform planului schițat de ea.

Nu simți nimic când el o duse în camera ei. Frank băguia că totul va fi în ordine, că așa trebuie să se întâmple. Bine că fumase niște opiu, care acum o făcea să nu fie prea încordată.

El smulse cămașa de noapte de pe ea, încuie ușa și își aruncă iute hainele.

— N-o să te doară, băguia el. Doar nu-i pentru prima oară.

Sub corpul lui greoi, ea se lăsă pe spate și-și strânse tare ochii când el îi desfăcu picioarele, încordarea îi dispăru și aproape că-i veni să râdă.

Leroy Jesus Balls stătea calm în ușa restaurantului. Privirea dură a ochilor lui căprui aluneca încet peste clienții dinăuntru și în sfârșit se opri asupra unui bărbat care ședea la masa din colț.

Cu gura deschisă, proprietarul restaurantului se repezi spre Leroy. Pentru tipi ca el nu există și nu pot exista locuri în restaurantul lui. E un local aristocratic și negrii nu sunt doriți aici, chiar dacă sunt bine îmbrăcați și au, ca Leroy, mulți bani.

Proprietarul încă nu reușise să se apropie, când Leroy își fluturase mâna și aruncase pachetul cu care venise în colțul unde ședea bărbatul acela singur. După încă o clipă dispăru.

În aceeași seară televiziunea transmitea informații detaliate despre crimă. La „Magic Latern”, un cunoscut restaurant din Manhattan, avusese loc o explozie. Muriseră paisprezece oameni și douăzeci și patru fuseseră răniți. Poliția face cercetări.

Leroy Jesus Balls ascultă cu atenție știrile.

— Rahat, bombăni el și închise televizorul.

— Ce ai spus, iubitule? îl întrebă o fată neobișnuit de frumoasă, de culoare. Avea cam douăzeci de ani, părul castaniu-închis cârlionțat și ochii căprui.

— Nimic, îi răspunse Leroy. N-am spus nimic care te-ar putea interesa.

— Dar mă interesează tot ce e în legătură cu tine, îi șopti fata, lipindu-se de el și mângâindu-i părul.

Nervos, el îi dădu mâna deoparte. N-ar fi rău să găsească una care să nu te pipăie mereu.

Leroy avea douăzeci și doi de ani, înălțimea de un metru și nouăzeci și unu de centimetri, era zvelt dar neobișnuit de puternic. Trăsăturile corecte ale feței le moștenise de la mama lui suedeză, iar pielea ciocolatie de la tatăl lui originar din Jamaica.

Era întotdeauna îmbrăcat ireproșabil: costume, veste, cămăși de mătase. Chiar ciorapii și chiloții îi erau din mătase naturală.

Prefera culoarea neagră atunci când își alegea hainele, femeile, mașinile și mobila.

Mama îi insuflase gustul pentru lux, dar tot ea fusese aceea care îi închisese pentru toată viața drumul către albi.

— Nu vrei să mergem deseară la cinema? îl întrebă fata. Măine nu lucrez.

— Nu, Melanie, nu merg, îi răspunse Leroy calm. Astăzi mai am ceva de lucru.

Ce trebuie să faci? se interesă Melanie.

Îl cunoștea de trei săptămâni, se ciulea cu el de două, dar nu știa despre el nimic altceva, decât că are un apartament grozav, o mulțime de bani și că se simte bine cu el.

— Ți-am mai spus să nu fii curioasă, îi spuse Leroy cu voce neutră: Tratamente, probleme de afaceri. Mă ocup cu niște treburi care n-au cum să te intereseze.

Melanie tăcu câteva clipe, apoi îl întrebă:

— Când trebuie să pleci?

— Mai târziu.

— Aș putea rămâne aici și să-ți țin patul cald toată noaptea. Nu vrei să rămân?

— Da, dar altă dată.

Ochii lui Melanie se umplură de lacrimi. Se gândi că vrea să se descotorosească de ea.

— Ai alta! Se văicări ea. Pleci pentru că te-ai înțeles cu ea.

Leroy oftă. Toate sunt la fel, e incredibil, dar adevărat. De ce nu-și poate găsi o fetișcană deșteaptă?

Își alegea prietenele cu atenție, ca să nu dea peste vreo ștoarfă, vreo narcomană sau peste una murdară. Prefera negresele manechine, actrițe sau cântărețe. De exemplu, Melanie până de curând pozase pe copertile revistei

„Cosmopolitan”, iar fetișcana precedentă ocupase locul al doilea la concursul „Miss America Neagră”.

– Fii fată deșteaptă! O consolă Leroy pe Melanie, care plângea de-acum cu hohote. Ochii tăi frumoși o să se înroșească, rimelul o să ți se întindă pe obraji, iar lucrurile astea eu nu le suport.

– Să rămân sau să nu rămân? îl întrebă Melanie printre lacrimi. Leroy clătină negativ din cap. – Doar ți-am spus că am de făcut o călătorie de afaceri.

Rio îi atrăgea pe depravați și pe lesbiene, așa cum o cățea care fuge face să alerge după ea o haită de dulăi. O înconjura în mici cete excitate, îmbrăcate extravagant, ca niște străini aroganți, însetați de bârfe, înrăiți.

Pe Rio acest lucru nu o deranja. Se înțelegea bine cu toți, dacă relațiile reciproce erau cât de cât călduroase și generoase. În fiecare om căuta bunătața și, când nu o găsea, o căuta din nou.

Singura dificultate pentru ea o reprezentau „neprihăniții”, cum era, de exemplu, Larry Bolding.

Considera că aceștia sunt plini de înfumurare ridicolă, de nesinceritate și de alte fleacuri. „Neprihăniții” o dezgustau. În prezența lor, se zbârlea și se purta provocator. Rio nu mai fusese la Londra, dar avea aici prieteni, care îi așteptau cu nerăbdare sosirea: un fotomodel, fantastic de frumoasă blondină Peaches. Care mai înainte fusese bărbat, și Perry Hernandez, un cântăreț homosexual de origine mexicană, aflat la Londra în căutare de noi parteneri.

Întâlnirea au sărbătorit-o cu zgomot și veselie: Au băut șampanie, au fumat multe ierburi, narcotice nemaivăzute. Apoi toată ceata a pornit-o spre Tramp, singurul raion din Londra, care, după părerea lor, era bun pentru distracții.

Rio voia să nimerească acolo cu orice preț. Era chiar raionul în care, noaptea, își făcea apariția Angelo Bassalino însoțit de câte o damă. Rio știa toate locurile prin care umbla acesta, îi știa toate obiceiurile.

Acum se culca cu o actriță mediocră, blondă și slabă, cu o femeie căsătorită care avea patru copii și un soț gras și bogat, și cu o crupieră de culoare dintr-un cazinou.

Îi plăceau femeile indiferent de siluetă, înălțime sau culoare, n-avea gusturi speciale.

Rio nu-și făcuse niciun plan prealabil. Se simțea sigură pe ea. Se pricepea la oameni și știa că poate cuceri orice bărbat. Când va trebui să găsească să-l dea în vileag pe Angelo, o va găsi.

Dacă ar fi trebuit să se ocupe de toți trei: de Frank, Nick și Angelo, nu-ar fi spus nimănui nimic și s-ar fi descurcat de minune cu toți.

Bat și Lara n-aveau cum să știe cum să-l pui cu botul pe labe pe cine trebuie, cum să-l transformi într-o ruină, cum să-i găsești locurile vulnerabile și să-l ții strâns de gât până își dă duhul. Da, ar fi în stare să trântescă un bărbat în pat, dar, la naiba, asta-i cam tot ce pot face ele.

Margaret nu era așa. Ea ar fi putut s-o facă. Era o zgripturoaică. Știa tot. Rio își amintea foarte bine cum s-au întâlnit prima dată.

Era o iarnă rece și ea se gândise din senin: ce-ar fi să-și dea foc la casă? Era o idee absolut nebunească, dar pe atunci Rio era gata de orice. Ce final sublim ar fi fost marea de flăcări și fum! Apoi, însă, se gândise la ceilalți oameni care locuiau acolo. Și ce folos ar mai fi avut de pe urma scrisorii de adio adresată lui Larry Bolding, dacă și acești oameni ar fi murit în incendiu? Această canalie trebuia să plătească pentru tot. Voia să-l distrugă atât pe el, cât și blestemata lui de carieră politică.

Se machiase cu atenție, alegând culorile exotice cele mai extravagante, și se îmbrăcase cu o rochie roșie, foarte strânsă pe corp. La urma urmei, era superstar, și n-avea de gând să iasă neobservată din scenă. O mică doză de narcotic LSD trebuia s-o ajute să părăsească ușor viața.

Era ora trei noaptea când ea dădu la maxim nu știu ce melodie prostească, luase aparatul de bărbierit pe care Larry și-l lăsase la ea (nu-i plăceau aparatele electrice) și-i scoase lama ascuțită. Cu lama, își tăiase o linie adâncă pe brațul drept, apoi încă una pe cel stâng. Nu simțise nicio durere. Râdea. În ultimele luni, niciodată nu se mai simțise atât de grozav. N-avea niciun fel de obligații, nicio grijă, nimic.

Râsese până își pierduse cunoștința. Din tăieturi, sângele se scurgea pe covorul alb și curat.

Tot ce se întâmplase mai pe urmă fusese cufundat în ceață: fața lui Margaret foarte aproape de ea, foarte îngrijorată. Apoi senzația inconștientă că a fost ridicată, și transportată undeva. Voci înfundate, venind de departe. Și trezirea. După câte zile? Două, trei? La masă ședea Margaret Lawrence Brown și scria ceva. Păr negru și lung, ochelari cu lentile închise la culoare, față foarte expresivă.

Rio nu se putea mișca. Era întinsă într-un pat foarte ciudat, într-o încăpere foarte ciudată și avea mâinile bandajate până la coate.

— Oh! Abia reușise să-și miște buzele.

Margaret își ridicase capul și o privise fix cu ochii ei verzi. Fața ei nemachiată, chiar urâtă, emana atâta căldură neobișnuită și forță de atracție,

încât Rio o îndrăgise din prima clipă. Un sentiment ciudat. Oare ce să însemne această idioțenie? Nu voise să se afle aici.

Pe fața lui Margaret fluturase un zâmbet. Se ridicase. Înaltă, cu sânii mici, într-un tricou larg, cu blue-jeans.

— Sper că ai scos-o la capăt, îi spuse ea cu vocea puțin răgușită. Un timp situația a fost critică, dar intuiția mi-a spus că o să rezisti. Mă cheamă Margaret. Apartamentul meu e alături și am sărit din pat din pricina muzicii zgomotoase. Și întrucât mai înainte la tine fusesse liniște, am avut curajul să intru. Ar fi fost un material grozav pentru fotoreportaje și ziare: rochia roșie și sângele scurs pe covorul alb. Chiar mi-a părut rău să te salvez, dar, fetițo, nu merită să faci asemenea chestii din cauza unui bărbat! Margaret clătinase dezaprobator din cap. Larry Bolding e o canalie. Nici măcar nu trebuie să-l cunosc ca să-mi dau seama ce canalie este. „Fetițo, de acum niciodată n-o să ne mai sinucidem din pricina unei asemenea canalii”. Ca de obicei, Margaret vorbea răspicat și clar.

Rio mai rămăsese la ea două săptămâni, apoi se întoarse în apartamentul ei. În aceste două săptămâni a învățat mai multe lucruri decât în toată inexistența ei de până atunci.

Margaret era o excepție. Rio o admira nespus pe această femeie independentă, cu o personalitate atât de puternică. Le făcea oamenilor bine și acest bine îi era suficient. Tot timpul, toată energia, toată viața și le dedica lucrurilor pe care le considera juste. Atitudinea societății față de femei o înnebunea, o enerva, o irita. Voia să schimbe această situație, dar nu doar prin flecăreală, cum făceau alții... Și făcea tot ce-i sta în puteri.

În lumina strălucitoare din „Tramp”, Rio îl văzu intrând pe Angelo. Studie îndelung și cu atenție, împreună cu el era o blondină slabă și scundă.

Rio nu mai voia să-și piardă timpul. Se duse la masa lor și se așeză.

— Hei, Angelo, îi spuse ea, e adevărat că ești cel mai bun armăsar de pe aici?

Enzio Bassalino purtă trei convorbiri telefonice serioase.

În primul rând, pentru că era cel mai important, îi telefonă la New York lui Frank.

— Am de gând să vin acolo. Cum e vremea? Firește, Frank știa la ce se referă Enzio.

— La fel, îi răspunse el reținut. Știa precis că FBI -ul îi ține telefonul sub observație.

— Oricum, vin, mârâi Enzo. Același hotel ca de obicei! Pregătește totul din timp.

— Cred că timpul e nepotrivit. Frank încerca să-și mascheze iritarea. De ce taică-su trebuie să-și bage mereu nasul în treburile lui?

Enzio continuă să insiste cu încăpățănare.

— Vreau să-mi văd nepoții și mai am ceva treburi. Sper că înțelegi ce-ți spun.

— Da, am înțeles ce vrei să-mi spui.

Frank știa la ce se referă: la panica produsă de explozia de la „Magic Latern”. Însă deja Frank era stăpân pe situație. Organizase un larg sistem de adunare a informațiilor. În primul rând îi suspectase pe Bosco Sarn sau pe Crown. Dar unele date infirmaseră această bănuială.

Tomassio Vitorelli, avocatul lui Frank, chiar în seara când avusese loc explozia, trebuia să se întâlnească la „Magic Latern” cu unul din agenții săi. Enzo înțelegea totul. Știa că pe Frank îl enervează faptul că se amestecă, întrucât era sigur că se va descurca singur. Dar oare poate să-i strice o măsură de siguranță în plus și prezența lui la New York? Banda lui Crown încearcă să se insinueze în toate afacerile. Și deși până acum nu izbutise, făcea oricum destule probleme într-un fel sau altul, trebuia plătită ca să nu se mai amestece. Enzo era sigur că trebuie să meargă la New York și să pună capăt acestui conflict. Poate că o întâlnire personală a lui cu Ricci Crown ar putea aranja totul, mai ales că se cunoșteau de mulți ani. Adică de ce nu?

Următorul telefon i-l dădu lui Nick la Los Angeles.

— Ce noutăți mai sunt? Puse el întrebarea lui obișnuită. Nick îi raportă pe scurt situația.

— OK, OK. Enzo scuipă în scrumieră. Era un obicei dezgustător, care-i înfuria pe secretarii lui. Zbor mâine la New York. N-ar fi rău dacă ai veni și tu acolo pentru vreo două zile.

— De ce? Nick n-avea niciun chef să părăsească Coasta de Vest. Nu voia să plece nicio zi din însorita Californie.

— Țsta-i sfatul meu. O să afli tot la fața locului!

— O Doamne! mormăi Nick.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Enzo. Chiar nu-ți poți lăsa baba singură măcar o zi? Te ține de penis și nu te poți rupe măcar două zile de lângă mârtoaga aia bătrână? Ce-i cu tine? Te-a acaparat cu totul?

– Dacă e nevoie, vin, spuse precipitat Nick. Poate că plecarea la New York nu-i o idee tocmai rea. Are o posibilitate excelentă să călătorească împreună cu Lara.

– Îți dau de știre. Enzoio închise grăbit telefonul. Nick e un prost. Prost e orice bărbat ajuns sub papucul unei femei.

Enzio considerase întotdeauna că are un mare merit comportându-se inteligent cu femeile.

„Femeia e femeie, și asta spune totul. Folosește-o înainte ca ea să se folosească de tine” – acesta era principiul lui. Când îți devine o piatră legată de gât, având, tot mai multe pretenții, înseamnă că e momentul să-i dai un sut în fund.

Mary Anne August își făcu apariția în îmbrăcămintea ei obișnuită. Avea pe ea aceiași bikini și coafura înaltă. Stătu tăcută, răzuindu-și oja de pe unghii, până când Enzoio o întrebă:

– Ce vrei?

– A venit Alio. E la piscină, vrea niște sandwich-uri, iar bucătarul a plecat.

– Fă-i-le tu, spuse Enzoio amânând convorbirea cu Angelo.

– Și ce să-i fac? întrebă prostește Mary Anne.

– Habar n-am. Începuse să-l enerveze. Câteodată sânii mari nu-s chiar lucrul de care ai nevoie.

– Oare să i le fac cu brânză? întrebă gânditoare Mary Anne. Sau cu castraveți? Ce crezi, îi plac castraveții?

De unde naiba să știi? țipă Enzoio, enervat de tot. Cară-te de aici, trebuie să vorbesc la telefon! Mary Anne dispăru într-o clipă.

– „Ce bine-ar fi fost dacă Rosa nu s-ar fi țicnit și nu s-ar fi închis în camera ei”, se gândi Enzoio. Nu, această femeie nu putea fi înlocuită cu alta;

era o femeie care își știa locul și își păstra principiile. Ar fi fost mai inteligent să nu aducă fetișcanele acasă, să le viziteze în altă parte, când i se face chef de asta, și să le asculte flecăreala prostească numai atunci când nu-l deranjează. Însă dacă ar renunța cu totul la ele, asta ar însemna deja singurătate.

Uneori, noaptea, avea coșmaruri, se trezea tremurând, cu inima rece ca gheața. În asemenea clipe avea nevoie de un trup omenesc lângă el. Începuse să fie îngrijorat de starea sănătății sale. Ce-ar fi dacă ar face un infarct și n-ar avea pe nimeni aproape?

Se întâmplase așa ceva acum trei ani, însă doctorii îl încredințaseră că e absolut sănătos și n-are motive de îngrijorare. Totuși, ce știi doctorii? Enzoio nu avea încredere în ei.

N-ar fi rău, se gândi Enzoio, să-și găsească la New York altă fată în locul lui Mary Anne. Telefonă la Londra, dar nu-l găsi pe Angelo. Nu era nici la cazinou, nici acasă. Bineînțeles, se ține de f... t și nu se mai gândește la nimic altceva.

Enzio zâmbi. La vârsta lui Angelo și el era tot atât de lacom, dar, spre deosebire de destrăbălatul lui fiu, niciodată nu uita de afaceri și, printre ai săi, era o autoritate.

Chicago era cu totul altă lume, care te irită și te enervează. Numele Bassalino era rostit alături de Al Capone, Leigh Diamond, O'Banion. Enzoio oftă, amintindu-și tinerețea. Acum e altfel, acum toți sunt onorabili.

Alio își mai amintea cum începuseră, pentru că de atunci au fost împreună. Enzoio zâmbi și o porni spre piscină. Oare Alio își mai aduce aminte cum au încercat ei să-l cumpere pe proprietarul restaurantului lor preferat, sugerându-i să-i toarne în supă arsenic unui concurent de-al lor? Acesta refuzase s-o facă și dispăruse din oraș. Și astăzi Enzoio își mai amintește ce gustoase erau perișoarele de carne.

În avion se întâlniră ca doi complotiști. Din ușa salonului de clasa întâi, Nick se uită cu atenție împrejur, ca să vadă dacă nu cumva zărește vreun cunoscut de-al lui sau de-al lui April. Abia după această măsură de precauție își ocupă locul lângă Lara.

Era îmbrăcată toată în alb și arăta foarte frumoasă. Da, de dragul unei asemenea fetișcane, merita să riște.

Lara îi declarase la modul categoric că nu are de gând să se întâlnească cu el la Los Angeles și că trebuie să aleagă: ori ea, ori April. Dar Nick n-avea ce să aleagă; se decisese să se căsătorească cu April, iar Lara nu apăruse deloc la momentul potrivit. Nu voia decât să se culce cu Lara, fără să-și riște viitorul, pe care și-l imagina alături de April Crawford.

Enzio îl chemase la New York tocmai la țanc. În treacăt, Nick îi zisese Larei că va trebui să se deplaseze la New York și o invitase să călătorească cu el. Spre marea lui uimire, aceasta acceptase.

— Dar April nu trebuie să știe nimic, adăugase el repede și Lara, spre stupefacția lui, nu explodase.

— OK Cum vrei, îi răspunse.

Nick era sigur că plănuse totul excelent și că nimeni nu va afla nimic. La aeroport veniseră separat, în avion urcaseră separat și tot separat vor coborî din el.

Cine să afle că au făcut zborul împreună? La New York Lara avea un apartament, iar Nick va sta cu Enzoio la hotel. New York-ul e un oraș mare în

care te poți rătăci, nu e mic ca Los Angeles-ul, unde nu te poți duce la WE fără ca să afle imediat tot orașul.

Nu voia decât să fie cu Lara, fără teamă că va apărea April. O zi sau două i-ar fi de ajuns. La mijloc nu-i decât senzația sexuală, această atracție neașteptată care a pus stăpânire pe el. Firește, Lara e o femeie splendidă, dar totuși nu e April Crawford.

Frank era foarte insistent. După prima noapte, seară de seară, întorcându-se acasă, urca imediat în camera lui Bat. Ea protesta, însă el o liniștea, încredințându-se că Ana Maria nu se va trezi între timp. Îi suporta aceste vizite în camera întunecoasă, urâtă, aflată deasupra bucătăriei, îi răbda cu greu săruturile, îmbrățișările, foielile neîndemnatice. Cu tot dezgustul pe care i-l provoca, îi era chiar milă de el. În persoana lui se încarnase tot ceea ce ura ea, însă în același timp Frank era însingurat, ceea ce îl făcea să-l compătimizească. Probabil că natura îi jucase un rengi urât făcându-l atât de ușor de rănit. Poate astfel se explica faptul că avea nevoie tocmai de o fată pe care s-o creadă lipsită de experiență și care nu ar fi avut cu cine să-l compare. Bat corespundea, total idealurilor și necesităților lui. Era blândă, caldă, atentă. Reușise să joace foarte bine nevinovăția infantilă, lucru care, neîndoielnic, îl fascina.

Din când în când, îi făcea mici cadouri. Într-o seară îi adusese o brățară ieftină, altădată un funt de căpșuni, pe care tot el le mâncase. Era un egoist care și în pat nu se gândea decât la propria sa plăcere, pe ea neglijând-o. Îi erau suficiente de fiecare dată doar zece minute de apropiere. Îi plăcea că îl aștepta în pat, îmbrăcată în cămașă de noapte lungă și albă. Câteva minute îi mângâia sânii, apoi îi săruta și se excita imediat. Urmau apoi câteva mișcări și totul se sfârșea.

Deja după o săptămână îi spusese că vrea să închirieze pentru ea un apartament. Însă ea, între timp, își alcătuisese planul cum să facă pentru ca soția lui să-i surprindă împreună.

— Fac succese, îi spuse ea. Probabil că April va afla de noi din ziarele de mâine.

— Chiar e totul în ordine? o întrebă Kath.

— Da, totul merge bine, o încredința Lara. Dacă April află că a venit cu mine, dumnealui nu mai are nicio șansă. E prea orgolioasă ca să poată suporta pe cineva lângă propria persoană. Cel mai amuzant e că încă nu m-am culcat cu el până acum. După o scurtă pauză, întrebă: Dar Bat ce face?

— Nu știu. Am stat de vorbă cu ea acum o săptămână. Părea dezorientată. Am încercat s-o conving să iasă din joc, dar nici nu a vrut să audă. Sunt foarte îngrijorată din pricina ei.

— Da, e încă un copil. Lara se gândi cu îngrijorare la sora ei, pe care o cunoștea atât de puțin. Cred că trebuie să insistăm ca s-o facem să renunțe. La urma urmei, acolo la comunitate o așteaptă un copil care are mai multă nevoie de ea decât planul nostru smintit.

— Ai dreptate. O să încerc să iau legătura cu ea.

— Dar ce e cu Rio? Știi ceva de ea?

— Am primit o telegramă de la ea: „Succesul e asigurat”. Ne-am înțeles să luăm legătura în fiecare miercuri. Dacă până mâine nu primesc nicio veste de la Bat, mă duc s-o vizitez, spunând că sunt o rudă sau o prietenă.

— OK, încuviință Lara. Enzo Bassalino e la New York, de aceea sunt și eu aici.

— O Doamne, bine-ar fi să nu afle Ducky de asta. E pur și simplu înnebunit de al său „unic plan corect”. Asasinatul e singurul lucru de care e capabil. Calea noastră e oricum mult mai bună.

Lara fu uimită de sângele rece de care dădea dovadă Kath.

Puse receptorul în furcă, intră în cameră și-și pieptănă părul bogat. Arăta obosită, sub ochii ei verzi-închis apăruseră niște umbre. O îngrijora Bat, care nu era decât un copil și n-avea mai multă experiență decât un copil. Își petrecuse toată viața în comunitatea ei, departe de lumea asta. Iar acum nimerise în casa unui boss al mafiei. Kath trebuia s-o scoată de acolo.

Lara și-l aminti pe Nick. E într-adevăr prost, incult, are o părere prea bună despre el însuși, însă, oricât ar părea de ciudat, îi plăcea prin ceva care nu avea legătură nici cu banii, nici cu situația lui. Ar fi fost mult mai simplu dacă nu ar fi încercat aceste sentimente. Însă cu orice preț trebuia să ducă planul la îndeplinire, mai ales că, dacă Bat va ieși din joc, succesul ei va avea o importanță și mai mare.

Frank sosi la hotel împreună cu Golly și Segal, care îl însoțeau peste tot. Cu băieții aceștia se simțea în siguranță. În New York avuseseră deja loc multe evenimente neplăcute. Doar cu o săptămână în urmă, în centrul Manhattan-ului, fusese împușcat unul dintre oamenii de încredere ai lui Frank. Și deși Golly și Segal îl costau mulți bani, Frank nu voise să riște.

Enzio se mai oprise și altădată la acest hotel și măsurile de securitate pe care le luase acum erau cele obișnuite. Nimeni în afara apropiaților săi nu avea voie să urce la etajul al doilea. Chiar Frank fu nevoit să facă un schimb

complicat de parole cu paza, deși toți cei care veniseră împreună cu Enzoio îl cunoșteau personal.

Enzio era împotriva oamenilor noi. Se înconjurase de douăzeci și cinci de bandiți, care îl însoțeau de mulți ani și erau gata să-i îndeplinească orice dorință. În această privință, Frank se contrazicea adeseori cu el.

— Păi nu sunt decât niște bieți oameni bătrâni? Ce pot face ei pentru tine? Nu-s în stare nici măcar să țină arma în mână, necum s-o mai și folosească.

Enzio îi râdea în nas.

— „Bătrânii” ăștia, cum le zici tu, sunt mult mai zeloși și mai insistenți decât oricare dintre zvăpăiații cu care te-ai înconjurat. Eu unul pot să fiu măcar sigur că nimeni nu poate ajunge la mine. Tu te poți simți protejat atât de bine?

Când îl însoțeau Golly și Segal, Frank era sigur că e bine apărat. Erau tineri, rapizi, îi văzuse la treabă.

Enzio îl întâmpină bucuros pe Frank. Se îmbrățișară și se sărutară la modul pur italianesc.

— Arăți excelent, îi spuse Enzoio. Dar micii tale soții cum îi merge? Iar se pregătește? Ana Maria îi plăcea foarte mult.

— Soția se simte bine. Însă gândul îi era la Bat, nu la soție.

— Dar copiii? Se vor bucura de vizita bunicului?

— Sigur. Trebuie să vii seara asta la noi. Ana Maria gătește spaghetele tale preferate.

— Excelent! Enzoio tăcu o clipă. Figura îi deveni îngrijorată. Sunt foarte neliniștit de veștile primite. Foarte neliniștit!

Frank se întoarse cu spatele și începu să privească pe fereastră.

— Totul este sub control, răspunse el iritat.

— Aș vrea să știu dacă, înainte de a muri, Tomassio Vitorelly n-avea cumva aceeași părere? îl întrebă blând Enzoio. Apoi rosti tăios: Răfuiala va fi scurtă. Frank, n-am venit aici ca să mă distrez. O să vorbim deseară, după ce vine Nick.

Ducky K. Williams era mulțumit. Explozia de la „Magic Latern” fusese un succes. Tomassio Vitorelly, unul dintre oamenii de încredere ai lui Bassalino, fusese lichidat. Iar în alte restaurante și cluburi, unde oamenii se temeau că ar putea fi aruncați în aer, apăruse o panică de nedescris. Da oamenii lui Bassalino n-au decât să fie trecuți de călduri. Era un început bun. Și Leroy Jesus Balls era mulțumit: ideea fusese a lui.

Ducky K. Williams se pregătea să bage mâna în buzunar. Desigur, trebuia să scoată o mulțime de bani. Nu-i rău deloc pentru un băiat care n-a obținut nimic pe degeaba în viață. Mama lui suedeză fusese o curvă, iar taică-su, negroteiul, n-a fost decât un pește care a șters-o de-acasă la prima ocazie. Leroy îi considera morți. Încă din adolescență fusese foarte drăguț și nu avea probleme cu lipsa adăpostului pentru noapte. Dar Leroy nu voia să se lege cu femeile la cap. Se alătură unei bande care se ocupa cu jefuirea trecătorilor întârziați, a femeilor bătrâne și a magazinelor: Totuși, prada era prea mică și Leroy voise să-și găsească o ocupație mai avantajoasă.

Se opri la traficul cu narcotice, acesta fiind afacerea cea mai bănoasă. Încercase și el gustul drogurilor. Încercase de vreo două ori LSD. Dar drogurile n-aveau efect asupra lui, lucru cât se poate de nimerit. În traficul cu droguri trebuie să ai capul treaz, mintea limpede. Și cap treaz sau minte limpede nu poți avea consumând porcăriile astea. Leroy știa că drogurile îi distrug pe oameni și exterior, și interior. Însă bussines-ul cu droguri e altă treabă, poți câștiga o groază de bani de pe urma lui.

Se pricepea la oameni, era tânăr, frumos și avea darul convingerii. Leroy și-a ales raionul în care intenționa să lucreze și, obținând sprijinul bănesc al unui prieten, a deschis afacerea.

Curând a înțeles că-și calcă pe picioare concurenții. Locul unde începuse să lucreze era ocupat de alții.

A primit un ultimatum cu sfatul de a dispărea. Dar în loc să dea bir cu fugiții, cu banii adunați din vânzare, Leroy și-a cumpărat un pistol. Concurenții greșiseră luându-l drept un homosexual amărât, cu care s-ar putea răfui ușor. S-a întâmplat cu totul altceva. În decurs de o lună, cei pe care îi deranja devenira cadavre, fuseseră împușcați. Leroy își împachetă pistolul într-o cârpă, îl legă de o piatră, și îl aruncă în râu și cu banii rezultați în urma a cinci săptămâni de lucru, își cumpără alt revolver. Pe-atunci n-avea decât șaisprezece ani.

În decurs de un an devenise specialist în afacerea începută. Lucra de unul singur și avea furnizori de nădejde. Banii câștigați nu-i cheltuia și era în permanență gata să facă uz de armă. Nimeni nu-l deranja. Devenise deja cineva în raionul lui și își urmărea concurenții cu atenție.

Locuia Leroy într-o cameră mobilată pe care nu o părăsea decât când mergea la lucru. Cheltuia foarte puțin.

Spre sfârșitul anului acumulasă o sumă bunicică.

În orice caz, suficientă pentru a-și cumpăra mașină, haine noi și pentru a-și închiria un apartament decent. Și-a cumpărat un „Mercedes” negru, și-a

comandat câteva, costume și noul apartament l-a aranjat cu mobilă tapițată cu piele neagră. Arăta mai în vârstă decât cei șaptesprezece ani pe care îi avea.

Leroy a înțeles că noul lui nivel de viață pretinde mai mulți bani. Și atunci și-a angajat doi prieteni care să lucreze în zona lui, iar el a trecut pe alt teritoriu.

Peste câteva zile fu înștiințat că Bosco Sam vrea să-l întâlnească. Bosco Sam avea mulți concurenți, ale căror interese puteau fi sabotate. Leroy știa acest lucru și acceptă invitația lui Bosco Sam.

S-au înțeles repede. Leroy trebuia să rămână în vechiul lui raion, iar pentru faptul că accepta să se care din locul unde acționa Bosco Sam, acesta îi propuse câteva afaceri mult mai profitabile decât traficul de droguri.

În primul an, Bosco Sam i-a dat trei misiuni de atac, pe care el le-a îndeplinit fără șovăire.

Acțiunile îi crescuseră. Își câștigase o anumită reputație, iar convenția cu Bosco îi aducea venituri mari.

După patru ani, Leroy Jesus Balls devenise profesionist și de mult nu se mai ocupa cu traficul de droguri.

Tot timpul liber și-l dedicase studierii materialelor explozibile, electronicii, bombelor cu explozie întârziată. Să arunce în aer un avion aflat în zbor, să monteze într-o bancă o bombă care avea să explodeze peste trei săptămâni – nu constituia o problemă pentru el. Putea fi considerat un fel de artist liber profesionist în domeniul organizării acțiunilor teroriste și a atentatelor. N-avea egal.

Era cunoscut ca un om gata de orice risc, iar fiecare acțiune riscantă îi fusese plătită foarte bine până atunci. Leroy se mândrea cu înalta sa calificare și cu câștigurile. Acum aștepta: Ducky K. Williams trebuia să-i dea de știre când să acționeze încă o dată. Era pregătit.

Apartamentul lui Angelo din Mayfair era mic: dormitor, baie și bucătărie. Mobilându-și dormitorul își permisesese deja să fie cheltuitor. Pereții negri erau acoperiți, cu piei de tigru și de leopard iar pe parchet covorul era tot din blană și avea grosimea de vreo șapte centimetri. Tavanul era un caleidoscop de oglinzi de culori diferite. Tot peisajul era dominat de pat. Apăsând un buton, acesta se rotea încet, apăsând alt buton se punea în funcțiune televizorul sau aparatul de radio stereofonic, iar la dorință tot din pat se putea conecta râșnița de cafea. Lăudându-și locuința, Angelo o întrebă pe Rio:

— Cum îți place chițimia mea? Rio îl privi cu dispreț.

— Trebuia să-ți faci rost de o saltea cu apă, băiete! Acesta era răspunsul ei la lăudăroșenia lui.

Erau beți de-acum cu toții. Angelo îi făcu vânt în grabă blondinei cu care venise și se alătură grupului lui Rio, care își bătea în mod demonstrativ joc de aroganța lui sexuală italiană, împingându-l spre Peaches.

Prin înfățișarea ei extravagantă, prin gestică și țipete, datorită înălțimii și cizmelor ei bizare, Rio capta atenția tuturor. Silueta ei uscățivă, legănătoare în rochia despicață, confecționată din bumbac subțire, indian, se rotea pe micul ring de dans, când aproape dezgolită, când aproape acoperită de faldurile jucăușe ale rochiei. Brățările de argint i se bălângăneau pe ambele brațe, iar ele reprezentau simbolurile fertilității, machiajul exotic și peruca roșie de pe cap o făceau să semene cu sacerdotă cine știe cărui cult oriental.

Dansa cu fiecare, emanând senzualitate, excitare, energie.

Angelo o urmărea. Știa că apoi va merge la el acasă. Se sprijinise de spătarul scaunului și admira priveliștea. Peste el dădură buzna niște amintiri: New York, cu vreo doi ani în urmă. Atunci el lucra pentru Frank și acesta îl trimisese odată să-i ducă un pachet lui Billy Express. „I-l dai numai personal”, îl prevenise Frank. Însă Billy nu era acasă și Angelo fusese nevoit să aștepte. Era nervos pentru că nu-i convenea rolul de băiat de alergătură. Deodată auzi niște zgomote ciudate.

Încălțat cu pantofi tip sport, se apropiase de ușa camerei de alături, o deschisese și se uitase înăuntru.

Goi, Rio și un chinez se întinseseră pe covor. Chinezul stătea nemișcat peste ea, iar femeia gema tare.

Din când în când, chinezul făcea câteva mișcări, apoi iarăși se trăgea îndărăt, încremenind pentru o clipă înaintea următoarei serii de mișcări scurte. Acestea o înnebuniseră pe Rio și ea îi făcu o mișcare bruscă de întâmpinare, îi încolăci grumazul cu picioarele ei cu un geamăt neînfrânat.

Angelo închisese ușa repede. Era excitat ca o mie de chinezi și, dându-i pachetul lui Billy Express, se dusese imediat la Clarita, ca să ducă și acolo un plic de la Frank.

— E a patra oară într-o săptămână, blestemă Clarita. Cu Frank am terminat-o, două vizite gratuite într-o săptămână! Drept cine mă ia? Aici e un stabiliment, nu institut de binefacere.

Angelo nu putea uita această istorie.

Și iată că acum Rio era la Londra, în apartamentul lui, și el era la fel de excitat ca în ziua când îi dusese pachetul lui Billy Express.

Rio își ridică brațele și din două mișcări îndemânatice alunecă din rochie. Sub rochie nu avea nimic, așa că rămase numai în cizme și perucă. Foarte subțire, aproape costelivă, având sânii plați și sfârcurile negre incredibil de tari, Rio era foarte atrăgătoare. Sânii și sfârcurile ei le erau bine cunoscute amatorilor de filme pornografice. Billy Express o filmase în toate pozițiile. Aceste sfârcuri erau la fel de celebre ca supele lui Andy Wharhols Campbell.

Gândindu-se la toate acestea și menținându-se în starea de excitație, Angelo își reduse lumina până la nuanța roșietică a amurgului și puse o casetă cu James Brown. Rio îi alunecă cu privirea pe corp, oprindu-și-o jos.

— Țta ți-e? îl întrebă ea, izbucnind în râs. Angelo zâmbea, fără să înțeleagă prea bine la ce se referă Rio. Penisul îi era bine sculat și nu putea fi obiectul ironiilor ei.

— Deci, băiete, cu ce începem? Angelo se apropie de ea. Voia ca ea să-și scoată cizmele, care o făceau mai înaltă decât el.

— Descalță-te de cizme, îi spuse.

— Păi îmi plac, dulceață, îi răspunse Rio, cu accent cantabil, sudic. Mă ajută să fiu mare și ordinară. Îmi dau exact dispoziția de care am nevoie să înghit băiețași goi și mici ca Angelo Bassalino.

El o înșfăcă de talie.

— Arată-mi ce cocoș turbat ești, continuă ea cu același accent.

„Ridică-te, încă un pic, mai sus, oprește-te, mai sus”, fredona Rio, ca o mașină sexuală” odată cu melodia lui James Brown de pe casetă, în timp ce Angelo o strânse tare în brațe și o întinse pe pat. Chiar și pe pat, continua să fredoneze: „Ridică-te, încă un pic, o facem amândoi, e bine-așa, fetițo”. El se aruncă pe ea, dar înainte de a-și da seama ce s-a întâmplat, Rio își întinse picioarele lungi, îl strânse tare cu ele și făcu o scurtă mișcare în sus, strângându-i bazinul. Mișcarea a fost atât de bruscă și strângerea atât de puternică, încât Angelo fu dat imediat gata.

— Eh, baby, îi cânta ea. Ce-ai pățit iepurașule? Râsul i se amplifică în timp ce Angelo se descâlcea dintre picioarele ei, încercând să priceapă ce s-a întâmplat. Cu o singură mișcare de mare virtuozitate, ea storsese totul din el. Rio se rostogoli pe pat.

— Acum cât timp o să te odihnești? îl întrebă cu reproș în glas, susținându-și peruca roșie și slobozindu-și pe umeri părul negru, strălucitor.

Drăcoica asta îl atrăgea și Angelo iar căpătase puteri. Întotdeauna se mândrea că se poate controla, că poate face dragoste ore în șir.

Îi atinse sâni cu limba.

— Lasă asta, treci direct la treabă, că doar de asta am venit. Limba poți s-o folosești mai târziu.

Se întoarse cu fața în jos și el o pătrunse din spate. Când intrase suficient de adânc, Rio își strânse picioarele și se săltă cu vreo doi centimetri.

Și iarăși îl invadează acea senzație incredibilă, iar simți acea presiune de neînfrânt și nu rezistă.

Totul se petrece cu atâta forță și rapiditate, încât niciun raționament nu-i putu fi de ajutor.

— Doamne! exclamă Rio cu ciudă. De cât timp nu te-ai mai culcat cu nimeni?

Angelo era sufocat. Zăcea uluit pe pat. Închise ochii. Cinci minute de somn și își va recăpăta forțele.

James Brown cânta: „Aceasta-i lumea bărbaților, bărbaților, bărbaților”. Angelo dormea. Râzând, Rio se ridică și se îmbracă. Începutul e bun. Își puse peruca și, fredonând, dansă prin cameră în cizmele ei incredibile. Apoi scrise pe oglinda din baie cu ruj cafeniu: „N-a fost decât o glumă!” și plecă.

Mary Anne August era mulțumită că Enzo o luase la New York. N-ar fi spus nimănui asta, dar Miami i se părea un loc grozav de plicticos. Și nu atât Miami, cât această casă blestemată, de unde nu i se permitea să iasă singură. Aici nu apăreau decât bătrânei băloși și, în plus, mai era și anormala aceea, care stătea veșnic pironită-n fereastră și-o enerva cumplit. Nervii nimănui n-ar rezista sub privirea permanentă a ochilor ei negri și smintiți.

— Cine-i? întrebă Mary Anne speriată, când intrase prima dată în această casă.

— Uită de asta! îi spuse tăios Enzo. Pur și simplu, nu-i acorda nicio atenție. Și să nu te văd niciodată lângă camera asta!

Mary Anne nu i-a mai pus lui Enzo nicio întrebare, dar nu s-a putut abține și a încercat s-o descoase pe servitoarea care, de două ori pe zi, ducea mâncare în camera cu pricina. Servitoarea era italiancă și se temea să vorbească despre stăpâna ei. Însă încetul cu încetul Mary Anne și-a dat singură seama că femeia de la fereastră este soția nebună a lui Enzo.

La început, lui Mary Anne i-a fost frică, dar trecură săptămâni, luni și ea se obișnuise cu acești ochi nebuni, făcând abstracție de ei, ca și cum nici n-ar fi existat. La urma urmei, era chiar un gest nobil din partea lui Enzo că o ținea aici și n-o internase la cine știe ce casă de nebuni.

La New York Mary Anne avea de gând să-și cumpere câteva rochii, să vadă niște spectacole, să mănânce la cele mai bune restaurante. Totuși, de

cum ajunseră, Enzo o încuie în dormitorul apartamentului de la hotel și-i poruncise să stea acolo până ce îi va da el de știre. Sosiseră de dimineață, acum era ora șapte seara: se plictisise, îi era foame și voia să iasă din această închisoare. Cu buzele umflate a supărare, ședea pe pat cu picioarele încrucișate, iar ochii ei albaștri urmăreau jocul razelor de soare de pe sticla mată.

Nu auzi bătăile la ușă, Alio Marcusi intră pe neașteptate.

— Ah, tu ești! spuse ea supărată. Unde-i Enzo?

Alio zâmbi. Înainte de a se porni în vizită la ea, făcuse baie și se îmbrăcase cu costumul albastru. Rămășițele de păr și le unsese cu briliantină, lipindu-și-le de craniul aproape gol. S-a terminat cu Mary Anne. La Los Angeles o aștepta munca. Enzo îi pasa lui Alio toate fetele de care se plictisea. Așa fusese în decurs de treizeci de ani. Unele protestau, și acestea erau de regulă chiar cele care îi plăcuseră mai mult lui Enzo. La vârsta lui, lui Alio îi era greu să-și caute singur fetele potrivite.

— Enzo nu vine, îi spuse Alio. Trebuie să-ți comunic ceva din partea lui. Acasă la Frank, masa era împodobită cu lumânări, iar copiii, spălați, pieptănați și ferchezuiți, ședea la masă la fel de drepti ca și lumânările.

Frank îi cedase lui Enzo locul din capul mesei și se așezase în dreapta lui. Vizavi de el ședea Ana Maria, emoționată.

Nick râdea și glumea cu copiii. N-avusese chef să vină aici. Ar fi vrut să-și petreacă seara împreună cu Lara. Dar Enzo insistase și nu i se putuse împotrivi. Se înțelese cu Lara că se vor întâlni mai târziu. Ea nu se supărase, ci doar îi spusese cu un zâmbet ironic: „Firește, înțeleg, familia e mai presus de orice”.

April ar fi făcut o săptămână întreagă scandal.

— Frank, exclamă Enzo. Ana Maria gătește cele mai bune spaghetti din oraș. Ai avut noroc cu ea. Enzo tăcu câteva clipe. Totuși, aș putea să-i dau câteva sfaturi privitoare la sos: mai multe condimente și vin mai tare...

Ana Maria zâmbi nervoasă. Frank își aruncă privirile spre Bat, care intrase ca s-o ajute să mănânce pe fetița cea mică. Părul lung nu-i acoperea fața și se vedea că e foarte palidă.

Oare când se va culca? Se întrebă Frank, gândindu-se că nu va ajunge prea curând în camera ei. Obrazul îi tremură abia vizibil. După cină trebuiau să discute afaceri, ceea ce putea dura destul de mult.

Peste câțva timp Enzo o rugă pe Ana Maria să-și ia copiii și să-i lase singuri. Sorbea vinul cu înghițituri mici. În timp ce vorbea, îl privea fix pe Frank.

— Veștile zboară ca fulgerul când pierzi puterea, bombăni el.

— La ce te referi? îl întrebă Frank, simțind că pândește un acces de mânie și iritare.

— Dacă în zilele noastre cineva te înșfacă de gât, n-aștepta până te sugrumă, lovește-și ucide-l.

— Am încercat să aflu cine e în spatele atacurilor.

— Mă doare-n cot de asta! încep Enzo să țipe. N-are importanță cine! Lovește-i pe toți deodată! Orice-ar fi, își primește porția! N-aștepta, băiete, că altfel s-a zis cu noi toți!

Lara rătăcea prin apartament, negăsindu-și locul. Ura tavanul drapat cu mătase și pereții tapetați în același stil, ura măsuța rotundă, ticsită de un set de cuțite miniaturale.

Se plictisise și de plantele exotice agățate de pereți, de oglinzile de epocă, de blănille de zebra și de fotoliile tapițate cu piele. Cândva această cameră fusese aranjată de un arhitect specialist. Singurul loc unde Lara se simțea într-adevăr acasă era baia. Aici, înconjurată de cosmetice, oglinzi, spray-uri și perii, putea să se odihnească.

Va vinde apartamentul de îndată ce va lua sfârșit istoria cu Nick. N-avea niciun sens să trăiască printre lucrurile acelea, care fuseseră, achiziționate conform gustului altui om.

Dar când se va sfârși istoria cu Nick? Oare n-o fi doar începutul?

Câteodată, Lara se simțea complet dezorientată. Dacă n-o să-i reușească? Dacă April Crawford i-ar da cu tifa, aceasta ar fi într-adevăr o lovitură pentru el? Și dacă ea îl va consola timp de-o săptămână și-apoi îl va părăsi, la ce rezultat s-ar ajunge? Și chiar dacă acest lucru îl va face să sufere, aceasta ar fi o lovitură dată lui Enzo?

Lara oftă. Voise să dea o mână de ajutor, i se păruse că Rio are o idee excelentă, dar acum... acum nu mai era deloc convinsă. Probabil că, totuși, Ducky avea dreptate.

Lara se pregătea pentru întâlnirea cu Nick, care trebuia să aibă loc la „Le club”: rochie neagră din jersey, strânsă pe corp ca o piele de șarpe, spatele gol, un cordon cu diamante din Afganistan și inele subțiri din argint pe mâneci, mai sus de coate.

Astăzi trebuie să se întâmple ceva. Voia să-l aducă acasă. Să se culce cu el și să-l țină lângă ea până când va citi cronică de scandal, din ziarele de dimineață. Cu cât mai târziu îi va telefona lui April, cu atât mai bine.

Lara zâmbi. Margaret nu ar fi fost de acord cu acest plan. Sărmana Margaret i-ar fi fost rușine de ea, i-ar fi fost rușine de mijlocul ales pentru răzbunare – sexul.

Sună telefonul.

— Lara, Lara, tu ești?

— Alfa, de unde ai aflat că sunt aici?

— În fiecare zi încerc să te găsec, spuse el supărat. Dar degeaba. Cum crezi că ar trebui să mă simt?

— Îmi pare rău, dar a trebuit să stau câțva timp pe Coasta de Vest.

— Dar, Lara, ai fi putut să-mi dai un telefon, spuse el, oftând.

— Ți-am spus că-mi pare rău, zis ea, un pic cam prea apăsător.

— OK Acum, dacă tot te-am găsit, să uităm de asta. Prințul Alfa pricepuse că cearta nu îl apropie de ea. Vrei să vin la tine?

— Nu.

— Atunci ia tu avionul și vino la mine. Măine te-aștept la aeroportul din Roma, apoi mergem împreună la Stadt.

— Nu.

— Lara, draga mea, mă supăr!

— Mai lasă-mă câteva zile. Apoi vin la Stadt.

— Câte zile?

— Nu mă încurca cu termenele. Mai sună-mă mâine. Puse iute receptorul în furcă și nu-l mai luă, când telefonul începu să sune din nou. Prințul Alfa e un egoist răsfățat și poate că-i va face bine dacă cineva se poartă cu el exact așa se poartă cu ceilalți în plus, n-are de gând să întârzie la întâlnirea cu Nick.

Angelo îi telefonă lui Rio de zece ori până o găsi acasă.

— Salut, spuse el. Am vrut să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat data trecută...

— Nu-i nevoie să te scuzi, îl întrerupse Rio, râzând. Înțeleg totul foarte bine.

— Pot să te văd deseară?

— Ascultă, pot înțelege totul, dar avem reglaje total diferite.

— Ce s-a întâmplat a fost un accident, spuse repede Angelo. Nu vreau să iau multe asupra mea, dar...

Rio îl întrerupse imediat:

— Dragule, ești un băiețel dulce, viori și ești foarte bun pentru jocurile tinerești care nu țin decât două minute. Dar, dragul meu, avem constituții absolut diferite.

Angelo simți că e în joc reputația lui.

— Ascultă, pot să-ți explic ce s-a întâmplat. A fost...

— Da, da, a fost. Rio puse receptorul în furcă.

Angelo trânti telefonul. Cum a îndrăznit bestia asta să-l ia peste picior într-un asemenea hal?! Voia s-o vadă, și să-i demonstreze de ce e în stare în realitate. Nu putea permite să fie considerat un nimic sexual. Era un amant unicat, după cum îl încredințaseră atâtea femei. Putea face dragoste ore în șir, întrucât avea capacitatea să se țină sub control.

Ridică receptorul și formă numărul prietenei sale căsătorite.

— Vino repede, șopti el în telefon.

— Nu pot, mi-s bolnavi copiii.

Deprimat, apăsă în furcă și formă numărul celeilalte, care lucra la cazinou. Peste un ceas femeia veni și el o trânti imediat în pat. Timp de două ori o duse mereu la orgasm, făcând-o să țipe și să geamă. Totuși el nu reuși să termine și nu avu nicio satisfacție. Furios, o dădu afară pe fetișcana buimăcită. Tremura, penisul îi rămăsese sculat, avea junghiuri în tot corpul. Îi mai telefonă o dată lui Rio.

— Ești insistent, îi spuse ea, dar să știi că băieții încăpățânați nu-mi plac. Nu-i pot suporta. Se uită la ceas, era șase. Bine, grăbește-te. Puse receptorul jos și plecă de acasă.

Angelo așteptă un ceas întreg la ușa ei. Suna mereu, dar nu-i răspundea nimeni. Fierbea de furie.

— Cine s-o fi crezând?

Se duse la barul din colț și bău două pahare. Apoi îi telefonă din nou, dar nimeni nu ridică receptorul. Mai bău două porții de whisky, deși nu putea suferi alcoolul. Când ajunse la cazinou, se clătina binișor, era agresiv, așa că Eddy Ferrantino îl duse acasă.

Însă Angelo nu se potoli. Îi telefonă altei prietene și plecă cu ea la „Tramp” Acolo o văzu pe Rio, înconjurată de așa-ziii ei prieteni.

— Ești o cățea! scrâșni el.

— Iar tu ești un amant de nimic! Pară ea.

— Hai la mine și-o să-ți înghiți cuvintele.

— Mă interesează altceva, îi zâmbi batjocoritoare Rio.

— Chiar o să-ți bag acest „altceva”, bombăni el. Era beat.

— Hai! Cedă Rio.

Luară un taxi. De cum ajunseseră în camera lui, Rio își smulse rochia de pe ea. Și în clipa aceea Angelo înțelese că a greșit amarnic. Beția îl făcuse moale și somnoros.

— Deci? spuse Rio, privi spre el și își sprijini mâinile pe coapse, desfăcându-și picioarele. Dezbracă-te, iubițelule.

Era atât de beat și obosit, încât trebui să-l dezbrace cu mâinile ei. Dormea de-a-npicioarele. Nici nu putea fi vorba de excitație. Se simțea făcut de rușine și schilod. Nu te puteai uita la Angelo fără să te pufnească râsul.

— Dă-mi de știre când o să te faci băiat mare! îi spuse în batjocură Rio. Își trase rochia pe ea și plecă.

Se făcuse destul de târziu când Nick izbutise să plece din casa fratelui său. Apăruseră o mulțime de probleme care trebuiau discutate, însă Nick era calm. Toate aceste chestiuni nu-l priveau în mod direct. În California totul mergea bine deocamdată și-l durea în cot dacă pe Frank îl freacă cineva la New York. Avea și Frank cap pe umeri.

Chiar așa le spuse. Enzo se înfurie.

— Neisprăvitule! țipa el. Mâine vei păți și tu la fel. Crezi că ai vreun înger special de pază?! Mare tâmpenie! Nu numai Enzo, ci și Frank era supărat pe el pentru că venise fără gărzi de corp.

— Să nu îndrăznești să faci un pas în New York fără pază! țipa Enzo la el, și Frank îl susținea. Mașina cu șofer, pe care Nick o închiriasse de la aeroportul din New York, i-o înlocuiră cu doi oameni de-ai lui Frank.

„Cum o să se simtă Lara cu doi oameni înarmați la ușa apartamentului?” se întrebă Nick. Era destul un grup de oameni pe care el, din fericire, nu-i cunoștea? Li-l prezentă, dar mai bine n-ar fi făcut-o. Cu cât mai puțini oameni știi cine e, cu atât mai bine. Își plimbă privirile prin sală și nu văzu niciun cunoscut. Asta era bine. În orice caz, nu e singur aici cu Lara și nu se poate decât presupune că sunt împreună. Venise chiar mai târziu decât ea. Nick se simți mai degajat. Ca întotdeauna, Lara arăta splendid. Îi venea s-o îmbrățișeze. Se săturase să se întâlnească cu ea numai prin discotecii sau la petreceri.

Îi atinse piciorul pe sub masă.

— Hai să mergem, îi șopti el.

— Dar de-abia ai venit, îi spuse Lara, zâmbindu-i ca întotdeauna. N-ar fi politicos.

— Ascultă, îi spuse el strângându-i și mai tare piciorul pe sub masă, oamenii ăștia îmi sunt indiferenți.

— Chiar așa? îl întrebă Lara jucăușă. Doamne, ce mult te influențează schimbarea climatului! Hai să dansăm.

Nick n-avea niciun chef să danseze, nu voia decât să plece. Lara îl târî pe ring și se lipi de el. El se simți cuprins de un fel de excitație în avanpremieră. La naiba cu April, e încă liber și necăsătorit!

De câte ori Enzoio venea la New York, l proprietarul restaurantului italianesc „Pinocchio” organiza o petrecere regească în cinstea lui. Acest restaurant era ținut de toată familia: tatăl, mama, cele două fiice și fiul.

Știa gusturile și tabieturile lui Enzoio și, când acesta era în restaurant, toate mesele erau ocupate de oameni cunoscuți și plăcuți.

Așa era și de data aceasta. La una din mese stătea Costa Guennas, scund, mereu transpirat, cu dinții negri și pielea noduroasă. Venise cu trei fete frumoase, la care clienții trăgeau cu coada ochiului. Grupul lor sărea în ochi și arăta cumva nefiresc.

Costa se simțea excelent. Mușcă vârful țigării scurte și groase de foi, și-o aprinse și slobozi vălătuci de fum aromat. Avea în față un pahar, cu whisky. Printr-un pai special de argint, trăgea din când în când din băutura lui preferată.

La masă toți tăceau. Fetele, fiecare frumoasă în felul ei, arătau indiferente. Toate aveau părul pieptănat pe spate, toate avea sâni mari și picioare lungi.

Când intră Enzoio, Costa Guennas sări de la locul lui. Enzoio îi făcu un semn de salut cu capul, trecu pe lângă el și abia peste o oră îl invită la masa lui.

— Îmi place cea blondă. Cine-i?

— Are nouăsprezece ani, îi răspunse Costa în grabă. E fată drăguță, lucrează cu zel, nu-i la noi decât de două luni. A fost măritată cu un tip. După ce acesta a dispărut, și-a dat seama că există și alte posibilități ca să poată trăi. Am vrut s-o trimitem în Brazilia, unde apariția ei ar fi făcut senzație. Dar, firește, atunci când am aflat că dumneavoastră căutați pe cineva, m-am gândit s-o rețin...

— E curată? întrebă Enzoio.

— Dacă e curată? repetă, mirat, Costa întrebarea și-și aruncă privirea spre gorilele lui Enzoio. Mă întrebă dacă-i curată. Păi eu, vreodată...

— Bine, ajunge! îi tăie vorba Enzoio. Niciodată nu-l putuse suferi pe Costa Guennas. Dar Costa avea întotdeauna cele mai frumoase fete și știa exact care dintre ele ar putea să-i placă lui Enzoio.

— Trimite-o la mine, mormăi el.

Fata se apropie, clătînându-se pe tocurile foarte înalte și zvâcnindu-și sânii. Îi zâmbi puțin forțat, iar Enzo, cu un gest, îi arată scaunul de lângă el. O studie cu atenție.

Fața frumoasă, cu trăsături fine, pe care se reliefau buzele pline, rujate sidefiu. Umbre verzi sub ochi. Se poate presupune că are pistrii pe care-i ascunde cu grijă. Silueta îi era ireproșabilă.

— Cum te cheamă? o întrebă Enzo prietenos.

— Miriam, îi șopti ea cu vocea lui Marilyn Monroe.

— OK, Miriam, spuse Enzo, și ochii lui se fixară lacomi pe despicătura adâncă dintre sânii ei. Ce părere ai, dacă te-aș invita să te muți la mine în Miami?

În fiecare dimineață, deșteptătorul din camera Anei Maria suna la ora șase.

Apoi, cu mari eforturi, femeia aluneca prin întuneric spre bucătărie.

Îi plăcea să șadă acolo dimineața, să bea ceai fierbinte și să vadă cum se face ziuă. Îi făcea plăcere să pregătească micul dejun cu mâna ei: să amestece în tigaie bucăți zemoase, groase de carne de porc, să prăjească pâine, să pună pe masă marmelada, de prune făcută de ea. La ora șapte, când veneau cu toții la micul dejun, Ana Maria avea totul pregătit.

Era o femeie sănătoasă, dar după patru nașteri picioarele i se îngreuiaseră și se îngrășase peste măsură. Curând trebuia să mai nască un copil. De obicei, în aceste perioade, Frank se ținea departe de ea. N-o atingea și chiar evita s-o privească. Și deși nu-i reproșa niciodată nimic, pe Ana Maria acest comportament o necăjea. La urma urmei chiar el voise să aibă mulți copii.

Ana Maria își puse halatul. Se simțea obosită și spera că va naște astăzi. Ziua de ieri fusese zăpăcitoare. Întotdeauna vizitele lui Enzo cereau mari eforturi. Pentru pregătirea mâncărurilor lui preferate era nevoie de o adevărată artă culinară, copiii erau neliniștiți, Frank era prost dispus și nervos.

Se părea că nici nu se culcase bine în pat, că și începuse încă o zi.

Se târî la bucătărie, aprinse lumina, și nevenindu-și să-și creadă ochilor, se holbă la Frank. Roșu la față, pufuind, acesta era peste Bat, care era întinsă pe masă. El era aproape îmbrăcat, însă ea era goală, absolut goală. Cămașa ei de noapte, boțită, zăcea pe dușumea.

Ana Maria se apucă de crucifixul pe care-l purta la gât și ochii i se deschiseră larg de durere.

— Blestem! șuieră Frank.

Ajunsesse la orgasm și jetul alb de spermă îi țâșni pe dușumea.

— Ești o canalie! țipă el la Ana Maria. Canalie blestemată, mă spionezi! Fața îi era roșie de furie.

Ana Maria se trase cu spatele spre ieșire, dar era prea târziu. Ca turbat, Frank se repezi cu pumnii la ea. Sub lovitura, lui, Ana Maria se prăbuși. El continuă s-o lovească.

Bat înțelegea cu greu ce se petrece. Nu voise acest lucru. Când schimbase acul soneriei de la deșteptătorul lui Ana Maria, nu voise decât s-o surprindă făcând dragoste cu Frank, însă nu-și închipuise că acesta își va pierde total controlul. Bat se smulse din încremenire și se repezi la Frank, încercând să-l îndepărteze de soție, ținându-l de mâini și strigând la el, rugându-l să se dezmeticească.

În sfârșit, acesta își dădu seama ce a făcut și se opri.

— Doamne! gemu el. Doamne!

Ana Maria zăcea nemișcată și lui Bat i se păru că e moartă. Dar când se aplecă deasupra ei, îi auzi respirația slabă și, fără să-l întrebe pe Frank, dădu telefon la „Salvare”.

Când sosiră sanitarii, Frank plângea și încerca s-o legene în brațe pe Ana Maria.

— A căzut de pe scară! le spuse sanitarilor. Aceștia făcură un schimb de priviri semnificative: povești de acestea auzeau de multe ori.

Gemetele Anei Maria se prefăceau în țipete teribile de fiară.

— Duceți-o iute la spital! Repede! insistă Bat. Mi se pare că e gata să nască.

Prin ochii lui Leroy Jesus Balls nu trecu nicio scânteie când în fața casei lui Frank Bassalino s-a oprit o ambulanță. Încet și metodic, își muta în gură guma de mestecat. Apoi și-o scoase din gură, o prefăcu într-o bilă mică și tare, pe care și-o plimba printre degete. Ce simplu ar fi să-l ucidă acum pe Frank Bassalino! O împușcătură bine țintită între ochi și gata – simplu ca un joc de copii. Ar dispărea înainte ca să-și vină în fire acești neisprăviți, probabil gărzile lui de corp.

Oricum, era mai ușor decât cu bătrânul. Enzo știa cum să se protejeze. Peste tot era însoțit de patru oameni. Firește, apărarea era pe baza metodelor vechi și existau destule posibilități ca să ajungă la el.

Leroy căscă; păcat că acum nu are ce face aici.

Însă știa că de cum va apărea posibilitatea și Ducky K. Williams va decide...

Aruncă bila cât colo. Acum avea altceva de făcut. Firește, va trebui să fie foarte dibaci ca să-lucidă pe Bassalino, dar o să le arate el de ce e în stare. Fără grabă, Leroy se întoarse spre furgoneta închiriată. Era îmbrăcat în haine ieftine. Pe tricou se putea citi cu ușurință denumirea spălătoriei „Simon's Linesen”. Urcându-se în mașină, își puse o pălărie din piele și o pereche de ochelari de soare cu lentile galbene.

Plecând, zâmbi răutăcios. Își putea închipui ce vor spune martorii: „Era un băiat negru, de vreo douăzeci de ani, înalt”. Și apoi: „De unde să știu cum arată? Era negru și gata”.

— Toți semănăm unul cu altul, mormăia Leroy în sinea lui. Toți suntem la fel de frumoși.

Conducea foarte atent mașina. Chiar și cel mai neînsemnat accident ar fi fost foarte neplăcut pentru el.

„Barbarellis”, un restaurant mare cu bar, era situat pe o stradă centrală. Leroy parcă mașina chiar în fața lui, scoase din ea un coș mare cu rufe și îl cără cu greu în clădire. Fata de la casă aranja bonurile, iar un moș cu fața zbârcită mătura podelele.

— Bună dimineața, „Simon's Linesen”, ce să mai iau? Cântă Leroy.

Fata nu-i acordă nicio atenție. Nu lucra aici decât de o săptămână.

— Habar n-am, spuse ea. Încă nu e nimeni aici! Pune-l pe masă.

— Bine.

Fluierând încet, Leroy se duse la masa din colț. Bătrânul nici măcar nu-l privi.

— Vin și mâine, spuse Leroy.

— Bine, îi răspunse fata cu indiferență. Continuând să fluiera, ieși.

După ce trecu de trei intersecții, auzi explozia, încercă o senzație bizară, aproape nebunească. Scoase cu atenție încă o lamă de gumă din ambalaj și conduse mașina cu și mai multă atenție.

Intrarea principală a clubului de noapte „Mannis” era încuiată. Leroy, scoase din mașină cutia cu rufe și o porni spre ușa de serviciu. Aceasta era deschisă și clădirea părea pustie.

Leroy trecu pe lângă o mulțime de vestiare murdare și, traversând ringul de dans, puse cutia pe podea. Transpirase puțin, cutia era grea și nu mai avea decât foarte puțin.

Pleca deja, când ușa de la toaleta pentru femei se deschise și cineva îl întrebă:

— Hei, tinere, ce faci aici? Leroy zâmbi.

— „Simon's Linesen”, răspunse el.

Femeia venea legănându-se spre el. Era o îngrijitoare grasă, care probabil lucra de mult timp aici. De ea se ținea o fetiță mică și obraznică.

Leroy era deranjat de faptul că și îngrijitoarea și fetița erau negrese.

– N-avem treabă cu „Simon’s Linesen”, îi spuse bătrâna. Așa că ia-ți cutia și șterge-o de aici.

Leroy se uită repede la ceas. Mai avea foarte puțin timp. „Prostule! îi striga vocea interioară. Prostule, prostule! Fii deștept și mută-ți fundul cât poți de repede”. Dar nu se mișcă, pentru că femeia și fetița erau oameni de aceeași rasă cu el. Negrii nu trebuie să-i omoare pe negri.

– Da, doamnă, spuse el calm. Nu vreți să fiți atât de amabilă, încât să mergeți cu mine și să-i explicați șoferului? Femeia îl privi neîncrezătoare, apoi se întoarse spre fetiță.

– Rămâi aici, Vera Maria, să nu pleci nicăieri, Ai auzit?

Leroy gândea înfrigurat. Să-i spună adevărul? Nu, bătrâna nu l-ar crede. Oricum, nu mai e timp de pierdut. Decis, înșfacă fetița și se repezi spre ieșire. Copilul începu să țipe. Leroy se uită îndărăt. Speriată de moarte, fluturându-și sălbatic mâinile, femeia fugea după el.

Începu să numere în gând secundele – 60, 59, 58. Nu mai avea timp să urce în mașină. Aceasta va sări în aer odată cu clădirea... 45, 44, 43.

În sfârșit, ieșiră din zona periculoasă.

– Taci! țipă Leroy la fetiță.

Bătrâna era suficient de departe. Rămăsese în urmă cu cel puțin o intersecție. Fugea în josul străzii strângând copilul la piept și auzind țipetele femeii.

Niciodată Angelo nu mai încercase un asemenea sentiment. Acest sentiment pusese total stăpânire pe el și în creier îi răsuna doar „Rio Jawa, Rio Jawa”. Nu se mai putea gândi la nimeni altcineva.

„Ce viață-i asta? se gândea el cu amărăciune.. Nu, acest sentiment obsedant, chinuitor nu putea fi.

– Prindeți-l, mi-a furat copilul, pe Vera Maria!

Pietonii se holbau la el, dar nimeni nu încerca să-l oprească. Nimănui nici nu-i trecea prin cap așa ceva: ăsta-i orașul New York!

În colț se opri. Din clipă în clipă trebuia să deturneze explozia. Îi dădu drumul fetiței.

– Stai aici! îi spuse el, văzând-o pe bătrâna care venea în fugă. Se năpusti în cea mai apropiată stație de metrou, blestemându-și prostia.

Apoi explozia se auzi tare și clar. Femeia și copilul stăteau încremeniți, în timp ce trecătorii fugeau spre locul de unde se auzise bubuitura.

Leroy coborî în fugă scara metroului. În toaleta pentru bărbați își scoase cămașa de lucrător al firmei „Simon’s Linesen”, pălăria și ochelarii.

În dimineața aceasta a lucrat foarte bine. Le-a arătat câte ceva clanului Bassalino și, firește, Ducky K. Williams va fi și el mulțumit.

Rio nu era o frumusețe, nici prea tânără nu era. Nu era decât o ștoarfă indiană, pe care trebuia s-o uite!”

Tatăl îi telefonase de la New York: au peste tot probleme, au început să primească scrisori de amenințare, Angelo nu trebuie să iasă nicăieri neînsoțit.

— Ah, exagerezi, avu Angelo curajul să-i spună. Ceea ce-i spusese tatăl său suna ca un film vechi cu gangsteri.

— Citește ziarele, prunc fără minte! Se întâmplă atacuri după atacuri. Ești fiul meu și într-o bună zi cineva ar putea să-mi ceară pentru tine o sumă frumușică. Am dat ordin la Stevesto să ți se pună la dispoziție un bodyguard.

Angelo oftă:

— Dar ascultă...

— Nu, tu trebuie să ascuți. Mi s-a spus că te ții de beții. Abține-te, altfel te aduc înapoi. Asta vrei?

Angelo își înghiți grosolănia pe care era gata-gata să i-o trântescă. Îi plăcea la Londra. Cu cât mai departe vor fi unul de celălalt, cu atât mai bine.

Drept gardă de corp tatăl lui îi numise un om, căroră toți îi spuneau Shifty Fly. Pe Angelo îl enerva faptul că acesta îl urmărea peste tot. Shifty Fly nu-și făcea porecla de rușine. Era un ins trecut prin ciur și prin dârmon. Te treceau fiorii când te privea cu ochii lui mici, apoși și tăioși. Pe sub costumul lui în mod tradițional nearătos, avea întotdeauna, trecută peste umăr, cureaua de care se ținea tocul pistolului, sub care pielea îi era veșnic transpirată.

— E caraghios, i se plângea Angelo lui Eddy Ferrantino.

Eddy îl privea cu indiferență. Se mira că acest neisprăvit cu barbă era într-adevăr fiul lui Enzo Bassalino.

— Fii băiat cuminte și fă cum zice taică-tu.

Pe naiba băiat cuminte! Angelo era sătul până-n gât de cumințenie. Mai întâi așa îl sfătuiseră Rio, acum și Eddy. La o adică, cine s-or fi crezând?

Își petrecea timpul cu felurite femei și în mod regulat le demonstra de ce e în stare. Își interzisesese să-i mai telefoneze lui Rio. Era o canalie, o canalie, îndurase destul de la ea și era sătul până-n gât.

Rezistă o săptămână întreagă, însă până la urmă îi dădu telefon.

— Salut, Rio, sunt Angelo.

— Care Angelo?

— Canalie! Sunt Angelo Bassalino.

— Trebuie să mă gândesc... mi se pare că nu cunosc niciun Angelo Bassalino...

El râse nervos.

— Las-o moartă. Cred că ți-ar plăcea o mâncare bună.

— Da, mănânc bine și cinez excelent în fiecare seară. Tu nu?

— Și eu.

— Atunci de ce nu te grăbești? S-ar putea să pierzi cina. Și spunându-i aceste cuvinte, închise telefonul.

Angelo îi trimise flori, gest pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci. După ce buchetul se ofili, Rio i-l trimise îndărăt. În biletul care însoțea florile îi scrise: „Ciudat, tot ce vine de la tine se scutură foarte repede”.

Continua să-și satisfacă toate prietenele, dar nu se putea descărca. Rămânea mereu excitat și putea exersa fără pauză o întreagă veșnicie. Acest lucru îl făcea să sufere. Când penisul se umfla, avea dureri în zona stomacului, care țineau toată noaptea.

Peste toate acestea, îl mai avea pe cap și pe Shifty Fly, tipul acela dezgustător, alunecos, care se ținea scai de el.

Rio era mulțumită – de felul cum evoluează evenimentele. Întotdeauna fusese în stare să-i supună pe bărbați cu ajutorul sexului. Larry Bolding fusese una dintre puținele excepții. Era îngrijorat din pricina soției, a carierei politice, a reputației. Și la naiba, ea chiar ar putea să-i strice reputația. Când va veni momentul potrivit, atunci...

Iată, s-a împlinit o săptămână de când i-a trimis lui Angelo florile înapoi. E timpul. Ridică receptorul și formă numărul lui Angelo. Acesta dormea buștean.

— Da? se auzi vocea lui somnoroasă.

— Hei, amice, îi spuse Rio, cred că a venit momentul când trebuie să-ți arăt ce înseamnă un regulat adevărat. La celălalt capăt al firului se făcuse tăcere. Îți acord ultima șansă, continuă Rio. Mișcă-te și o să-ți arăt niște trucuri pe care n-o să le ui ti toată viața.

Rio puse receptorul în furcă și se întinse din toate încheieturile, ca o pisică.

Angelo se sculă cu greu din pat. Era trecut de miezul nopții. Se îmbracă și ieși din casă pe ușa de serviciu, ca să se descotorosească de Shifty Fly. Se duse la femeia care devenise sensul existenței lui.

Lara umbla prin cameră și trăgea nervoasă din țigară. Era foarte de dimineată, prin sineala zorilor abia începuseră să apară contururile New York-ului. De ce a acceptat acest plan? Nick încă dormea. De ce trebuia s-o facă neapărat cu Nick?

Mâna îi tremura ușor, fața îi era îmbujorată, părul încâlcit. Nu mai voia să continue acest joc. Nick nu trebuie să răspundă pentru ceea ce a făcut tatăl lui. Ducky K. Williams a avut dreptate, nu Rio cu tot planul ei. Oricât a iubit-o pe Margaret, aceasta e moartă și nu mai poate fi înviată prin niciun fel de mijloace, prin niciun plan, prin nicio răzbunare.

Dacă vinovat de moartea ei este Enzo Bassalino, Ducky trebuie să se răzbune chiar pe acesta.

S-au întors de la „Le club” abia pe la ora trei noaptea.

— Mergem la mine la hotel sau la tine? A întrebat-o Nick.

Erau amândoi puțin amețiți.

— La mine.

În mașină se îmbrățișaseră și se sărutaseră, de parcă o făceau pentru prima oară în viață.

— Te vreau de înnebunesc, draga mea, îi spuse el și, pentru a o convinge de cele spuse, îi lipi palma de prohabul pantalonilor. Toate acestea o distrau și, într-o anumită măsură, se simțea vinovată. Dar sentimentul vinovăției trecu atunci când el smulsese de pe ea rochia care costase șase sute de dolari și, nemaiputând să se abțină, o posedase jos, pe covor.

Apoi se mutaseră, în dormitor și, înainte de a adormi, mai făcuseră de două ori dragoste.

Cum de s-a îndrăgostit de omul pe care ar fi trebuit să-l urască?

— N-ar fi bine să bem o cafea, prințesă?

Gol, Nick veni spre ea. Corpul îi era zvelt, bronzat. O îmbrățișa, o trase spre el, îi descheie încet halatul, dezgolindu-i trupul.

Gemând, ea își dădu capul pe spate, încântată de sărutările lui. Până acum nimeni nu o mai atrăsese atât de puternic. Întotdeauna existaseră niște motive, în virtutea cărora ea se întindea în pat, motive convingătoare, bine fundamentate. Cu Nick totul era altfel. Adică, firește, exista și aici un motiv, dar acum acesta nu mai avea importanță.

— Ești minunată, bâiguia el, minunată, minunată! O strânse tare în brațe. Curând trebuiau să apară zierele de dimineață. Oare cum se va simți Nick văzându-le?

Bat rămase cu copiii-lui Bassalino. Nu era deloc încântată de fapta ei. Și dacă se va întâmpla ceva cu copilul lui Ana Maria?

În cursul dimineții îi telefonă Frank. Vocea îi suna ciudat.

— Ia-ți lucrurile și dispari, îi spuse el lui Bat. Imediat. Nu cumva să te găsesc acasă când mă întorc.

— Totul e în ordine? îl întrebă Bat. Ce e cu copilul? Vocea lui Frank răsună grosolan și tare:

— Dispari din, casa mea și nu-mi lăsa adresa. Dacă te mai întâlnesc vreodată, te omor. Trânti receptorul.

Bat tremura. Acum totul a trecut. Ce-a fost a fost. Este iarăși liberă și poate pleca.

Ridică receptorul, formă numărul informațiilor și ceru telefonul spitalului. Știa ce răspuns va primi, dar trebuia să se convingă,

— Sunt rudă cu doamna Bassalino, care a fost internată dimineață la dumneavoastră. Care-i situația?

— Regretăm, dar nu dăm informații la telefon.

Bat se repezi în camera ei și își făcu bagajele. Copiii îi lăsă sub supravegherea servitoarei.

Părăsind casa, se simți ușurată, de parcă ar fi avut obrajii mângâiați de o briză răcoroasă.

Luă autobuzul și se duse la spital. Se temea ca nu cumva să se întâlnească cu Frank, dar dorința de a afla era mai puternică.

Doamna Bassalino a murit azi dimineață la ora nouă, auzi ea de la infirmieră. Complicații din pricina poziției copilului și a altor circumstanțe... Mai schimbară câteva fraze.

— Sunteți prietena ei? Cred că doctorul Rogers ar vrea să discute cu dumneavoastră.

— Dar ce e cu copilul?

— S-a făcut tot ce a fost posibil, dar din păcate...

Bat se răsuci pe călcâie și o luă la fugă. Infirmiera voi s-o oprească.

— Stați puțin, poate ne ajutați...

Bat nu se opri decât la Gara Centrală.

Înainte de a urca în tren îi dădu telefon lui Kath.

— Ascultă, s-a întâmplat tot ce am vrut noi, îi spuse ea cu amărăciune în glas. Dar cu ce-o ajută asta pe Margaret? N-o va aduce printre noi. Erau unul în brațele celuiilalt. Mișcările le erau armonioase.

— Devii tot mai bun, râdea Rio. Poate că într-adevăr m-am înșelat.

Angelo simțea că i-a dispărut încordarea. Se controla complet. Se făcuse seară, și jocul iubirii pe care-l începură de la amiază, încă mai continua.

— Cred că ne putem opri pentru câteva minute și să îmbucăm ceva, îi propuse Rio. Am un amic care ne va aduce ceva foarte gustos.

Formă un număr de telefon. Angelo zăcea pe pat. Se simțea excelent. Făcuseră dragoste câteva ore la rând și încă erau în formă bună.

— La revedere, spuse Rio la telefon. Și nu uita să--l iei și pe Peaches. Aici se profilează ceva interesant.

Rio se băgă înapoi în pat.

— Curând o să avem ce mânca, dar ce-ai zice de un aperitiv?

Angelo se gândi că ar trebui să telefoneze la cazinou, apoi își zice că-i mai bine să dea totul naibii, mai ales că iarăși ar cădea sub supravegherea lui Shifty Fly. Un bodyguard care-ți stă la ușă e un lux prea mare!

Din când în când, Rio folosea substanțe excitante. Pregăti o porție și i-o dădu să miroase. El trase parfumul adânc în piept.

— Văd că nu ești rău deloc, dar, Doamne, tare mă mai gădilă barba ta.

Enzio umbla furios prin cabinetul doctorului.? Frank ședea pe fotoliu, cu capul în mâini. Din gură, îi ieșeau blesteme după blesteme și erau adresate lui Frank.

Intră doctorul Rogers, un tânăr obosit, cu ochelari, cu mâinile puternice și nervoase.

Enzio îi puse mâna pe umăr.

— Doctore, știu că ați făcut tot ce ați putut. N-avem să vă reproșăm nimic. Doctorul îi aruncă mâna.

Eu n-am ce să-mi reproșez, spuse el iritat. Se întoarse spre Frank și îl fixă cu privirea:

— Din păcate, trebuie să vă spun că sărmana femeie a fost bătută crunt. Aceasta nu i-a lăsat copilului nicio șansă, a fost o...

— A căzut pe scări, îl întrerupse Frank. A căzut...

— Domnule Bassalino, leziunile interne dovedesc că nu a fost vorba despre o cădere pe scară. A fost bătută crunt, lucru care trebuie înregistrat în certificatul de deces. Privi cu dezgust pe Frank. Nu mă îndoiesc că trebuie întreprinsă o anchetă.

Enzio se apropie de doctor.

— Aveți familie? întrebă el.

— Da, îi răspunse scurt doctorul.

— Soție frumoasă și copii drăgălași?

— Nu înțeleg ce legătură are...

— Legătura cea mai directă, îl întrerupse Enzo. Ca bărbat, ar trebui să fiți înțelegător, știind foarte bine că într-o familie se întâmplă certuri, scene de gelozie. Nu vedeți ce mult suferă fiul meu? Vreți să se chinuie și mai mult?

— Domnule Bassalino, trebuie să-mi fac datoria.

— Firește, firește, nu vreau să vă împiedic. Consider că profesia de medic este minunată, dar rău plătită, ceea ce nu-i bine deloc, aș zice chiar că e o crimă. Sunt sigur că soția dumneavoastră nu are suficiente mijloace ca să fie și mai frumoasă, Nu înțelegeți ce vreau să spun? Sunt un om în vârstă, dar încă îmi mai plac chipurile frumoase. Mi-ar părea rău ca soția dumneavoastră să se ofilească. Enzo scoase din buzunar un teanc de bani, bine legat cu un fir elastic.

— Aveți aici o mie de dolari, care vă pot fi de folos. Doctorul Rogers ezită când Enzo îi întinse banii.

— Luați-i, îi spuse acesta pe un ton prietenesc. Și aveți grijă de frumusețea soției dumneavoastră.

Când sosiră ziarele, Nick încă dormea. Lara le parcurse repede. Într-unul din ele, la rubrica de scandal, găsi nota așteptată, scrisă de o ziaristă rea de gură, care o și ilustrase corespunzător: *«Îți pui întrebarea cum de-i reușesc toate starului de cinema, April Crawford, care-i încă plină de viață, la cei patruzeci de ani ai ei? Din surse bine informate, am aflat că după patru căsătorii, este gata acum de încă un matrapazlâc matrimonial cu omul de afaceri Nick Bassalino, din Los Angeles, care are numai treizeci de ani. Totuși cineva l-a prevenit pe viitorul mire asupra acestei intenții, pentru că ultima oară a fost văzut pregătindu-se să decoleze la New York în compania cântătoarei Lara Crighton, de douăzeci și șase de ani.*

Conform ultimelor informații cei doi au fost văzuți dansând strâns îmbrățișați în eleganta discotecă „Le club” din New York».

Sub text era publicată o fotografie a Larei, făcută la Acapulco. Arăta excelent. Și lângă aceasta fusese plasată, o fotografie a lui April, obosită, plecând de la premiera unui film.

Da, pentru April acesta era sfârșitul. Nu va uita niciodată. Dar ce câștiga Lara din asta?

Fusese un joc necinstit. Nu putea bănuî că lucrurile vor lua altă întorsătură și că Nick va ajunge să-i placă.

Era altfel decât ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse, era curajos și sensibil, firesc, fără urmă de falsitate.

Lara se întoarce cu ziarul în cameră și i-l aruncă:

— Nu cred că o să-ți placă, spuse ea cu vocea stinsă.

Rio pregăti un cocteil fantastic. Rom, zahăr ars, ouă, frișcă, benedictin – toate amestecate cu lichior și bine bătute. Când se auzi soneria, îi spuse lui Angelo să rămână în pat și se duse să deschidă.

În pantofii cu tocuri înalte, care-i plăceau atât de mult, goală, pași spre ușă.

Sub efectul substanțelor excitante plăcute, a sexului îmbelșugat, al băuturilor, Angelo simțea o dulce oboseală în tot corpul. De-acum Rio nu va mai râde de el. În sfârșit, i-a arătat ce este în stare. Închise ochii. Avea senzația ciudată că plutește în aer. Dar nu era aceeași stare ca în urma consumului de alcool. Se părea că sufletul părăsește trupul, alunecă prin colțurile camerei, ca să-i privească de acolo. Caraghios, chiar că-i, caraghios. Nu se putea abține să nu râdă, dar nu râdea cu buzele, ci parcă cu tot trupul. La licărirea acestui gând, îl scutură un nou acces de râs care, cu cât se lungea mai mult, cu atât mai bizar îl făcea să se simtă. Se părea că încăperea s-a umplut de oameni, de fețe prietenoase, surâzătoare, care se bucurau odată cu el.

Cei intrați își aruncară hainele de pe ei și parcă zburau prin cameră. N-avea putere să se ridice, dar sufletul îi era bucuros. Într-adevăr, se bucura din tot sufletul.

— Hei dulcețo! Fața lui Rio se apropie foarte mult de ochii lui. Ți-i mai amintești pe Hernando și Peachers? Amândoi vor să te viziteze.

„Vizite-e-e-ze”, răsună ecoul prin cameră.

Angelo clătină din cap și i se păru că Rio s-a desprins de propriul ei corp și dansează prin cameră.

Hernando îi strânse tare penisul, i-l mângâie apoi și-l băgă în gură. Angelo gemu de plăcere. Se păruse că penisul devenise mai mare decât tot trupul, care rămânea teribil de mic în comparație cu acesta.

Apoi intră în joc și Peaches. Avea o față îngustă, tip slav, păr des, auriu. Se manifestă ca o fire foarte senzuală. Râsul lui Rio răsuna prin toată camera.

Ea îl întoarce cu fața în jos și Hernando se urcă pe el. Angelo înțelese că e un bărbat, dar îi era indiferent. Se simțea minunat. Se păru că a ajuns în al

șaptelea cer și descărcarea fu ca o explozie, pe care probabil că n-ar fi putut-o egala decât o bombă atomică. Penisul i se transformase într-un nor gigantic de fum, de forma unei ciuperci. Și Angelo adormi imediat buștean. Nick discuta nervos la telefonul din dormitorul Larei cu servitoarea lui April Crawford.

— Încetează, Hattie, știi că e acasă. Mai spune-i o dată că trebuie să vorbesc neapărat cu ea. Am să-i spun ceva foarte important.

— Domnule Bassalino, spuse Hattie aproape în șoaptă, n-are niciun sens, s-a încuiat în camera ei și nu vrea să discute cu nimeni.

— Ai spus că eu sunt?

— Chiar cu dumneavoastră nu vrea să discute.

— La naiba! Hattie, doar mă cunoști. Încerc chiar astăzi să iau avionul și să vin acolo. Câte sticle a supt înainte de a se încuia în cameră?

— Domnule Bassalino, sunt pur și simplu șocată. Am doisprezece ani de când sunt în serviciul lui April, dar n-am crezut niciodată că poate bea atât.

— Ai grijă de ea, Hattie. Stai de vorbă cu ea, încearcă s-o convingi că tot ce scrie în ziar sunt prostii. Cred că astă-seară ajung la voi.

Lara trăsesese cu urechea din camera alăturată și, strălucitoare, își făcu apariția în dormitor.

— Așa deci! spuse ea, zâmbind forțat. A fost sau n-a fost?

— Ce să fie? întrebă Nick.

— Te-ntorci în brațele bieteii măicuțe? Cred că o să-ți ierte reaua purtare. Nick clătină trist din cap.

— Lara, Lara, mă uimești.

„Auzi, eu îl uimesc! se gândi Lara cu ciudă. Doamne, m-am purtat ca o proastă naivă, orbită după o singură noapte de dragoste. Am chibzuit totul serios, am crezut că va rămâne aici, iar dumnealui, în acest timp, n-a avut altceva în cap decât să se întoarcă mai iute la April”.

— Când pleci? îl întrebă ea cu răceală.

— Nu știi precis. Trebuie să-i dau mai întâi telefon tatei.

— O, înțeleg că nu poți pleca decât dacă-ți permite tăticul. Dar dacă tăticul îți dă voie să mai rămâi aici o noapte? În cazul ăsta, repetăm ce-a fost? La urma urmei, suntem împreună și ar fi o prostie să nu profităm de situație.

— Ascultă, nu mai vorbi, te rog, ca o târfă. Nu-ți stă bine. Știai la ce te poți aștepta. Știai că voi rămâne cu April. O iubesc pe April Crawford și mă voi căsători cu ea.

— Poți să-ți păstrezi jignirile, spuse Lara, simțind că e gata să izbucnească în plâns, îmbracă-te și cară-te de aici!

Nick ridică din umeri.

— Dacă asta înseamnă ceva pentru tine, atunci află că ultima noapte n-o voi uita niciodată.

— Da, pentru mine a însemnat mult, dar acum nu mai înseamnă absolut nimic.

El încercă s-o ia de mână, însă ea îl îmbrânci. Te întorci la Los Angeles?

— Cu tine? îl întrebă Lara sarcastic.

— Știi la ce mă refer.

— Nu.

— Când te mai pot vedea? Lara zâmbi.

— Doamne!

— Chiar că m-am săturat de tine. Acum câteva clipe mi-ai spus că o iubești pe April și că te căsătorești cu ea, pentru ca imediat să mă întreb când mă poți vedea. În cazul ăsta, n-o să mă mai vezi niciodată. El clătină din cap.

— Pe asta să nu contezi.

Golly și Segal veni ră la spital ca să-l ia pe Frank acasă.

— Să nu-l scăpați din ochi, le ordonă Enzo. Să fiți mereu lângă el.

Enzio pregătise totul pentru înmormântare și se înțelesese cu rudele lui Ana Maria, care continuau să locuiască în Sicilia. Mama și sora ei voiau să asiste la înmormântare și peste o zi trebuiau să sosească cu avionul la New York. Enzo tot nu putea pricepe ce s-a întâmplat cu Frank. Să-și bată soția bolnavă... Doamne, e dezgustător... Dar Slavă Domnului că» Enzo a fost aici și a reușit să aranjeze totul. Pata rușinii nu va cădea pe reputația familiei Bassalino. Niciodată, în niciun fel de circumstanțe, nu s-ar fi așteptat la așa ceva din partea fiului lui cel mai mare. Fiul lui cel mai mare, pe care îl considera cel mai destoinic dintre frați.

Firește, fapta nu va rămâne nepedepsită. Dumnezeu îl va pedepsi pentru acest păcat atât de mare. Uneori Enzo credea în atotputernicia lui Dumnezeu.

Da, ce dimineată îngrozitoare! Pe deasupra, mai fusese înștiințat și de exploziile de la „Mannis” și „Barbarellisa”.

Aici e mâna lepădăturilor de negrotei. Vor da ei seamă pentru asta, împotriva lor trebuie folosită numai forța. Dar cum s-o folosești, când e vorba de o mână de nebuni, care ziua în amiaza mare aruncă restaurantele în aer? Enzo înțelegea că lovitura de răspuns este necesară, altfel se risca reputația întreprinderii. Cine va mai plăti pentru securitatea care nu îi este garantată?

Toată dimineața încercase să-i dea telefon lui Angelo la Londra. Pe unde o fi umblând băiețandru ăsta tâmpit? Amărăciunile se țin lanț. Tare bine ar fi ca, la vârsta lui, să nu mai aibă griji. Angelo nu mai apăruse mici la cazino, evadase și de sub supravegherea bodyguard-ului.

Enzio izbucni în blesteme, când, făcând încă o tentativă să ia legătura cu Angelo, i se transmise că la acest număr nu răspunde nimeni. Știa ce trebuia făcut după ce va da de Angelo. Îl va obliga să vină la înmormântarea bieteii Ana Maria și nu-l va mai lăsa să plece. Îl va lipsi de nopțile vesele ale Londrei.

Poate că-i va da iarăși ceva de lucru pe lângă Frank, însă, în orice caz, trebuie să fie sub ochii familiei, ca să poată fi supravegheat.

În sfârșit, Nick sosi la hotel.

– Unde-ai fost atâta timp? Îl luă Enzo la rost. Trebuia să vii la spital.

– Abia acum am aflat. Ce s-a întâmplat? Enzo strânse din umeri cu părere de rău.

– Un accident. A căzut pe scări.

– A căzut pe scări? Cum așa? Frank unde era? Doamne, sună neverosimil! Enzo dădu afirmativ din cap.

– Știu, știu, dar era însărcinată, picioarele îi slăbiseră. Un accident tragic.

– Era așa de blândă...

– Dar tu, lua-te-ar naiba, se repezi iarăși Enzo la el, pe unde-ai umblat toată noaptea? Am avut nevoie de tine, dar nu te-am putut găsi. Enzo clătină din cap. Chiar nu înțelegi, Nick? Trecem printr-o perioadă foarte periculoasă.

– De cum m-am trezit, am încercat să-ți telefoniez la hotel, încercă Nick să se dezvinovățească. Apoi am venit iute înapoi.

– Ba iute ai umblat ieri înapoi și încolo, i-o reteză scurt Enzo. Slavă Domnului că măcar te-ai descotorosit de gloaba aia de la Hollywood. Bine, n-avem timp de fleacuri. Te duci la Frank și rămâi cu el.

– Mai bine m-aș întoarce pe Coasta de Vest, fără mine...

– Ajunge! Tacă-ți gura! țipă Enzo la el. Nu-mi mai înțeleg copiii. Fratele tău și-a pierdut soția, pe cumnata ta, iar tu spui că vrei să te întorci acasă, Nu, te duci la fratele tău și rămâi acolo ca să-l consolezi. Rămâi la New York până după înmormântare.

– Când are loc înmormântarea?

– Nu mă bate la cap cu întrebările! zbieră Enzo. Ieși! Inima îi bătea nebunește. Firește, datorită tensiunii și a necazului.

Primind știrea despre explozii, Ducky K. Williams era mulțumit. Felicită pe Leroy apoi o căută pe Kath.

— Vreau să predau apartamentul, spuse el. Apartamentul era al lui Margaret. După moartea ei, Ducky se gândise să-l păstreze, iar formalitățile le aranjase Kath. Însă acum voia să uite trecutul, Era gata de mult să se mute, însă mai întâi trebuia să se răzbune pe ucigașii lui Margaret.

Kath îi povesti despre Ana Maria Bassalino și despre întoarcerea lui Bat la comunitate.

El ridică din umeri.

— V-am spus de la început că Bat nu trebuia să se bage în chestia asta. Kath era de acord cu el.

— Îndepărtează-le și pe celelalte, făcu Ducky presiuni asupra ei. Acum mă apuc de treabă și fac totul în felul meu. Nu vreau să mă încurcați.

Ducky îi telefonă managerului său.

— Bătrâne, organizează reprezentăția. Peste o săptămână avem altă treabă.

Apoi îl sună pe Leroy.

— Acum fă totul foarte repede. Mai întâi Frank, la înmormântare, apoi casa lui. Nu mai vreau să stăm degeaba. Planul tău – cum ne-am înțeles. Banii te așteaptă.

Angelo încercă să-și ridice pleoapele; în cele din urmă, cu mari eforturi, izbuti. Întins încă în patul lui Rio, își frecă ochii buimaci, inflamați. Storiurile erau trase și nu-și putea da seama dacă e zi sau noapte. Tot trupul îl durea, și avea o senzație cu totul nouă.

— Doamne! Cu mari eforturi, se ridică în capul oaselor. Ce naiba o fi fost cu mine aseară?

Își amintea clar drumul până la Rio acasă. Își amintea cum femeia la întâmpinat, cu ce au început: substanțe excitante, băuturi... În rest nu mai ținea minte nimic. Cât or fi ținut toate acestea? Nu-și amintea absolut nimic. Firește, de vină erau băuturile, vâscoase ca o cremă, fantastice. Rio își înmuia degetul în ele și îi dădea să lingă.

— Dar unde-i Rio?

Nesimțindu-și trupul, se sforță totuși să se ridice în picioare. Memoria îi reveni pe neașteptate. Se duse la baie și pe oglindă erau lipite niște fotografii pe care erau imortalizate toate evenimentele din cursul nopții. Și ca să nu se îndoiască de veridicitatea scenelor, Rio scrisese pe oglindă cu ruj de buze: „Ține-o tot așa! Bănuiam de mult că ești pederast!”

Începu să studieze cu atenție fotografiile, care-l reprezentau împreună cu un brunet și cu o blondă splendidă, dar care nu putea fi fată, pentru că nu avea sâni, în schimb avea penis.

Pe Angel o îl dezgustaseră întotdeauna întâl nirile cu asemenea tipi. Se răzvrătea totul în el, când se simțea atins de un bărbat, chiar dacă nu era vorba decât de o simplă bătaie prietenească pe umăr. Evita cu teamă orice contact cu homosexualii.

Numai asta îi mai lipsea. În fotografia râdea și se vedea că trece printr-o senzație imensă de plăcere.

— Doamne, ce s-ar întâmpla dacă ar vedea tata fotografiile astea? Febril, le smulse de pe oglindă, le făcu bucăți și le aruncă în WE.

Acum, descotorosindu-se de aceste probe, oftă ușurat și se simți mai bine.

Și adică de ce s-o fi speriat atât de tare? Nu era pederast și acest lucru putea să-l confirme aproape o jumătate din populația feminină a Londrei, Vinovată de toate era numai Rio. Și unde-o fi, blestemata?!

Căută prin tot apartamentul și se convinse că era singur. Cu siguranță, Rio pusese totul la cale. Dar va regreta amarnic. O să născocească el o răzbunare. De data asta, rolurile se vor inversa.

Nick plecase. Lara era nervoasă. Totul începuse exact cum plănuse și dintr-o dată lucrurile luaseră cu totul altă turnură.

Dar dacă, totuși April îl va primi înapoi? E puțin probabil, dar dacă? Și asta tocmai acum când, în sfârșit, a întâlnit și ea un om care i-a trezit niște sentimente ce nu depind nici de banii, nici de poziția lui socială.

Era extraordinar că pentru prima dată în ultimii ani fusese satisfăcută sexual. Era extraordinar că se îndrăgostise pentru prima dată cu adevărat. Nu mai încăpea nicio îndoială. Lara se decise: orice se va întâmpla, ea va fi pregătită. Dar nici nu mai voi să continue jocul, nici să se mai întâlnească cu

Nick. Îi va telefona lui Kath și-i va spune, apoi îl va suna pe prințul Alfa, la Roma sau unde-o mai fi. Să vină s-o ia de aici.

Nick se duse la Frank. Copiii ba se potoleau, ba începeau să plângă și să strige după mama lor.

— Unde-i guvernanta? întrebă Nick.

— Nu mai e aici, mormăi Frank.

Descurajat, cu ochii roșii, bea whisky simplu și abia se ținea pe scaun.

— Frank, îmi pare nespuse de rău, începu Nick. Frank nu-i fusese niciodată apropiat cu adevărat. Când erau mici, Frank îl bătea adeseori până îl

învinețea. Era mai mare și mai puternic și întotdeauna făcea totul mai bine decât el.

Nick intră în camera în care Golly și Segal se uitau la televizor. Casa aceasta îl deprima. Era veche și părăginită, ca și acum douăzeci, treizeci de ani.

Nick își aminti cu regret casa lui din Los Angeles, mare, confortabilă, modernă.

Și casa lui April era frumoasă, spațioasă, cu un mic lac în grădină și cu piscină acoperită. New York-ul îl dezgusta cu străzile lui murdare și cu oamenii lui nebuni. Toți sunt palizi și abătuți.

Urcă la etaj și încercă să-i telefoneze, însă receptorul îl ridică Hattie. Îi spuse că trebuie să-și amâne întoarcerea și-i povesti cele întâmplare.

— E foarte important să-i explici totul, încercă el s-o convingă pe fată.

„Doamne, April își închipuie că întârziile aici din pricina Larei.”

Și-o aminti pe Lara și fu nevoit să recunoască în sinea lui că e deosebit de drăguță. A fost pur și simplu încântătoare. Însă la Los Angeles sunt destule fete frumoase, în timp ce April Crawford era un star original, veritabil. Nick era sigur că ea îl va ierta, i-ar explica pașnic că toate acestea nu-s decât bârfe, că doar din simplă întâmplare a zburat la New York cu același avion. Doar April știe mai bine decât oricine la ce te poți aștepta din partea presei de scandal. Cine-ar putea da crezare unei asemenea prostii?

Da, Nick era sigur că totul va fi în ordine.

Oare ce face Lara acum? Oare va arunca receptorul dacă îi va telefona? Nu face mai bine să încerce s-o uite.

O divinizase și obținuse ceea ce dorise. Să terminăm cu această istorie. Doamne, ce plictiseală și cu statul ăsta în casa lui Frank?

— Segal, zise Nick, nu facem o partidă? Oare o fi existând niște cărți de joc în mausoleul ăsta?

Mary Anne August se trezi la Los Angeles. Nu-și putea aminti cum ajunsese aici. După ce Alio Marcusi o linsese pe toate părțile, apăruse pe neașteptate o femeie cu numele de Claire. Își amintește că se speriasse și spusesese că

Enzio se va supăra dacă va afla... Claire începuse să râdă...!

— Nu-ți fă probleme, scumpete! Enzio știe tot, vrea să faci cu mine o scurtă călătorie.

După aceea Claire îi înfipsese un ac în braț. L-l, înfipsese cu îndemănare de profesionistă. Apoi se îmbrăcaseră și ieșiră din hotel. Urmaseră apoi

autostrada... avionul... iarăși niște mașini și, în sfârșit, clădirea aceasta, camera și somnul adânc. Acum abia se trezise.

Era într-un dormitor modest cu tapet măsliniu, Ferestrele erau acoperite cu obloane. Și ușa și obloanele erau încuiate. Mary Anne se privi în oglindă. Părul i se deranjase și şuvițele îi atârnavu pe spate, machiajul i se întinsese pe obraji.

Felul cum arăta o îngrozi. Își căută poșeta și o găsi pe parchet. Își scoase trusa, se machie și își aranjă coafura.

„La naiba, unde sunt și ce înseamnă asta?”, se întreba fata cu îngrijorare. În decursul celor șase luni petrecute cu Enzoio, Mary Anne câștigase câteva: bijuterii, îmbrăcăminte, o blană de nurcă și mantoul de șinșilă, cu care se mândrea cel mai mult. Aceste lucruri îi dădeau posibilitatea să reziste în cazul în care Enzoio i-ar fi făcut vânt. Ar fi putut să-și asigure cu ele viitorul, n-ar mai fi trebuit să danseze, ca mai înainte, goală pe scenă, ca să aibă cu ce trăi.

Femeia care își spunea Claire intră în cameră, Avea aproape patruzeci de ani, era zveltă și părea cam masculinizată.

— Nu înțeleg nimic, rosti Mary Anne. Unde-i Enzoio? El a vrut să fiu aici? Claire surâse.

— S-a gândit că schimbările și California îți vor face bine. Știe că am mulți prieteni aici și consideră că nu ți-ar strica să faci cunoștință cu câțiva dintre ei.

— De ce nu nu-a spus chiar el lucrul acesta? Claire își puse mâna pe umărul lui Mary Anne.

— Enzoio mi-a spus că una dintre calitățile tale e că nu pui multe întrebări. Ești foarte frumoasă, dar trebuie să-ți schimbi coafura.

— Dar lui Enzoio îi plăcea coafura mea.

— Enzoio n-o să mai apară pe aici.

— Dar ce s-a întâmplat cu lucrurile mele, cu bijuteriile, blănurile, rochiile? Nu te îngrijora. Enzoio ți le va trimite. Fii bună, nu-mi da bătaie de cap și atunci totul va fi grozav.

Cu toată prostia ei, Mary Anne începu să-și dea seama că i s-a jucat o farsă urâtă.

Shifty Fly îl duse pe Angelo la bordul avionului „Jumbo Jet” care decola spre New York.

— Să nu-ți închipui că am avut o muncă ușoară, bombăni el.

— Ascultă, bătrâne, îi răspunse Angelo, nu te enerva: e munca ta și n-o faci suficient de bine.

Shifty Fly îl privi cu ciudă.

Primise o săpuneală strașnică de la Eddy Ferrantino din cauză că Angelo o ștersese de sub supravegherea lui.

— N-are rost să-ți pierzi timpul din cauza mea, mormăi Angelo. De data asta n-am de gând să fug.

Se lăsă pe spătarul fotoliului și închise ochii. Când îi deschise din nou, bodyguard-ul nu mai era lângă el.

Toată ziua avusese numai neplăceri. Era luat la rost din toate părțile. Enzo din New York, Eddy Ferrantino la Londra. La urma urmei, ce rău a făcut?

Are douăzeci și unu de ani, s-a culcat cu o femeie și n-a spus unde poate fi găsit! Ca să vezi ce crimă!

— Să vă aduc ceva de băut? îl întrebă stewardesa. Era frumoasă; dacă totul ar fi fost ca mai înainte, Angelo s-ar fi gândit de îndată cum și unde ar putea face dragoste cu ea. Acum însă avea alte griji.

— Numai cola, spuse el. Ambele fotolii de lângă el erau libere, așa că se putea instala mai comod și să aștească.

Discuția telefonică cu tatăl lui fusese neplăcută. Va fi nemulțumit și de felul cum arată. Nu apucase să se tundă și semăna cu un cântăreț de muzică rock.

Voise să-i spună lui Enzo' că nutrește sentimente călduroase pentru el, dar în același timp înțelesese că nu poate s-o facă, deși nu știa de ce.

Uriașul „Jumbo Jet” rula încet pe pista de decolare și gândurile lui Angelo se întorseseră la Rio. Era talpa-iadului, tipul de femeie care nu-i plăcea lui Enzo, dar pe care Angelo îl adora. Era independentă și făcea tot ce voia, deși avea clare disponibilități Sadice. Îl enerva faptul că amestecase în băuturi cine știe ce buruiană, iar el nu știuse despre ce-i vorba.

Oare i-o fi telefonat?

Plecarea lui neașteptată la New York o va surprinde. Oare va crede că a fugit de ea? Dar, la drept vorbind, de ce ar fugi? N-avea niciun motiv s-o facă.

Mare lucru că l-a întrebuițat un tip! Un fleac! Majoritatea bărbaților au trecut prin asta măcar o dată în viață. Dar când se gândea, îl treceau fiorii și simțea o senzație stranie în stomac. O excitație necontrolată îi sfredelea trupul și știa, deși n-ar fi recunoscut-o, că-i va face plăcere să mai încerce încă o dată acest lucru.

Lara veni la aeroport ca să-i aștepte pe prințul Alfa Masserini.

Îi telefonase la Stadt, unde era la un concurs de badminton, și îl rugase să vină ca s-o ajute.

Ca să-și omoare timpul, se gândise să-l aștepte la aeroport. Pe drum visase că se va întoarce în lumea pe care o cunoștea atât de bine. În ultimul timp gândea prea mult, ceea ce îi marca înfățișarea; îi apăruseră riduri pe față, somnul îi devenise zbuciumat, se simțea vinovată pentru că, de exemplu, cheltuia mii de dolari pe îmbrăcăminte, în timp ce alți oameni sufereau de foame. Prințul Alfa trebuia s-o ajute să se întoarcă la modul ei liniștit de viață, el era omul cel mai potrivit pentru această tentativă.

La aeroport se ciocni nas în nas cu Nick. Un timp se priviră buimaci, dar Lara se străduie să zâmbească și îi întinse mâna.

— Te întorci la Los Angeles? îl întrebă ea politicoasă.

— Nu, clătină Nick din cap. Fratele meu se întoarce de la Londra, am venit să-l întâmpin. Dar tu?

— Îmi sosește cineva din Europa. Am venit s-o aștept.

Lara nu înțelese de ce îi spusese „s-o aștept”, de ce nu-i spusese de-a dreptul. Îl aștept pe logodnicul meu Alfa Masserini, prinț din Roma, care nu-i un tip de duzină, o corcitură dintre un yankeu și o italiancă”.

De-abia ieri își petrecuseră douăzeci și patru de ore în pat, iar acum stăteau unul în fața altuia ca doi străini. Nick se uita nervos la ceas, iar Lara privea în jos, sperând să vadă vreun cunoscut.

— Mă duc la biroul de informații să întreb dacă nu întârzie avionul, spuse Nick. Tu ce cursă aștepti? Spune-mi numărul. Întreb și de avionul tău.

Lara îi întinse peticul de hârtie cu numărul cursei.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse el scurt. Imediat ce el se îndepărtă, Lara simți dorința imperioasă să fugă de aici. Nu, ar fi prea copilărește. Își desfăcu nasturele de sus de la rochia ei subțire și începu să-l aștepte cu nerăbdare. Nick se întoarse repede. În timp ce traversa sala de așteptare, multe femei îl priveau pe furiș. Era dintre acei bărbați care le făceau pe femei să-și întoarcă spre el capul și să încerce să-și amintească dacă nu cumva e un artist celebru sau un cântăreț. Lara se simți ofensată din această pricină.

— Așteptăm același avion. Întârzie două ore. Nu vrei să mergem la un motel, să facem dragoste nebună? o întrebă el cu un zâmbet ușor.

Lara îi răspunse, zâmbind cu răceală.

— Nu, mulțumesc.

— Păcat, spuse Nick. Reușise să se stăpânească. Acum ești foarte frumoasă.

— Ce-i cu April?

— Mulțumesc, bine, minți Nick. E în regulă. A înțeles că nu-s decât niște bârfe.

— Bine, dar nu-s deloc bârfe. Nick zâmbi forțat.

— Da, firește, însă asta o știm numai noi. Și va rămâne între noi sau... Lara savură acest moment.

— Chiar așa?

Nick o apucă strâns de mână.

— Hai să bem ceva, nu putem sta aici două ore.

Nu voia să o scoată pentru totdeauna din viața lui. Dar ceva o făcu să rămână.

O conduse la bar. Se așezară la o masă dintr-un separeu și comandară șampanie cu suc de portocale.

Chelnerița o privea ca pe o prostituată.

— Cred că mai rămân aici vreo două zile, spuse Nick. Am putea, dacă rămâi și tu...

— Ce să putem? i-o reteză în ciudată Lara. Să mai organizăm vreo două reprezentații amoroase? Să ne mai distrăm un pic, dar în așa fel, încât să nu afle April?

— Dar ieri nu aveai nimic împotriva.

— Ieri încă nu știam că vor începe să-ți tremure genunchii de îndată ce numele noastre vor apărea într-un ziar.

— Dar știi totul despre mine și April. N-am făcut niciodată un secret din asta și asta nu schimbă nimic. Sunt tot nebun după tine. Știi asta. Doar și tu simți același lucru. Nu-i așa? Luă mâna Larei și o strânse tare. Suntem acordați pe aceeași gamă. De aceea nu trebuie să luptăm cu sentimentele noastre.

Ar fi fost simplu să fie de acord cu el, să cedeze. Să mai rămână aici două zile și să se lase în voia acestei iubiri incredibile.

— Îți întâlnești amica, eu îmi întâlnesc fratele și, după ce ne eliberăm amândoi, vin la tine. Nu trebuie să se amestece nimeni în sentimentele noastre! Ai o cheie de rezervă de la apartament?

Ce răzbunare dulce!

— Ia-o. E într-adevăr o idee excelentă.

Ar fi nedrept să arunce toată vina asupra lui Bat, se gândea Frank. Fata nu-i vinovată că Ana Mari a i-a surprins împreună. E o fată bună, într-adevăr drăguță și grijulie.

Îi părea rău că, la telefon, îi spusese să dispară. Ce tâmpenie din partea lui! Acum nu numai el, ci și copiii au nevoie de ea. Nu sunt multe fete ca Bat.

Majoritatea sunt stricate, lacome de bani, încearcă să smulgă tot ce este posibil.

Voia s-o cheme înapoi. Dar cum s-o găsească? Nu putea să-și amintească nici măcar biroul de intermediari care i-o trimisese și, deși apelase la toate birourile nicăieri nu se știa nimic despre ea.

Când venise și-i prezentase scrisorile de recomandare, el nici măcar nu i le citise, pentru că îi plăcuse și se vedea de îndată că e o fată cinstită.

Acum însă descoperise nu numai că nu știe unde este, ci și că nu știe nimic despre ea, în afară de faptul că o cheamă Bat.

Le porunci oamenilor săi să-i dea de urmă. Poate că va încerca iarăși să se angajeze și va apela la una din agenții. Astăzi însă, datorită propriei sale prostii, nu mai avea altceva de făcut decât să stea și să aștepte, din care pricină capul i se împuia de felurite gânduri rele, de care nu putea scăpa decât golind o sticlă întregă de whisky. Firește, în această stare nu putea lucra.

Enzio le porunci lui Segal și Golly să nu-l scape din ochi și să nu-l lase să iasă din casă. Ana Maria murise prea recent, așa că nu erau speranțe că Frank se va întoarce repede la treburile lui. Acestea le coordona însuși Enzo.

Se întâlnește cu vechiul său amic Stefano Crown. Și acesta începuse să aibă multe probleme.

— Ce ai de gând să faci? Stefano Crown strânse din umeri. Era cu cincisprezece ani mai tânăr decât Enzo și încă se mai ocupa personal de afaceri.

— O să tratez cu ei, poate că o să le dau ceva sau o să-i iau ca parteneri. Enzo scuipă cu dispreț. De cum le dai ceva, îți vor cere și mai mult, apoi vor dori să pună mâna pe tot.

— Fac afaceri legale, spuse Stefano. Săptămâna trecută mi-au aruncat în aer două supermarket-uri. Nu pot permite ca oamenii care lucrează pentru mine să se scoale dimineața îngroziți și să le fie frică să meargă la lucru. Veștile se răspândesc repede, curând mă pot aștepta să mă părăsească toți.

Ce m-aș face, dacă n-ar mai avea cine lucra în garajele, supermarket-urile și saloanele mele?

Enzio scuipă din nou. Pe Stefano nu-l interesau decât afacerile lui. Se schimbaseră foarte mult în ultimii ani.

— Dacă iei legătura cu ei, să nu aștepti ajutor de la mine, îi spuse Enzo. Am alte planuri.

Stefano clătină din cap.

— Nu mai vreau să am neplăceri. Impozitele le plătesc. Acum am devenit om de afaceri. Dar Frank, ce gânduri are?

— Ah, Frank! oftă Enzo. Frank are acum alte griji pe cap. N-ai auzit de istoria cu Ana Maria?

Stefano dădu afirmativ din cap.

— O tragedie teribilă.

— În mormântarea are loc mâine. Prezența ta ar fi un semn de prietenie.

— Firește, firește. Nu te-ai supărat pe mine, Enzo?

În aceeași seară Stefano Crown fu împușcat în cap, când se întorcea acasă în Riverside.

— E îngrozitor. În orașul ăsta nu mai poți ieși din casă, spuse compătimitor

Enzio, auzind vestea.

Pe chipul lui Alio Marcusi, care în clipa aceea era lângă el, flutură un zâmbet abia vizibil.

— Angelo, arăți foarte bine!

Nick și Angelo se îmbrățișară. Erau într-adevăr bucuroși de întâlnire. Îngrijorat, Angelo își trecu mâna prin barbă.

— Cred că bătrânul o să se enerveze când o să mi-o vadă.

— Da, ești cam ciufulit. Dar un frizer bun ți-o dă jos imediat.

— Lasă, îmi place așa.

— Cum vrei, spuse Nick. N-am de gând să mă sărut cu tine. Angelo îl privi cu atenție. Oare fraza aceasta însemna ceva mai mult?

— Cum a fost zborul? îl întrebă Nick. Stewardesele au fost frumoase? Am aflat că la Londra nu ți-ai pierdut timpul degeaba. Încă din adolescență ai fost senzual. Îți mai amintești cum te-ai legat de actrița aceea, iar prietenul ei te-a învinețit în bătaie?

— Da.

— Necazul e că aproape întotdeauna erai descoperit. Ba soțul te lua la bătaie, ba vreun prieten al femeii.

Angelo încuviință din cap.

— Bine, să mergem. Enzo te așteaptă. Apropo, să nu te îngrijoreze escorta noastră înarmată. Enzo e obsedat de ideea că amândoi suntem niște ținte excelente.

Angelo întoarse capul și remarcă la câțiva pași de ei doi bărbați. Aceștia îi însoțiră pe Nick și pe Angelo până la mașină, și ocupară locurile din față.

Nick nu le acorda nicio atenție, însă Angelo se simțea stingherit.

Compania lui Shifty Fly i s-ar fi părut acum mult mai plăcută decât a acestor tipi, care păreau gata să deschidă focul dintr-o clipă în alta.

— Ce se întâmplă aici, la naiba? Întrebă Angelo de când urcară în mașină. De ce am fost chemat aici cu atâta grabă?

Nick privi pe fereastră.

— N-ai auzit de Ana Maria?

— Nu, dar ce-i cu ea? A născut?

— E moartă, dragule. A căzut pe scară în propria ei casă.

— A căzut pe scară? Cum s-a întâmplat așa ceva? Era bolnavă? Nick strânse din umeri.

— Ah, nu cumva a bătut-o mizerabilul de Frank? Nick îi făcu semn cu capul spre gărzile de corp.

— Vorbim mai târziu despre asta, îi spuse el.

— Doamne! exclamă Angelo. Am ținut întotdeauna la Ana Maria, a fost bună cu toți.

Sfântă Fecioară! E într-adevăr îngrozitor!

Enzio îi aștepta acasă la Frank, care, la bucătărie, termina sticla de whisky. Golly și Segal erau, ca întotdeauna, lângă el.

Enzio își aștepta fiii într-o cameră împreună cu Alio. Doi oameni din serviciul lui de pază se postaseră la ușa de serviciu, alți doi supravegheau intrarea principală și încă doi stăteau în mașina din fața casei.

Acum trebuiau să fie pregătiți în orice clipă, mai ales că fiul lui Stefano Crown voia să-și răzbune tatăl. După toate aparențele, considera că Enzio e vinovat de moartea tatălui său.

— N-am avut nicio legătură cu asta! Striga el cu răutate și supărare în glas. Cum i-a venit lui Georgio Crown să mă dea în mână nebunilor de bandiți negri, pe care Stefano Crown a vrut să și-i ia drept parteneri.

Însă Georgio Crown nu-l credea. Între timp clanul Crown purtase tratative cu niște grupări ale negrilor, așa că acestea nu câștigau nimic în urma asasinării lui Stefano Crown.

— Mă gândesc că Georgio trebuie convins să creadă, spuse Enzio, privindu-l pe Alio cu un zâmbet moale. Pregătește tu totul. Și dragul meu, te rog, nu uita să trimiți din partea mea și a familiei noastre câteva coroane funerare la înmormântarea lui Stefano. Enzio se simțea mai bine decât oricând în anii din urmă. Viața la New York era intensă, iar Miami era prea plicticos pentru un om care toată viața fusese obișnuit să acționeze.

La naiba cu toți concurenții familiei Bassalino.

Acum Enzoio îi va servi cu medicamentul preparat după rețeta sa proprie.

După ce bău un pahar cu Nick, Lara se întoarse în oraș. Era panicată, nervoasă și-i părea rău că intrase în această afacere murdară.. Din apartamentul ei, îi telefonă lui Kath.

— Pe mine să nu mai contezi, îmi pare rău, dar m-am săturat până peste cap.

— Am încercat să dau de tine, îi spuse Kath. A fost Ducky la mine. Are de gând să finalizeze afacerea și ne roagă să nu-l deranjăm. Mi se pare că are dreptate.

Lara asculta distrată.

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu chestia asta. Ce am făcut noi a fost o nebunie.

— OK, se declară Kath de acord. A fost o idee smintită. Încerc să dau de Rio. Nu știu ce plănuiește Ducky, dar orice-ar avea de gând, acum prezența în apropierea clanului Bassalino e foarte primejdioasă.

— Cred că sunt toți la New York. Nick l-a așteptat pe Angelo la aeroport. Kath, mă gândesc că ar fi bine să mă întorc în Europa. Surâse amar. Vreau să mă întorc la viața mea frumoasă, să plonjez în lumea jocurilor și distracțiilor. Iar o să fac presa să scrie despre mine. Transmite-i salutări din inimă lui Bat, dacă o vezi. Puse receptorul în furcă.

La ce bun toate acestea? Nick n-a înțeles nimic și nici n-a vrut să înțeleagă. Cât despre Frank – are ea vreun motiv de bucurie că soția lui și-a pierdut viața împreună cu copilul ei, care n-a mai apucat să vadă lumea?

Lara se studie în oglinda din baie. Se păru că s-a schimbat, numai că nu-și dădea seama în ce constă schimbarea. „Da, arăt dezgustător”, se gândi ea, după care își întinse pe față câteva straturi de produse cosmetice și pudră. Apoi trecu încet prin cameră și se așeză în fotoliu, privind spre ușă. Îl aștepta pe prințul Alfa.

— Ești o secătură! Enzoio scuiță, apoi îl îmbrățișă pe Angelo și-l sărută. Arăți ca un blestemat de comunist!

Parcă dorind să-i confirme aceste cuvinte, Angelo izbucni în râs. Așa îl întâmpina Enzoio de foarte mulți ani.

— E bine să te întorci acasă, nu-i așa? îl întrebă Enzoio. Când treburile schiopătează, e bine ca familia să fie la un loc.

— Cred că ai dreptate, se declară pe jumătate de acord cu el Angelo. Dacă au apărut probleme, ar fi mai bine s-o șteargă cât mai departe de ei.

— L-ai văzut pe Frank? Du-te la el și transmite-i condoleanțele tale.

— OK, Enzo. Mă duc acum.

Nick se duse împreună cu Angelo și-l găsiră pe Frank dormind în bucătărie. Angelo se apucă să-l zgâlțâie de umăr. Frank își întredeschise cu greu ochii.

— Mă vezi?

În loc de răspuns, se auzi un mormăit.

— Casa asta mă deprimă, îi șopti Angelo lui Nick. Sper că nu voi rămâne aici

— Nu, vei locui cu Enzo la hotel. Mama și sora lui Anne Maria vin astăzi cu avionul și vor să locuiască aici.

— Cât timp are de gând bătrânul să mă țină la New York?

Nick ridică din umeri.

— Habar n-am. Măine e înmormântarea. Apoi, la sfârșitul săptămânii are de gând să ne expedieze la Miami, ca s-o vizităm pe Rosa. Între timp aici va fi mare agitație, de aceea nu vrea să rămânem la New York. Eu personal m-aș întoarce pe Coasta de Vest.

Angel o își mângâie barba.

— Nu ți se pare că-i mai bine să fii orfan pe lumea asta?

— Arăți splendid, îi spuse Larei prințul Alfa și îi sărută mâna. Nu te-ai schimbat deloc, ai rămas la fel de inimoasă.

— Păi n-au trecut decât două luni.

— Două luni înseamnă mult. Mi-a fost dor de tine și-am arătat destul de caraghios în ochii prietenilor. Tot timpul mă tachinau cu glumele lor caustice, spunându-mi că m-ai părăsit. Treburile tale de familie ți-au luat cam mult timp.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse calmă Lara.

— Bine că îți pare rău.

Își netezi părul și își slăbi nodul de la cravată, privindu-se în oglindă și încercând să-și găsească urme de oboseală, lăsate de călătoria îndelungată.

— Sper că n-o să-ți mai vină ideea să pleci.

— N-o să-mi mai vină, spuse Lara. Atunci era foarte important pentru mine, dar acum... Ridică obosită din umeri. Ți-e foame? Pot să-ți fac o omletă cu șuncă.

— Nu vrei să mergem la un restaurant?

— Cred că-i mai bine să rămânem acasă. Se lipi de el. Nu ne-am văzut de mult.

Mai târziu, în pat, prințul Alfa ațipi, iar ea rămase cu ochii deschiși. Era un amant bun, calculat, atent. Totuși prințul o lăsase indiferentă, se simțea pustiiată și nemulțumită.

Cu Nick fusese altfel. Oare va veni Nick? Lara se uită la ceas. Era târziu și spera că nu va veni. A făcut o prostie dându-i cheia. Ar fi o răzbunare de prost gust.

O irita sforăitul insistent al prințului Alfa, care n-o lăsa să adoarmă. Câtva timp se foi în pat, apoi însă se cufundă într-un somn adânc. Îl văzu pe Nick în cameră, după ce acesta aprinsese lumina și-i smulsese pătura de pe ea.

Somnoroasă și obosită, se forță să zâmbească.

— Salut, Nick!

Scos din sărite și înciudat, prințul Alfa începu să strige:

— Cine-i? apoi se întinse ca să-și ia chiloții de mătase.

— Într-adevăr, ai pus mâna pe-o păsărică bună, îi spuse Nick. Își clătină capul, sfredelind-o cu privirile.

Ea se mărginea să-l privească, netrăgând pătura deloc pe ea. Prințul Alfa reuși în sfârșit să-și îmbrace halatul.

— Ce căutați aici? Vocea îi răsuna din ce în ce mai tare, devenind aproape un țipăt.

— Nu caut nimic, răspunse Nick, aruncându-i Larei cheia în cap. N-am nevoie de nimic, ea nu-și merită prețul.

— Trage odată pătura pe tine! strigă prințul Alfa.

Nick îi aruncă: Am văzut și altă dată farmecele, spuse rece, am văzut fiecare milimetru al acestei târfe și vru să plece.

Alfa îl prinse Brusc de mânecă.

— V-ați culcat cu ea? întrebă prințul Alfa, apucându-l iarăși de mânecă.

— Pleacă de-aici, băiete, cât încă nu m-am enervat, îi spuse Nick încet.

— Răspundeți-mi la întrebare!

Cu o mișcare rapidă și îndemânatică, Nick îl lovi pe prințul Alfa cu genunchiul între picioare, pocnindu-l în același timp cu pumnul în bărbie. Prințul Alfa se prăbuși.

Lara stătea nemișcată. Nick se întoarse cu spatele la prinț și privi spre ea. Voi să-i spună ceva, dar se răzgândi și plecă, Frank nu putea dormi. Nu voise să se întindă în pat. Aproape tot timpul ședea la bucătărie și trăgea dușcă după dușcă din sticla de whisky. Uneori începea să ațipească. Nimeni nu vorbea cu el. Îl lăsaseră în pace. Enzoio încercase să discute cu el despre afaceri, dar se convinsese curând că e inutil.

— După înmormântare o să-ți revii, mormăi el. O să te duci vreo două zile la Miami și o să-ți vizitezi mama.

Totuși lui Frank nici nu-i trecea prin cap să plece la Miami. Nu pleacă nicăieri până n-o găsește pe Bat.

Intrară mama și sora lui Ana Maria. Spre norocul lui, cele două femei nu vorbeau englezește.

După câteva scurte cuvinte de salut și condoleanțe, îl lăsară în pace. Nici nu avea nevoie de altceva. Voia să rămână singur cu gândurile lui, să plănuiască ce are de făcut. Afacerile îi deveniseră absolut indiferente, Enzo n-are decât să se ocupe de ele.

Se gândea că n-ar fi rău să plece în Hawai sau Acapulco. Într-un loc, unde ar putea fi împreună cu Bat. După înmormântare, o va găsi, nu se îndoia de asta.

Tremurând de furie, Nick ieși în fugă din apartamentul Larei. Cum a putut să se poarte așa cu el? Se duse la unul dintre cele mai bune bordeluri din New York. Trebuia să se calmeze cumva. Acolo, în cinstea lui, fu întins un covor roșu pe trepte. Nick Bassalino, fiul lui Enzo și fratele lui Frank – era o vizită regească.

Își oferii serviciile însăși proprietara stabilimentului, o scandinavă cu sâni opulenți și fața de fetiță. Totuși el refuză, alege o fetișcană roșcată, morocănoasă, care îl servi la un nivel profesionist mai scăzut.

Apoi coborî în bar și bău câteva pahare de brandy. Istovit, ajunse în cele din urmă la hotel, cu gândul să se culce și să adoarmă imediat buștean. În creier avea totuși un gând: trebuia să-i telefoneze lui April Crawford la Los Angeles. Comandă convorbirea pentru dimineață.

Telefonul sună când încă mai dormea tun. Încercând să deschidă ochii, întinse mâna după receptor și, lipindu-și-l de ureche, ascultă sunetele ce veneau din depărtare. După cele întâmplare în ajun, se simțea oribil.

Credincioasă datoriei ei, Hattie îl prevenise pe telefonist că doamna Crawford nu este acasă, cerându-i să comute legătura cu ea.

— Salut, Hattie, ce s-a întâmplat? Tot o mai face pe nebuna?

— Domnule Bassalino, chiar nu știți nimic? În vocea lui Hattie se simți o umbră de fâstâceală.

— Ce trebuie să știu?

— Doamna Crawford și domnul Albert s-au căsătorit ieri. Nick tăcea.

— Domnule Bassalino, mă auziți? strigă grijulie Hattie în receptor, i-am transmis doamnei Crawford că ați rugat-o să vă telefoneze.

Nick puse receptorul în furcă. Negru la față de supărare, telefonă la recepție și ceru să i se aducă ziarul în cameră.

În ziar, negru pe alb, scria: *«Astăzi, absolut calmă și splendidă, April Crawford, în grădina respectabilului hotel „Stanley Grahams”, a încheiat ce-a de-a cincea ei căsătorie. Norocosul a fost actorul de film Sammy Albert, de treizeci de ani din „Rhod Joy”, Tigrul și Prințul California”. Singurul său comentariu despre diferența de vârstă au fost cuvintele: „April e o lady adevărată, vârsta nu mă interesează”».*

Dezgustat, Nick aruncă ziarul. Ce prostie a făcut April măritându-se cu un fustangiu ca Sammy Albert! Cu siguranță, a făcut o criză de schizofrenie pe fond de gelozie.

Da, April l-a dezamăgit grozav. Era femeie matură și trebuia să-și dea seama ce face. Pe de altă parte, se simțea ușurat;

Uite, acum va putea întreprinde câte ceva împotriva Larei...

Leroy Jesus Balls nu fuma pentru că fumatul e dăunător și el nu făcea nimic care putea să-i submineze sănătatea.

Nici acum nu-și putea explica felul cum se purtase la clubul de noapte „Maunace”. Riscase prea mult scoțând de acolo copilul și femeia. Din întâmplare, lucrurile ieșiseră bine, dar riscurile atât regulile lui. Se jura că așa ceva nu va mai face. Era iarăși îmbrăcat ca un băiețuș de alergătură. Își opri furgoneta la un bloc distanță de cimitir.

Învățase de mult lecția că un om de culoare poate apărea la New York oriunde, cu condiția să fie sărăcăcios îmbrăcat. De cum te îmbraci tipător și stai mai mult timp la o intersecție, poliția te și înșfacă. Dar dacă stai ca un măturător de stradă, cu mătură în mână, nimeni nu-ți acordă nicio atenție.

Leroy își parcă mașina într-un loc bine ales, de unde se vedea bine coloana lungă de limuzine negre care se apropiau.

Cu ajutorul ochelarilor de soare, în care avea montate lentile speciale, Leroy îi putea studia foarte bine pe participanții la procesiunea funerară. Enzo nu riscă, se gândi Leroy. Acesta era înconjurat de oamenii lui destul de în vârstă, îmbrăcați în costume excelente, atenți, gata de acțiune.

Nick și Angelo veniră cu aceeași mașină. Și ei erau păziți. Rămaseră în poartă, așteptându-le pe mama și pe sora lui Ana Maria, care veneau cu mașina următoare.

Leroy stătea nemișcat, urmărind cu atenție toate amănuntele.

Se învățase demult să aștepte. Primele cuvinte pe care le auzise în copilărie fuseseră: „Stai aici și așteaptă-mă, auzi?” Aceste cuvinte mama lui i le repeta în fiecare zi, când se oprea în dreptul vreunei camere de hotel.

După ce a mai crescut și s-a învățat să se uite pe gaura cheii, Leroy a înțeles de ce trebuia să aștepte.

Sosi Frank și degetele lui Leroy începură să se înălbească treptat, din pricina faptului că strângeau tare volanul. Acesta era singurul indiciu vizibil că tocmai pe Frank îl aștepta.

În sfârșit, dispărură cu toții îndărătul porții cimitirului: membrii familiei, rudele și prietenii. Patru oameni din gardă rămaseră la intrare, Stăteau câte doi de-o parte și de alta a porții, nelăsând pe nimeni să intre.

Leroy mai așteptă zece minute, apoi coborî din mașină, deschise portiera' din spate, scoase o coroană imensă cu panglici de doliu și-o porni cu ea în mână spre poarta cimitirului.

— Hei, încotro? îi bară drumul unul dintre paznici.

— Am o comandă funerară pentru Bassalino.

— Las-o aici..

— Cum doriți. Leroy puse jos coroana și scoase din buzunar o chitanță. Vă rog să-mi semnați aici.

Paznicul trase o semnătură indescifrabilă. Leroy întârzie, ca și cum aștepta un bacșiș.

— S-o duc eu? întrebă el. Mi s-a spus să predau coroana la mormânt. Nu, las-o aici.

Leroy ridică din umeri.

— La urma urmei, e înmormântarea voastră, mormăi el ca pentru sine și se întoarse la mașină.

Exact peste opt minute explozia îi făcu bucăți pe paznicii de la poarta cimitirului.

Leroy auzi clar zgomotul exploziei când își parca mașina la trei blocuri de cimitir. Așteptă o jumătate de minut, apoi o porni agale spre poartă, ca să privească haosul iscat acolo.

În mână avea un pachet învelit în hârtie cafenie.

Se auzi mugetul strident al sirenelor poliției, la poartă se adună o mulțime de oameni.

Lui Leroy nu-i fu greu să arunce pachetul pe bancheta din față a mașinii cu care venise Frank. Șoferul coborâse. Participa și el la înmormântare. Și celelalte mașini erau goale. Dacă ar fi vrut, Leroy ar fi putut strecura câte un pachet în fiecare mașină. Dar Ducky K. Williams nu voia asta.

Câteva minute Enzo și fii săi rămaseră pe loc. Domnea o zăpăceală teribilă. Femeile plângeau, gloata curioșilor se înmulțea în fiecare clipă.

Cu pași nepăsători, Leroy se îndepărtă.

Angelo era paralizat de frică, își simțea gâtul uscat iască. Se făcuse alb la față.

Când răsunase explozia, toți stăteau împrejurul mormântului. Instinctiv, se aruncase la pământ și își acoperise capul cu mâinile. „Doamne, ce-i asta? Ce naiba fac eu în orașul ăsta nebun, când puteam rămâne liniștit la Londra?” Nick îl ajută să se scoale în picioare.

— Stai liniștit și nu întoarce capul, îl preveni el. Enzoio își trimisese deja oamenii să vadă ce s-a întâmplat. După două minute, aceștia se întoarseră și raportară că a explodat o bombă.

— În mașini cu toții! comandă Enzoio. Uitați-vă cu atenție în jur! Mergeți grupați! Golly, Segal, aveți grijă de Frank!

Frank părea absolut absent. Era beat de cu dimineață și în buzunar mai avea o sticlă, care trebuia să-i ajungă până seara.

— Mergem direct la aeroport, continuă Enzoio să dea ordine. Nici într-un caz să nu vă opriți în fața casei lui Frank sau lângă hotel! Nimeni nu-l contrazise. După ce bomba explodase chiar lângă ei, plecarea la Miami le apărea tuturor ca o necesitate.

— Merg cu Frank, spuse Nick.

— Nu, rămâi cu Angelo! îi ordonă Enzoio, remarcând cum tremură mezinul de frică.

Nick nu se opuse. Nu voia decât să dispară de' aici înainte de sosirea poliștilor. Enzoio n-are nimic cu ei.

Se urcară repede în mașini.

— Bieții băieți... bolborosea Angelo. Bieții băieți...

— Bucură-te că n-ai fost tu în locul lor, îi spuse Nick. Poate că jucăria aceea fusese pregătită pentru tine.

— Pentru mine? întrebă Angelo. De ce să fie pentru mine?

— Pentru tine, pentru mine sau Frank, totuna e, toți purtăm numele de Bassalino.

Angelo clătina neajutorat din cap. Da „sunt toți din aceeași familie, și asta înseamnă că insul, care vrea să se răfuiască cu bătrânul Enzoio, poate face același lucru și cu fiii lui.

— Ce crezi că trebuie să facem?

— Ascultă, băiete, acum n-am niciun chef de vorbă. Lipește-ți spinarea de banchetă, relaxează-te și lasă-mă în pace. Trebuie să mă gândesc.

Nick închise ochii. De dimineață încercase să-și ordoneze gândurile, dar nu era o treabă tocmai ușoară. De obicei nu bea și după cheful de ieri îl chinuia o mahmureală greoaie. În plus, se simțea aproape doborât de istoria

cu Lara. Ea plănuse și organizase totul, voise ca el s-o surprindă în pat cu zdrențărosul de italian! E o bestie, o bestie blestemată! Probabil că l-a pocnit cum trebuie. Ar fi trebuit s-o atingă și pe ea. Cât despre April Crawford, asta nu-i decât o glumă proastă.

— De ce nu m-ați lăsat la Londra? Văicărelile lui Angelo rupseră firul gândurilor lui Nick.

Însă înainte de a apuca să-i răspundă, din spate, dinspre mașina cu care venea Frank, se auzi o explozie teribilă.

Prințul Alfa avea nasul spart.

— Îl dau în judecată și-l pun la cheltuială.

Se internase într-o clinică particulară. Aristocraticul său nas italian era pus în ghips.

— Nici măcar nu-i știi numele, îi replică Lara, calmă.

Prințul Alfa înjură în italiană, apoi îi spuse Larei:

— Fetiță mică și proastă, ai făcut o mare tâmpenie. Mă gândeam la viitorul nostru, dar acum... Ridică din umeri cu părere de rău.

Lara se ridică de pe scaunul de lângă pat și încuviință printr-un gest al capului.

— Ai dreptate, Alfa, ai absolută dreptate.

— Unde vrei să te duci? Ea ridică din umeri.

— Nu știi, poate la Paris, poate la Acapulco.

— Mai întârzie vreo două zile, îi spuse Alfa. O să te iert și poate plecăm undeva împreună.

— Nu vreau să mă ierți, îi spuse Lara încet. Nu-s un copil. Te rog să mă scuzi pentru nas, te rog să mă scuzi pentru tot și cred că e mai bine să nu ne mai vedem.

— Lara! strigă prințul stupefiat. Cum așa? Numai la tine m-am gândit în ultimul timp, mi-am făcut planuri. Mama mea vrea să te cunoască. Mai întâi schiem un pic în munți, apoi mergem la Roma și o' să vă fac cunoștință.

— Nu, spuse Lara. Cu asta am terminat. Neluându-i în seamă văicărelile, ieși din cameră.

Își simțea sufletul pustiit, toate îi erau indiferente. Obosise și nu voia decât să ajungă în pat și să adoarmă. Apoi, brusc, simți dorința să stea de vorbă cu Margaret. Dar era imposibil!

Ieșind din clinică, Lara urcă în mașină și închise ochii.

— Acasă, îi spuse ea șoferului.

— Naiba știe ce se petrece în oraș, mafia parcă a turbat. Aruncă cu bombe unii în alții, ar fi mai bine să nu plecăm nicăieri.

Dar Lara aproape că nu auzea nimic. Dormea. Frank Bassalino fusese sfârtecat în mii de bucățele.

Doi pietoni, nimeriți întâmplător în apropierea mașinii, fuseseră uciși pe loc. Mulți alții erau răniți. Șocul exploziei spărsese geamurile clădirilor din preajmă și cioburile îi loveau pe trecători.

Nick nu ezită nicio secundă. Înțelesese imediat că Frank n-avea nicio șansă să rămână în viață. Îl scoase pe Angelo din mașină, îl înșfăcă de mână și-l târî după el, îndepărtându-se de locul atentatului.

Încremenit de spaimă, Angelo nu putea scoate o vorbă. Nick mergea repede. Lăsaseră de-acum în urmă trei blocuri, când auziră sirenele și mașinile poliției trecură în viteză pe lângă ei.

Convingându-se că nu-i urmărește nimeni, Nick opri un taxi și-i spuse șoferului să-i ducă repede la aeroport.

— Pentru faptele astea o să trebuiască să-i retezăm cuiva penisul! spuse Nick. O s-o fac cu mâna mea. O să-i zbor penisul și o să fac salam.

Cine crezi că au făcut-o? întrebă, cu greu, Angelo.

Aflăm noi. Întotdeauna am aflat. Nu scapă nepedepsit niciun ins care a ucis un membru al familiei Bassalino.

— Vorbești ca Enzo.

— Sper, frățioare, sper să fie într-adevăr așa.

Aterizând la New York, primul lucru pe care îl văzu Rio fură titlurile mari din ziare. Se duse direct la Kath, unde-l găsi pe Ducky.

— E isprava ta? îl întrebă ea.

— Poate că da, poate că nu. Nu suntem singurii care dorim sfârșitul firmei Bassalino.

— Nu te rog decât să-l lași în pace pe Angelo. E al meu, ai înțeles, amice?

— Desigur, o asigură Ducky, numai dacă-l găsești înaintea mea.

— N-am de gând să-l caut. Vreau să-l distrug. Nu așa ne-a fost planul? Ducky încuviință din cap.

— La început așa a fost, însă acum lucrurile au luat o altă întorsătură.

— Altă întorsătură? Ce vrei să spui?

— Să zicem că-i o mică problemă rasială și să încheiem discuția.

— Probleme rasiale! Mi se pare că înnebunesc! strigă Rio.

— Ascultă, fetițo, ai avut o șansă, dar n-ai profitat de ea. Acum e rândul meu.

— Crezi că o să renunț imediat numai pentru că așa vrei tu?

— Doar ești fată deșteaptă!

— Bat și Lara s-au retras din afacere, interveni Kath imediat. Rio, cred că Ducky are dreptate!

Rio se răsuci fulgerător spre el.

— Bine, atunci mă poți și pe mine... Privirea lui Ducky se făcu rece.

— Păcat că nu ești negresă.

— Sunt indiancă, ceea ce-i și mai amuzant.

— Ți-e ciudă că nu mai poți să-ți faci micile tale jocuri.

— Pot face tot ce vreau. Ducky dădu din cap.

— Firește, dar fă-o cât mai departe de clanul Bassalino. Altfel, fundul tău lung și slăbănog de indiancă ar putea ajunge în iad.

Claire o privi zâmbind pe Mary Anne.

— Mi-ai făcut o surpriză plăcută, draga mea. Totul merge excelent. Domnul Forbes a fost astăzi foarte mulțumit și asta înseamnă într-adevăr ceva.

— Mi-a spus că mai vine zilele astea, spuse Mary Anne și se întinse. Cămașa ei de noapte albă și scurtă se ridică, dezgolindu-i pubisul acoperit cu păr cafeniu-roșcat.

Claire trase cu ochiul la pubis și-și mușcă nervoasă buzele. Cu asta n-o să aibă probleme. Unele fetișcane sunt prostituate înnăscute.

Mary Anne se furișă la loc în pat și se întinse cu picioarele puțin desfăcute.

— Ascultă, Claire, vreau să ies un pic la plimbare. Mi s-a urât să tot stau aici închisă.

— Săptămâna viitoare.

— Poți să ai încredere în mine. N-o să fug. Îmi place aici. Și tu îmi placi.

Claire se apropie de pat.

— Ești fată deșteaptă, și nu-mi faci probleme. Poți câștiga o mulțime de bani. Te prinde foarte bine noua coafură.

Mary Anne începu să râdă.

— Lui Enzo nu i-a plăcut.

Claire se întinse pe pat și ca din întâmplare își plimbă degetele pe picioarele lui Mary Anne.

— Nici asta nu i-ar fi plăcut lui Enzo, sau... Mary Anne chicoti și-și desfăcu picioarele.

— Ești lesbiană, Claire? întrebă ea pe un ton naiv. Presiunea degetelor lui Claire creștea.

— Am avut parte de prea mulți bărbați burduhoși cu penisul fleșcăit, ca să nu vreau să fiu altceva. Tăcu peste o clipă. Chestia asta ai și încercat-o?

— Astăzi, cu domnul Forbes, nu mi-a ieșit nimic, spuse Mary și ochii i se deschiseră larg. I-am spus că o să mă întrețin cu capul, iar domnul Forbes mi-a zis că asta-i treaba mea.

Cu ochii strălucitori, Claire începu să coboare încet peste ea.

— Nu-i prea sănătos la creieri.

Mary Anne oftă și, supunându-i-se lui Claire, se lăsă pe spate. Peste cinci minute, își băgă încet mâna sub pat și scoase piciorul de scaun ascuns acolo din timp.

Se săltă puțin și încet, ca să nu strice totul în ultima clipă, ridică piciorul de scaun și-l prăvăli din răspuțeri peste capul lui Claire: unu, doi, trei! Fata se descotorosi de corpul inert. Din capul lui Claire curgea sânge.

Lui Mary Anne îi părea foarte rău, dar nu voia să stea închisă, nu voia să fie prostituată. Firește că nu! După ce muncise din greu și după cele câteva luni de conviețuire cu Enzoio, câștigase un mantou de șinșilă, bijuterii, haine, o blană de nurcă, și toate acestea fac mulți bani, așa că, dacă le-ar vinde, ar avea cu ce începe o mică afacere, un mic magazin de parfumerie sau un salon cosmetic.

Știusese că legătura ei cu ea fu dură și acționase în consecință. Se îmbrăcă repede, luă banii și cheile din poșeta lui Claire.

Avea lucruri de preț și, la naiba, și le va recăpăta!

A doua zi în casa din Miami era mare tensiune. Enzoio ședea la masa de scris, descurajat, cu ochii roșii. Mai mult vorbea Nick, care stătea lângă el, însă cuvintele lui erau sacadate și tăioase.

Enzio părea îmbătrânit cu zece ani. Asculta pe Nick și dădea din cap, ca să le arate celor de față că e întru totul de acord cu ei.

Lângă ei, ghemuit într-un fotoliu, ședea Angelo. Era înspăimântat, mâinile îi tremurau când duceau la gură paharul mare, plin cu whisky. Voia să se îmbete.

Vreo două pahare i-ar fi fost de-ajuns și l-ar fi scutit de tremurul mâinilor, însă se temea să-și permită acest lucru în prezența lui Enzoio.

Nick era surprinzător de calm. Dădea ordine după ordine. Avea nevoie de informații cât mai rapide.

— Vreau să știu chiar azi cine trebuie să dea socoteală pentru asta. Cinci mii de dolari pentru informații exacte.

întâlnirea se încheie și toți se împrăștiară.

— Rosa... bâigui Enzoio. Cineva trebuie să-i spună Rosei.

„Angelo bea din ce în ce mai mult. Iar tata ar fi bine s-o evite, niciodată n-a prețuit-o și n-a avut grijă de ea. Îi spun chiar eu”, se decise Nick în sinea lui.

Întotdeauna se înțelesese cu ea mai bine decât ceilalți frați, putea glumi și râde cu ea, reușind chiar uneori s-o facă să-și fluture un zâmbet pe fața ei împietrită.

— Mă duc la mama, spuse Nick.

Rosa ședea pe un scaun lângă fereastră.

Nick se apropie încetitor din spate și îi îmbrățișă umerii.

— Salut, mamă!

Se sperie remarcând ce mult slăbise în ultimul timp. Ea îl privi și își înclină puțin capul.

— Iartă-mă, mamă că n-am mai venit demult să te văd, dar am avut multe treburi pe Coasta de Vest. Arăți bine, chiar că arăți bine!

Nick își amintea cum arăta Rosa înainte de a se claustra. Își amintea frumusețea ei orbitoare, energia, ușurința cu care își câștiga prietenii. Își aminti de noaptea când s-a întâmplat totul. Mergea la întâlnire cu o fată și odată, când s-a întors acasă, l-a întâmpinat în ușă și i-a spus că mama s-a îmbolnăvit.

— O să dormi la mine, i-a spus Al io. Angelo și servitoarea sunt deja acolo.

Alio nu l-a lăsat nici măcar să intre în casă și să se schimbe. L-a împins în mașină și i-a ordonat șoferului să-l ducă la el acasă. Două săptămâni nu a avut voie să se întoarcă acasă și când, în sfârșit, și-a făcut apariția, mama lui se încuiase deja în camera ei, pe care nu avea s-o mai părăsească.

— Frank nu mai e în viață, îi spuse Nick. A avut un accident.

Rosa se întoarse și-l privi cu ochii larg deschiși. Erau încă foarte frumoși, asemenea ochi Nick nu mai văzuse la nimeni. Te sfredeleau ca un cui înroșit în foc.

Ochii aceia vădeau atâta strălucire și forță, încât el înțelege: mama lui vrea să știe mai mult.

— A avut un accident într-o mașină.

Nick îi puse mâna pe umăr. Ce ar mai putea face pentru ea?

— Lovește primul, ca să nu fii tu cel lovit, acesta fusese ordinul pe care Leroy Jesus Balls îl primise de la Ducky K. Williams.

Tocmai de aceea se afla acum în drum spre Miami. Desigur, are mult de mers, în schimb avea în mașină lucrurile absolut necesare, pe care ar fi fost periculos să le transporte cu avionul. Lui Leroy nu i-ar fi convenit controlul pasagerilor și verificarea bagajelor.

„Mercedes”-ul lui negru înainta cu viteză uniformă pe autostradă. Se simțea absolut calm; verificând încă o dată planul elaborat, capul îi era limpede.

Timp de două zile ținuse sub observație casa lui Enzo. Deoarece stăpânul era la New York, proprietatea era păzită mai superficial decât de obicei.

Făcuse tot posibilul ca să nu fie văzut de paznici, ca să nu-l adulmece câinii, ca să nu fie surprins de sistemul electronic de semnalizare. Fusese o muncă încordată, un fel de provocare, însă lui Leroy îi plăcea riscul.

Mary Anne August își cumpără o perucă neagră, care îi ascundea complet zulufii aurii. Își mai achiziționase o pereche de blue-jeans, un tricou, o cămașă de croială bărbătească și ochelari de soare cu lentile de protecție.

În toaleta pentru femei a magazinului se schimbase, se machiase și ieșise în stradă absolut de nerecunoscut.

Luând un taxi, se duse la aeroport și-și cumpără un bilet pentru Miami.

Era foarte neliniștită. În poșeta lui Claire găsisese o sumă destul de mare de bani și numai pentru aceștia putea fi dată în urmărire. Dar n-o vor găsi: când s-a uitat în oglindă nu s-a putut nici ea recunoaște.

Cumpărându-și două reviste, urcă în avion. Nick luase frâiele conducerii în mâinile lui.

Bătrânul Enzo se pleoștise, vârsta începuse pe neașteptate să-și spună cuvântul.

Angelo umbla nervos dintr-un colț într-altul și Nick îi spusese unui paznic să-i dea un calmant.

Nick telefona la Los Angeles ca să afle cum merg treburile. Totul părea să meargă ireproșabil. Acolo avea oameni pe care se putea bizui. Totuși, oricât de ocupat era, mereu avea în fața ochilor chipul Larei și era ciudat că nu se mai gândea la April și la faptul că era cât pe ce să renunțe la numele lui de familie și să devină domnul Crawford. Asta chiar că ar fi fost o prostie! Se simți un pic ușurat.

Bătrânul se culcă, Angelo se duse la piscină.

Nick îl chemă pe unul dintre bodyguardzi și, deși n-avea motive de îngrijorare, mai trimise un paznic la ușă, ca să se alăture celor trei care stăteau acolo, înarmați cu puști. Nimeni nu putea intra fără permisiunea lui.

Familia Bassalino era în pericol și Nick nu avea dreptul să riște.

Ridică receptorul și formă numărul Larei de la New York. Trecu câțva timp până ce ajunse la telefon și putu să-i audă vocea lină:

— Alo?

— Ar fi trebuit să-l omor, pronunță rar Nick. Lara tăcea și el adăugă:

— Dacă mai găsec pe cineva la tine în pat, îl omor.

— I-ai spart nasul.

— Zău?

În vocea Larei se făcură simțite lacrimi de bucurie că i-a dat telefon. Poate că era caraghios, dar nu-și putea stăpâni lacrimile..

— Du-te la aeroport, îi spuse Nick. Cu primul avion, vino la Miami. Trebuie să prinzi cursa de ora două. O să te aștepte un tip, Mario, care te va aduce direct la mine acasă.

— Nick, nu pot, eu...

— Nu vreau să aud niciun fel de obiecții, draga mea! Când ajungi aici discutăm pe îndelete, am nevoie de tine aici și cât mai repede...

Punând receptorul în furcă, Lara râdea și plângea în același timp. Are nevoie de ea, îi e dor de ea. Îngânând o melodie, își împachetă lucrurile cele mai necesare.

Brusc, își aminti avertismentul lui Kath, căruia până acum nu-i dăduse o atenție deosebită: „Nu știu precis ce plănuiește acum Ducky, dar sunt sigură că e foarte primejdios să te afli acum în preajma clanului Bassalino. Vrea ca nimeni dintre noi să nu-l mai deranjeze și cred că are dreptate”.

Lara fu cuprinsă de panică.

Formă repede numărul de telefon al lui Kath.

— La ce te-ai gândit? Ce vrea să facă Ducky?

— N-am idee, îi răspunse Kath. Însă cred că vrea s-o termine cu familia asta.

— Cum s-o termine?

— Nu știu.

Lara puse receptorul jos, apoi formă numărul lui Ducky. Nu-i răspunse nimeni.

Trebuie să meargă la Nick și să-i spună tot adevărul.

În câteva minute își termină de făcut bagajul și comandă un taxi prin telefon. Trebuia să ajungă cât mai repede la Miami. Nu avea altă posibilitate de al preveni.

E de la sine înțeles, că de această nenorocire vinovat a fost Enzo, ca întotdeauna. El i l-a luat pe Frank, știind că acesta este fiul ei preferat. De cum închidea ochii, revedea scena aceea, când Enzo și asistenții” lui l-au omorât în bătaie pe Charles Cardwell, iar apoi l-au sfârtecat în bucăți. Enzo o ținea cu o mână de piept și ea, simțea cum tremură din tot trupul de excitare.

Rosa țipă fără voie din pricina amintirilor coșmarești care-o năpădiseră, apoi se duse la fereastră.

Ca întotdeauna, în fața ei erau piscina, iarba, copacii. Mulți ani încercase să-și scoată din cap toate celelalte amintiri, ca să se poată concentra numai asupra acestei priveliști. Dar astăzi, privind grădina inundată de soare și lucirea de mozaic a piscinei, nu-și mai putea afla liniștea.

Nu era nebună. Știa acest lucru. Și simți cum Crește în ea mânia, care îi reînnoia forțele. Se claustrase de dragul copiilor, nevoind ca răzbunarea pe soțul ei să aibă consecințe asupra fiilor. Acum îi era indiferent. Frank era mort și singurul vinovat era Enzo.

Rosa se îndepărtă de fereastră, știind ce are de făcut. Pentru prima oară după foarte mulți ani, avea mintea foarte limpede.

Fără să se grăbească, Alio ieși din casă.

— Angelo, la telefon!

— Eu?

— Da, e o voce de femeie, îi răspunse Alio cu nepăsare.

Angelo aruncă imediat cărțile de joc. Nimeni nu știa unde este. Ridică receptorul.

— Dacă încerci s-o ștergi, singur ești vinovat, băiete!

— Rio, tu ești, poponeață neagră? Cum ai aflat că sunt aici?

— Am adulmecat. Râse. Păi n-am rămas prieteni? Se simți ușurat pentru prima oară în ultimele zile.

— Sigur că da, și vreau să stau de vorbă cu tine.

— Cu mine? Rio făcu o pauză. Și cu prietenii mei?

— Ascultă, draga mea, numai o singură dată.

— Firește. Nu-i așa că nu-i așa. Angelo simți un fior interior.

Se întâmplase în camera lui Rio.

— Doar nu-s de pe altă lume.

— Ah, lasă, îl contrazise, sceptică, Rio. Nu-mi mai spune povești. Chiar acum stau în cadă cu doi prieteni încântători, care visează să te cunoască. Să venim noi la tine sau îți salți tu frumosul poponeț și dai fuga la noi?

Angelo simți spasme în gât, îi trecu un val de febră și pantalonii i se făcuseră brusc prea strâmți.

— Astăzi nu mă pot întâlni cu tine, îi spuse el încet. Nick îi interzisese să plece de acasă.

— Sunt goală și te doresc foarte mult, nu accept niciun fel de obiecții, mieună Rio de la celălalt capăt al firului. Prietenii mei ard de nerăbdare să facă cu tine tot ce vrei, i-au impresionat fotografiile tale, pe care le-am

arătat. Cred că n-ar fi prea bine să le vadă tăticul tău. Vino, dulceață, cât poți de repede. Bye-bye!

Rio închise telefonul, iar Angelo își mușcă un deget de nervi. Dorința începuse să biruie luciditatea.

Singura problemă era modul de a pătrunde în casă. Mary Anne August știa mai bine decât oricine cât de strict era păzită proprietatea. În multe luni petrecute în această casă, aflase toate subterfugiile la care apela Enzo pentru a-și asigura securitatea lui și a familiei sale.

Însă ea miza că toți o știau drept prietena și amanta lui Enzo. Acum o săptămână plecase împreună cu el la New York și era logic de presupus că s-au întors tot împreună.

Probabil că Enzo nu se lăudase în dreapta și în stânga că i-a făcut vânt. Da, Mary Anne presimțea că Enzo trecuse sub tăcere intențiile cu privire la ea.

Și să conțină un plan, ce-i drept riscant. Poate că va avea noroc, fiindcă toți țapaznicii o cunosc bine.

— Plec la aeroport, spuse Nick.

— Vin cu tine. Angelo găsise soluția: va merge cu fratele lui, apoi, ca din întâmplare, se va pierde.

— Nu, spuse Nick și clătină negativ din cap. Rămâi aici ca să-mi ții locul. Știm care va fi următorul lor pas.

Angelo tăcu. Nu voia să se certe cu el. Va găsi el o posibilitate s-o șteargă de aici. Nick nici nu apucase bine să ajungă la ușă, când Angelo își dădu seama că va reuși mai ușor să evadeze fără Nick.

Enzo se trezi la cinci dimineața. Dormitorul lui dădea cu ferestrele spre piscină. Se ridică din pat și se duse la fereastră.

Se simțea foarte bătrân și obosit, ceea ce nu i se mai întâmplase până acum. Peste două luni, va împlini șaptezeci de ani. Frank ar fi avut treizeci și șase, ar fi fost un bărbat în plină putere, un adevărat Bassalino. Enzo blestemă în gând. Cel mai bine ar fi să se ducă acum la Rosa, singura care ar putea să-i înțeleagă suferința. Dar e imposibil. Rosa ajurat că nu va vorbi cu nimeni și Enzo știa că nu i-ar spune nici măcar un cuvânt.

Ce-ar fi să se ducă la fetișcana pe care i-o găsise Costa Guenas și pe care o adusese de la New York? Cum o cheamă? Mabel, nu – Miriam.

A plasat-o într-o cameră din casă, dar nu fusese încă niciodată la ea.

Ah, femeile astea parșive! Cele pe care poți să le cumperi nu sunt bune de nimic! În plus, în acest moment nu simțea niciun apetit sexual. La vârsta lui, încep să apară dificultăți în această privință.

Se întinse iarăși în pat. Spera să ațipească din nou și, poate, se va simți mai bine. O potopi un val de amintiri: când Frank era copil, când i-a căzut primul dinte, când a învățat să înoate, când s-a bătut prima dată și și-a doborât adversarul, care era de două ori mai mare decât el, când l-a dus prima oară la fete – avea pe atunci treisprezece ani. Enzoio râse încet și ochii i se umplură de lacrimi.

Ușa camerei se deschise fără zgomot și, în prima clipă, el nu-și putu da seama cine intra. Apoi o văzu pe Mary Anne: păr auriu, bikini roșii, picioare lungi, sâni opulenți.

— Salut, dragul meu, îi spuse ea zâmbindu-i bucuroasă.

Enzio mârâi ceva, mirat în sinea lui, și se săltă puțin. Oare nu i-a făcut vânt de aici? Oare nu i-a poruncit lui Alio să-i găsească altă ocupație?

Mary Anne veni spre pat legănându-și coapsele.

— Cum o duce răutăciosul meu tezaur? mieună ea, scoțându-și sutienul.

Enzio era încurcat. După toate aparențele, Alio i-a jucat o festă. Ei și?

Mary Anne era acum chiar ființa de care avea nevoie. Îi știa toate dorințele și se pricepea să facă totul cum trebuie.

Brusc, nu se mai simți deloc bătrân, redeveni Bassalino, adică un veritabil armăsar viril.

Ea se lipi de pat și se aplecă deasupra lui. Sâni îi atârnavă chiar lângă fața lui. Enzoio deschise gura și încercă să-i apuce un sfârc.

Mary Anne chicoti și ea îi simți palmele alunecându-i pe corp. Se simți excitat și, cu un geamăt, închise ochii. Și când, în sfârșit, buzele i se lipiră de sân, ea îl împușcă fără zgomot drept în inimă.

Angelo plecă de acasă imediat după Nick. Nu-i fusese greu s-o facă: deschisese ușa, urcase în „Mustang”-ul lui negru, rulse spre poartă și făcuse un semn paznicilor să-i deschidă. Nimic mai simplu.

La urma urmei, e un Bassalino și nimeni nu poate avea curajul să-l ia la întrebări.

Dădu drumul la radio. Vocea lui Bobby Womk Stark zbură până la el pe unde. Se simți excelent: luase un pic de narcotic, exact atât cât avea nevoie. Istoria cu Frank îl călca pe nervi. Explozia unei bombe în centrul New York-ului! E teribil să pleci în felul acesta pe lumea cealaltă. Deși trebuie s-o recunoască: nu fusese impresionat peste măsură. Desigur, Frank îi era frate, nu era deloc băiat rău, dar oricum nu se prea aveau la inimă. Simți iarăși dorința s-o vadă pe Rio. Chiar ea îl chemase prin telefon, nu trebuia s-o caute el, și acum voia să-i demonstreze de ce este capabil.

Angelo apăsă și mai tare acceleratorul: nu voia să o facă să aștepte. Doar îi spusese la telefon că îl așteaptă. Dădu mai tare aparatul de radio. Disk-jockey-ul anunță ce urmează: o melodie ritmică a lui James Brown. Apoi se auzi clar și tare vocea cântărețului: sex, sex, sex.

Angelo începu să râdă. James Brown îi amintise de prima lui întâlnire cu Rio, când răsunase cântecul acestuia „Mașina sexuală”. Dădu muzica la maximum și mări viteza, apăsând pedala până la refuz.

— Rio, fetița mea! exclamă el. Vin!

Nu remarcă semnul „Stop” și, intrând în intersecție, se izbi cu toată viteza într-un camion. Angelo muri fulgerător, însă din aparatul de radio continuă să se audă melodia lui James Brown...

— Salut! Nick o apucă de mână și o privi adânc în ochi. Lara zâmbea.

— Ai venit chiar tu să mă aștepti?

— N-am mai putut să aștept. Încă nu ți-a spus nimeni că ești cea mai frumoasă femeie din lume?

— Te iubesc, Nick, și de asta sunt aici.

— În sfârșit, văd și eu o femeie care nu spune vorbe de prisos. O sărută. Te iubesc, prințesa mea! Ai bagaje?

Lara dădu din cap.

— Da, un geamantan.

O luă strâns de mână și porniră spre ieșire. Am multe să-ți povestesc, zise Nick.

— Și eu am destule să-ți spun.

— Excelent, acum avem o groază de timp.

— Ai dreptate.

Nick se opri, îi luă fața în palme și o săruta îndelung, cu gingășie.

— E splendid că ai venit, iubito. Acum mergem, acasă. O să-ți fac cunoștință cu familia mea. Ce-i drept, situația este foarte încordată și nu-ți pot povesti totul. Nu vreau decât să fim împreună. De acord?

Lara dădu afirmativ din cap. Acum avea tot ce-și putea dori. Slavă Domnului, e viu. Trebuia să-l prevină despre Ducky și să-i povestească toată istoria. Dar ce se va întâmpla după aceea? Va mai vrea să rămână cu ea, sau acesta va fi sfârșitul? Oftă. Însă trebuia s-o facă. Era singurul om pe care-l iubea cu adevărat și, de dragul acestui sentiment, trebuia să-i spună adevărul.

— Acesta e geamantanul meu, zise Lara.

Nick chemă un hamal și o porniră spre mașină.

În vârful picioarelor, Mary Anne August ieși din camera lui Enzo. Îndărătul ușii o aștepta geamantanul cu toate lucrurile care-i rămăseseră la Enzo. Pătrunsesse cu ușurință în casă, traversând parcul numai în bikini, de parcă niciodată nu ieșise de-acolo.

Nu știa nici ea de ce îl împușcase. Fusese foarte simplu. Micul revolver, pe care i-l dăruise Enzo, era ascuns în caseta ei cu bijuterii.

Desigur, era un ticălos: o părăsise la New York, îl puse pe Alio să-i facă vânt în bordelul acela din Los Angeles, să-i confiște toate cadourile.

Acum, când terminase cu Enzo, o apucaseră fiorii. Ce-ar fi dacă nu va putea ieși de aici? Ce-ar fi dacă ar fi descoperită aici, înainte de a apuca să dispară?

Fugi de-a lungul coridorului și în clipa când trecea prin dreptul camerei soției lui Enzo, ușa se dădu brusc în lături. În prag stătea Rosa.

Rosa nu-și părăsea camera niciodată. Mary Anne locuise aici câteva luni și știa că ușa acestei camere nu se deschidea niciodată.

Rosa păși pe coridor și cele două femei se priviră fix.

Părul negru al Rosei era încâlciț, iar ochii îi ardeau nebunește. Zâmbind bizar, ridică cuțitul strâns în mână și-l înfipse în Mary Anne. Trupul ei alunecă fără zgomot pe dușumea. Rosa smulse cuțitul și o porni spre camera lui Enzo.

Acesta era în pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Râzând sălbatec, ea își implântă cuțitul în pieptul lui.

Se făcuse ora cinci când Leroy își parcă „Mercedes”-ul în apropierea casei lui Bassalino. Avusese o zi foarte grea și era obosit. Întinzându-se, Leroy coborî din mașină și se uită împrejur. Nu era nimeni prin apropiere, nimeni nu-l urmărea. Cea mai mare parte a lucrului o făcuse în cursul precedentei vizite. Cât timp Enzo fusese la New York, lui Leroy nu-i fusese greu să pătrundă în clădire, dându-se drept muncitor la rețeaua de telefoane. Leroy se folosea frecvent de acest truc vechi.

E foarte simplu – tai cablul telefonic, aștepți douăzeci de minute și îți faci apariția spunând. „Sunt de la telefoane. Ni s-a comunicat că nu aveți ton”. Pe urmă paznicii verifică telefonul care nu funcționează, se uită în actele tale și-ți fac semn să intri. Se țin de tine până se plictisesc, apoi te lasă singur.

În casă totul era pregătit foarte bine, nu mai rămânea decât să ducă treaba până la capăt. Leroy deschise geamantanul, scoase o geantă mare din pânză, îi verifică atent conținutul și o porni agale spre casa lui Bassalino.

Leroy se furișa spre casa lui Bassalino. Când mai avea de făcut câțiva pași, se opri. Unul dintre paznici ieșise din clădirea învecinată și-l privea cu insistență. Leroy își băgă încet mâna în buzunar.

– Cerule! Cât o să dureze? strigă enervat Nick. Mare blestemăție și blocările astea ale circulației!

Se târau ca melcul pe autostradă.

– De obicei într-o jumătate de oră ajungem acasă. Astăzi însă cred că drumul ne va lua mai mult de două ore.

Nerăbdător, își aprinse o țigară. Trebuia s-o aștepte acasă, a fost o prostie să vină la aeroport și să lase casa singură. Poate că sunt noutăți, poate s-a întâmplat ceva, poate s-a primit vreo informație.

– E un accident în față, spuse șoferul. Nu cred că durează mult. După ce trecem de locul accidentului, putem merge mai repede.

– Slavă Domnului! Nick îi strânse Larei mâna. Fetițo, curând ajungem acasă.

În aceeași secundă, Leroy scoase o grenadă din buzunar, îi smulse siguranța și, aruncând-o înspre paznic, se trânti fulgerător la pământ, care se cutremură de explozie.

Numărând până la cinci, sări în picioare, își înșfăcă geanta și fugi în parc, strecurându-se dibaci printre copaci. Ușa de la intrare se dădu de perete și se năpustiră afară paznicii cu pistoalele în mâini. Erau o grupă mare de albi, care nu-și dădeau seama ce se întâmplă.

Ascunzându-se după copaci, se furișă până la zidul din spate al casei. Nu-l văzuse nimeni și nimănui nu-i trecu prin cap să dea drumul la câini.

Întinzându-se până la fereastră, într-o secundă fixă explozibilul și, aprinse fitilul Bickford. Două focoaase vor fi suficiente ca să le facă să detoneze și pe celelalte.

Grandios! Ce idee genială se poate naște în mintea unui negrotei. Și acum șterge-o de aici, Leroy, n-aștepta până-n ultima clipă!

Se îndepărtă în fugă de casă. Unu, doi, trei, patru, cinci – prima explozie, peste trei secunde a doua, a treia; exploziile bubuiră împrejurul întregii clădiri. În momentul când, uitându-se înapoi, văzu haita de câini care îl urmărea, Leroy înțelese ce greșeală monstruoasă făcuse. Își uitase geanta de pânză pe pervaz, iar acolo era carnea pentru câini.

Kath Long era singură când se transmiseră ultimele știri la televizor. În primul moment fu șocată. Apoi se simți îngrozită, după ce camera de luat vederi arătă din elicopter mormanul de dărâmături – atât mai rămăsese din proprietatea lui Bassalino. Era un tablou al ruinei și groazei. Peste tot ardea,

polițiștii și pompierii fugeau încolo și înapoi, lângă piscină erau înșirate cadavre acoperite cu cearșafuri.

— Încă nu s-a stabilit, spunea vocea crainicului, câte victime au rămas sub dărâmăturile casei, Totuși, conform informațiilor preliminare, numărul victimelor este mult mai mare. Își întrerupse comunicatul ca să primească informații suplimentare. Tocmai acum ni s-a comunicat că în jurul casei fuseseră amplasate câteva instalații explozibile, care au detunat succesiv. Mai târziu vom reveni cu amănunte. Alături de Al Capone și Leigh Diamond, Enzo Bassalino a fost o figură celebră în Chicago prin anii douăzeci. În ultimul timp se retrăsese din afaceri și locuia în casa lui din Miami...

Kath închise televizorul și se uită la portretul lui Margaret, înrămat pe perete.

A venit timpul să continue cauza lui Margaret.

A venit timpul să iasă din casă și să continue ce a început Margaret. Kath știa la cine să apeleze.

Lara și Nick nu vor uita niciodată groaza, durerea, panica din ziua aceea teribilă.

Mai avea de mers două minute până acasă, când începură exploziile.

— Ce-i asta? întrebă speriată Lara. Zgomotele semănau cu niște tunete apropiate.

— Cerule! bâigui Nick. Mai iute! strigă el la șofer. Mai întâi simțiră mirosul de ars, apoi văzură flăcările.

Când mașina se apropie de casă, Nick îi strigă șoferului:

— Întoarce-te, du-o iute la aeroport și urc-o în avion!

Spunând aceste cuvinte, sări din mașină și se repezi spre casă. Avea în fața ochilor o priveliște teribilă.

— Nu! strigă Lara. Întoarce-te, te rog... Trebuie să-ți spun... Dar șoferul întorsese deja mașina și luase viteză.

— Nick! exclamă Lara, izbucnind în plâns. Nick!

Șoferul o duse la aeroport și o urcă în avionul care decola spre New York. Lara părea încremenită.

Ajungând la New York, se duse imediat la Kath. Rio era deja acolo, curând își făcu apariția și Ducky.

Fumându-și țigara, le privea satisfăcut pe fete. Apoi expresia feței i se schimbă.

— Totul a fost făcut conform planului meu, le spuse el cu voce fermă. Rio îi scuipă la picioare.

— Uite cât face planul tău.

– Important e rezultatul, zise calm Ducky. Numai rezultatul.
– Ticălosule! Se repezi Lara la el.
– De ce nu adaugi „ticălos negru”, curviștină mică ce ești?
– Ce rost a avut să moară și atâția oameni nevinovați? exclamă Kath.
– Uită-i, spuse Ducky. Viața lui Margaret făcea cât toți la un loc. Rio clătină din cap.

N-ai înțeles nimic. Margaret n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Ea nu voia decât un singur lucru: continuarea inițiativei ei.

– Iar eu am vrut s-o răzbun și am făcut-o. Toată banda lui Bassalino a fost lichidată și mizerabilii au primit ceea ce meritau.

Lara se întoarse acasă și începu să-și împacheteze lucrurile încet, cu meticulozitate. Ochii îi erau uscați și nu știa unde să plece sau ce să facă. Când sună telefonul, nu voi să ridice receptorul. Putea fi prințul Alfa.

Ezitănd câțva timp, răspunse totuși.

– Prințeso, tu ești? Ce fericire că ești teafără și nevătămată!

– Nick, n-ai pățit nimic?

– Nu pot sta mult la telefon, e mare brambureală aici. Nu-ți poți închipui ce grozăvie s-a întâmplat. Trebuie să-i ajut pe detectivi. Dumnezeule, Lara, toți au murit, mama, tata, toată familia, chiar și Angelo a pierit într-un accident de mașină, care i-a fost probabil pus la cale... Vocea i se cutremură. Îți telefonez mâine, așteaptă-mă, draga mea.

– Iau primul avion și vin la tine!

– Nu, rămâi acolo, prințeso. Vin eu la tine de îndată ce va fi posibil.

Nu, nu-și poate lua inima în dinți pentru a-i spune tot adevărul. Așa ceva e imposibil. Principalul că trăiește și-l va vedea curând.

Poate, cândva, peste cinci sau zece ani, i se va destăinui. Poate... Bosco Sam și Ducky K. Williams se întâlniră la grădina zoologică.

– Nu mai merg la cușca blestematelor de maimuțe, spuse Ducky. Paltonul de nură îmi mai miroase și acum a urină de maimuță.

Bosco Sam începu să râdă.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă Ducky. Spune repede, amice. Trebuia să fiu de două ore la înregistrări, și-așa m-a făcut să întârzii una blondă.

– Ducky, băiete, doar ne-am înțeles!

– Da, sigur că ne-am înțeles.

Bosco Sam scoase o ciocolată și se apucă încet să-i desfacă staniolul.

– Înțelegerea consta în faptul că-ți șterg datoria de două sute de mii de dolari iar tu îți asumi lichidarea întregului clan Bassalino. Nu-i așa?

— Da, așa-i.

— Bine, să zicem că tu l-ai lichidat pe Frank Bassalino. Dar ce-a fost cu ceilalți?

Ascultă! Figura cea mai importantă a fost Enzo. Nu-i așa? Leroy a lucrat grandios.

— O haită de câini întărâtați l-a încolțit la poponeață. Nici maică-sa nu l-ar mai recunoaște văzând ce a mai rămas din el. Am văzut niște fotografii la poliție, unde am câteva pile bune.

— Ce vrei de fapt?

— Vreau să-ți zic că, înainte de a sări în aer, Enzo fusese ucis. Mai întâi l-a împușcat cineva, apoi a fost înjunghiat parcă de amorul artei. Pricepi? Ducky își linse buzele.

— Nu prea.

— Angelo Bassalino a crăpat într-un accident. Nick e teafăr și nevătămat, se plimbă prin Los Angeles.

— Taci o Clipă. Vrei să zici că... Bosco Sam îi reteză vorba:

— Cu tot cu dobândă, sunt exact două sute de mii. Îți dau numai două zile.

— Dar nu-i cinstit, spuse Ducky. Ia gândește-te...

— Ce crezi tu că-i necinstit este în realitate foarte cinstit. Te-am prevenit. Cred că nu trebuie să-ți explic ce se poate întâmpla dacă nu-ți plătești datoria. Sunt foarte mărinimos că-ți mai acord două zile.

— Ticălosule! Și la școală mă invidiai, canalie! O să-ți înapoiez banii parșivi!

— Foarte bine, băiete, foarte bine. Mi-i aduci peșin până diseară la ora șase. Își băgă ciocolata în gură și se cără.

Pe Ducky îl trecură sudorile: până la ora șase nu poate face rost în niciun caz de atâția bani, de două sute de mii de dolari! Nu poate și gata...

— Mizerabilul care s-a apropiat de tine cu prohabul descheiat, ca să te aibă, crezi că va vrea să lucreze alături de tine? Crezi că va accepta să primească același salariu ca și tine pentru aceeași muncă? Și crezi că dulăul acesta care te privește cu ochi lacomi, mârâind la tine împreună cu amicii lui, va dori egalitate în drepturi?

Mulțimea de fete și femei venite cu prietenii lor la festivalul de muzică pop reacționau furtunos la ceea ce le spunea Rio Jawa.

— Femei! Oare chiar vreți să fim veșnic asuprite de o turmă de porci? De o turmă de porci cu păreri rasiste, șoviniste despre situația actuală a femeilor în America? Pentru ei ești un lucru. Fii frumoasă, fă copii, dar stai acasă, nu te-arăta în lume, rămâi în curtea din dosul casei.

Rio își ținea cuvântările în pauzele concertelor date de felurite formații de muzică pop. Cu peruca ei purpurie, cu machiajul ei extravagant, arăta ca un pop-star.

De un an se pasionase de această muncă și o făcea la fel de intensiv ca și Margaret Lawrence Brown. Numărul adepților ei creștea de la un concert la altul. Se adunaseră împrejurul ei nu numai prostituatele, ci și feluriti depravați.

— Odată mă voi duce la președinte, spuse ea, și-o să-i spun ce treabă murdară și plină de corupție e politica.

„Oricum ajung eu și la canalia asta de Larry Bolding. O să zboare cu picioarele în sus când o să dau pe față tot adevărul despre el. Căci cine-i Larry Bolding? Reputație ireproșabilă, soție blondă și elegantă, doi copii – oare nu-i un candidat potrivit la președinție?. Licheaua!”

Rio își ridică pumnii deasupra capului.

— Nu vă mai lăsați prostitute, surorilor! Le strigă; ea. Și vom învinge! Mulțimea o aproba cu fluierături și țipete.

Deodată, Rio simți lovitura glonțului, dar continuă să zâmbească, în timp ce mulțimea vuia, fluiera și striga.

— Să nu permiteți! mai apucă ea să spună.

Sângele i se scurse pe gât, alt val îi țâșni din gură. Firul vieții lui Rio se rupse.

La casa aceea din Connecticut se putea ajunge numai trecând pe poarta supravegheată electronic și suportând percheziția meticuloasă la care te supuneau doi inși înarmați din garda de corp. Dixson Grade trecu cu ușurință aceste proceduri de siguranță

Era un om ce arăta respectabil în costumul lui negru; ochii mici și căprui îi sclipeau de sub lentilele ochelarilor fără ramă. Strângându-și pălăria la piept o porni spre clădire. Sună și îi deschise o servitoare îmbrăcată în negru.

— Bună ziua, domnule Grade. Domnul Bolding vă așteaptă la piscină. Dixson Grade îi făcu un semn cu capul și traversă curtea spre piscina de categorie olimpică.

Îl întâmpină Susanne Bolding, o femeie foarte frumoasă, cu părul auriu pieptănat într-un coc pe ceafă. De sub bluza largă de mătase i se ghicea silueta frumoasă.

— Salut, Dick, îi spuse ea zâmbind și îl sărută pe amândoi obrazii. Să-ți fac o cafea, un ceai sau vrei să bei ceva?

Susanne îi plăcea foarte mult, dar când ești mâna dreaptă a lui Larry

Bolding nu-ți mai rămâne decât să visezi la ea.

— O cafea, te rog, Susanne. Dar Larry unde-i?

— Cred că-i cu copiii în grădină. Duminica e singura zi când are această
posibilitate.

— Mă duc să-l caut.

Dixson merse pe aleea laterală și, în sfârșit, îl văzu pe Larry Bolding, care se juca cu copiii.

Se salutară. Larry îi trimise imediat pe copii la mama lor. Era un bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, cu fața expresivă și cu vocea joasă, profundă.

— Totul e sub control, îi spuse Dixson. Ne-a reușit excelent.

— E moartă?

Dixson dădu afirmativ din cap.

— Și nu există urme, nu există nimic care ar putea arunca bănuiala asupra noastră. În plus, niște oameni de încredere vor avea grijă să pună capăt la tot ce a rămas în urma ei.

Larry Bolding oftă și îl bătu pe Dixson pe umăr:

— Trebuia s-o facem, nu-i așa?

Dixson Grade dădu afirmativ din cap. Da, era absolut necesar.

— Sfârșit —